

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Nisan | Mayıs | Haziran 2022

Yaratılış

1 • Yaratuş — 26 Mart – 1 Nisan	4
2 • Düşüş — 2-8 Nisan	12
3 • Kayın ve Mirası — 9-15 Nisan	20
4 • Tufan — 16-22 Nisan	28
5 • Tüm Uluslar ve Babil — 23-29 Nisan	36
6 • İbrahim'in Kökleri — 30 Nisan–6 Mayıs	44
7 • İbrahim İle Yapılan Antlaşma — 7-13 Mayıs	52
8 • Vaat — 14-20 Mayıs	60
9 • Aldatıcı Yakup — 21-27 Mayıs	68
10 • Yakup-İsrail — 28 Mayıs–3 Haziran	76
11 • Rüyalarda Efendisi Yusuf — 4-10 Haziran	84
12 • Yusuf, Mısır'ın Prensi — 11-17 Haziran	92
13 • İsrail Mısır'da — 18-24 Haziran	100

Edtör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar Jacques B. Doukhan	Kapak Lars Justinen	Çeviri Bora Şimşek
Editör (English) Clifford R. Goldstein	Sayfa Tasarım Sara Calado ve Marisa Ferreira	Redaksiyon Dilara Oliveira

© 2022 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*. Tüm hakları saklıdır. *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferansı'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist.", "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferansı'm izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferansı Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yanı sıra, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Çeviriler:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2022 Yılı İlk Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi. **CAN.** Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) – İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

BAŞLANGICIN KİTABI

Yaratılış Kitabı İsa hakkındadır: Yaratıcımız olan, Gözeticimiz olan ve Kurtarıcımız olan İsa'dır. Yaratılış kitabının Musa tarafından yazılmasından bin yıldan fazla sonra, elçi Yuhanna o çağlara, atanın kendi sözlerine geri dönerek Yaratılış öyküsünde İsa'yı ortaya çıkarıyor: "Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı. Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı" (Yuhanna 1:1-4).

Yuhanna burada ne yazmıştı? "Başlangıçta" var olan her şey, önceleri varlığı olmayan her şey İsa tarafından var edildi. Şaşırtıcı birer ateş ve ışık fırladığı gibi evrende savrulan galaksilerden, mucizevî bir biçimde hücreye işlenmiş olan özenli DNA dokusuna ve kuantum dalgalarına kadar her şeyi yaratmış ve sürdürmekte olan İsa'dır. Yaratılış kitabı da hem bu yaratımın, hem de bu yaratımın kurtuluşunun Kutsal Yazı'daki ilk öyküsüdür. Burada, bu kitapta bizim kökenlerimizin yegâne "resmi" anlatısı bulunmaktadır.

İngilizce Genesis (Yaratılış) sözcüğü Grekçe genesis sözcüğünden gelir ve "başlangıç" anlamına gelmektedir. Bu sözcüğün İbranicesi, "başlangıçta" anlamına gelen bere'shit sözcüğüdür. Bu, Yaratılış kitabının (ve dolayısıyla tüm Kutsal Kitap'ın ilk sözcüğüdür!) Yaratılış Kitabı bize, onu takip eden tüm Kutsal Yazıların bir temel, bir dayanak olarak kullandığı bir altyapı sunmaktadır. Yaratılış kitabı, sonradan gelenlerin hepsi için bir ilk ve temel olduğu için, tüm Kutsal Yazılar içerisinde muhtemelen en çok alıntı yapılan ve atıfta bulunulan kitaptır.

Yaratılış kitabı çok önemlidir çünkü insanlar olarak kim olduğumuzu anlamamıza yardım eden, herhangi yerdeki diğer herhangi çalışmadan daha çok bu kitaptır. Bu gerçek, biz insanların tümüyle maddesel olan evrenin kaza eseri, şans eseri ortaya çıkan ürünleri ya da bir fizikçinin söylediği gibi "düzenli çamur" (bu sav bir dereceye kadar doğrudur fakat bunu söyleyen kişinin görüşüne göre o düzeni meydana getiren sadece doğa yasalarıdır) olarak kabul edildiği günümüzde özellikle önem arz etmektedir. Oysa Yaratılış kitabı bize gerçek kökenlerimizi açıklamakta, bizim kusursuz bir dünyada bir amaç uğruna

ve mükemmel bir biçimde Tanrı'nın suretinde yaratıldığımızı söylemektedir. Yaratılış Kitabı ayrıca düşüşü de; yani dünyamızın neden artık kusursuz olmadığını ve biz insanların da onunla aynı durumda olduğunu açıklamaktadır. Bununla birlikte Yaratılış Kitabı, bize kendi başına ıstırap ve ölümden başka bir şey sunmayan bu dünyada Tanrı'nın vermiş olduğu kurtuluş vaadi ile bizi teselli etmektedir.

Tanrı'nın kutsal varlığına tanıklık eden etkileyici mucize (yaratılış, doğumlar, gökkuşağı) ve hüküm (tufan, Sodom ve Gomora) öyküleriyle Yaratılış kitabı büyüleyicidir. Fakat Yaratılış kitabı aynı zamanda insanlar arasındaki etkili sevgi (Yakup ve Rahel), nefret (Yakup ve Esav), doğum (İshak, Yakup, Yakup'un oğulları), ölüm (Sara, Rahel, Yakup, Yusuf), cinayet (Kayın, Şimon, Levi) ve bağışlanma (Esav ve Yakup, Yusuf ve kardeşleri) öykülerini barındıran bir kitaptır. Aynı zamanda etik (Kayın, Babil), iman (İbrahim, Yakup), kurtuluş vaadi ve umudu (yılanın başının ezilmesi, Vaat Edilen Ülke) konularında dersler barındıran bir talimat kitabıdır.

Bu çeyrek boyunca sadece Yaratılış kitabını okuyup çalışmakla kalmayacağız, onun muhteşem güzellikteki öykülerinin tadını çıkaracak

ve Yaratılış'ın Rabbi'yle, İbrahim, İshak ve Yakup'un Tanrısıyla nasıl daha iyi yürüyeceğimizi öğreneceğiz.

Bunu yaparken, kitaptaki coğrafya boyunca (Aden'den Babil'e, Vaat Edilen Ülke'ye, Mısır'a ve Vaat Edilen Ülke umuduna) gerçekleşen hareketler, bize göçebe yolculuklarımızı hatırlatarak gerçek Vaat Edilen Ülke'ye, yeni gök ve yeni yeryüzüne dair taşıdığımız umudu besleyecek. Yaratılış Kitabının sayfalarındaki bu çeşitli kişileri takip ederken, zaman, yer, kültür ve şartlar ne kadar farklı olursa olsun, onların öykülerinin pek çok yönden bizim kendi öykülerimiz de olduğunu keşfedeceğiz.

Jacques B. Doukhan, Andrews Üniversitesindeki Yedinci Gün Adventist İlahiyat Fakültesinden emekli İbranice ve Eski Ahit yorumu profesörüdür.

Yaratılış

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mezmurlar 100:1–3, Yaratılış 1–2, Mısır’dan Çıkış 20:8–11, Mısır’dan Çıkış 40:33, Matta 25:14–30, Matta 19:7–9.*

HATIRLAMA METNİ: “Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı”
(*Yaratılış 1:1*).

Yaratılış kitabı ve dolayısıyla tüm Kutsal Kitap Tanrı’nın Yaratım işleriyle başlamaktadır. Bu gerçek çok önemlidir çünkü bu, bizim yaratılışımızın insanlık tarihinin ve kutsal kitap tarihinin başlangıcını işaret ettiği anlamına gelmektedir. Bu gerçek ayrıca Yaratılış kitabındaki Yaratılış öyküsünün, insanlık ve kutsal kitap tarihinin diğer olaylarıyla aynı tarihsel doğruluğa sahip olduğu anlamına gelmektedir.

Yaratılış kitabı 1. ve 2. bölümlerdeki iki Yaratılış metni Tanrı ve insanlık hakkında dersler barındırmaktadır. Bu haftaki çalışmamızı yürütürken, yedinci gün Sebti’nin derin anlamını daha da iyi kavrayacağız. Tanrı’nın insanları kendi suretinde yaratması ve bunu tozdan yapması üzerinde düşüneceğiz. İyiyi ve kötüyü bilme ağacının amacı ve yaşam ağacı ile olan bağlantısı hakkında merakımız uyanacak.

Başlangıçlar hakkındaki kutsal kitap öykülerindeki en önemli ders lütuf hakkındadır. Bizim varlığımız bütünüyle bir lütuf eylemidir. Tanrı gökleri ve yeryüzünü insanlar henüz daha var olmadan önce yarattı. Yaratılışımız gibi kurtuluşumuz da Tanrı’dan bir armağandır. Her iki kavramın da, yani yaratılışın ve kurtuluşun yedinci gün Sebti emrinde bulunuyor olması ne kadar da engin bir gerçekliktir.

**2.Nisan Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yaratılış'ın Tanrısı

Mezmurlar 100:1-3 ayetlerini okuyun. Yaratılış'ın Tanrısı'na insanların verdiği karşılık nedir ve neden?

Yaratılış kitabı 1. bölümde Yaratılış'ın ilk mesajı "Tanrı'dır." Tercüme şu şekildedir: "Başlangıçta Tanrı..." (*Yaratılış 1:1*). İlk cümlede (*Yaratılış 1:1*) "Tanrı" sözcüğü ayetin ortasına yerleştirilmiştir ve Tanrı'nın önemine dikkat çekmek için İbrani ayinindeki geleneksel ilahi söylenirken en güçlü şekilde vurgulanır. Yani, Yaratılış metni, Yaratılış'ın yazarı Tanrı'ya vurgu yapılarak başlamaktadır.

Yaratılış kitabı aslında Tanrı'nın iki farklı şekilde sunulmasıyla başlar. İlk Yaratılış öyküsü (*Yaratılış 1:1-2:4*) Tanrı'yı, O'nun yüceliğini belirten *Elohim* adıyla insanlardan son derece uzak, aşkın Tanrı olarak sergilemektedir. *Elohim* adı üstünlük ve kudreti belirtir. Elohim sözcüğünün çoğul kullanımı da haşmeti ve aşkınlığı ifade eder.

İkinci Yaratılış öyküsü (*Yaratılış 2:4-5*) ise Tanrı'yı çok daha yakından takdim etmektedir. O, her yerde bulunan Tanrı Yahve'dir ve pek çokları bu adın yakınlığı ve ilişkiyi ifade ettiğine inanır. O halde, bir bütün olarak Yaratılış metni Tanrı'ya ibadet etmeye üstü kapalı bir çağrıdır. Bu, öncelikli olarak Tanrı'nın sonsuz yüceliğinin ve kudretinin farkına varmamız ve aynı zamanda O'na olan tabiiyetimizi kabullenmemiz içindir çünkü "bizi yaratan O'dur, biz de O'nunuz" (*Mezmurlar 100:3*). Mezmurlardan pek çoğunun sıklıkla ibadeti Yaratılış ile ilişkilendirmesinin sebebi budur (*Mezmurlar 95:16; Mezmurlar 139:13, 14 [Vahiy 14:7 ile karşılaştırın]*).

Bir yandan yüce ve kudretli, öte yandan yakın, sevgi dolu ve bizimle ilişki içinde olan Tanrı'nın bu iki yönlü görünümü, ibadet ederken O'na nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda önemli bir noktayı ortaya koymaktadır. Huşu ile saygı, sevinç ile Tanrı'nın yakınlığı, bağışlayıcılığı ve sevgisiyle beraber ilerlemektedir (*bkz. Mezmurlar 2:11*). Tanrı'nın iki farklı takdiminin sıralaması bile bir anlam ifade etmektedir: Tanrı'nın ulaşılmazlığı tecrübe edildikten sonra, O'nun varlığının yakınlığı ve samimiyeti tecrübe edilmektedir. Biz ancak Tanrı'nın yüceliğinin farkına vardıldıktan sonra O'nun lütfunun değerini anlayabilir ve titreyerek O'nun yaşamlarımızdaki harikulade ve sevgi dolu varlığının tadını çıkarabiliriz.

Evreni idame ettiren fakat her birimize son derece yakın olabilen Tanrı'nın muazzam kudretini düşünün. Bu inanılmaz gerçek neden bu kadar inanılmazdır?

Yaratılış

Yaratılış 1:4, 10, 12, 18, 21, 25, 31 ve Yaratılış 2:1-3 ayetlerini okuyun. İlk Yaratılış öyküsündeki “iyi olduğunu gördü” nakaratu ne önem taşımaktadır? Yaratış öyküsü sona ererken vurgulanan ders nedir (Yaratılış 2:1-3)?

Yaratılış öyküsünün her aşamasında Tanrı işini *tov*, yani “iyi” olarak değerlendiriyor. Genellikle bu sıfatın, Tanrı’nın Yaratım işinin başarılı olduğu ve Tanrı’nın “iyi olduğunu” görmesinin, işin “etkili olduğu” anlamına geldiği kabul edilir. Işık aydınlatıyordu (*Yaratılış 1:4*). Bitkiler meyve veriyordu (*Yaratılış 1:12*) vesaire.

Fakat bu söz sadece işleyişin etkinliğinden bahsetmiyordu. İbranicedeki *tov* sözcüğü Kutsal Kitap’ta ayrıca bir şeyin estetik güzelliğe sahip olduğunu ifade etmek için de kullanılmaktadır (*Yaratılış 24:16*). Aynı sözcük ayrıca ölümle ilişkilendirilen kötülüğün (*Yaratılış 2.17*) zıddı olarak da kullanılmıştır (*Yaratılış 2:9*).

“İyi olduğunu gördü” ifadesi yaratılışın düzgün bir şekilde işlediği, güzel ve kusursuz olduğu ve içinde kötülük barındırmadığı anlamına gelmektedir. Dünya “daha henüz,” bizim günah ve ölümün etkisi altındaki dünyamız gibi değildi. Bu düşünce, ikinci Yaratılış öyküsünün başlangıcında doğrulanmaktadır (*bkz. Yaratılış 2:5*).

Yaratılış’ın bu tarifi, kesin bir biçimde dünyanın birbirini takip eden tesadüfi olaylarla artları gittikçe iyileştirerek kendi kendisini biçimlendirdiğini söyleyen evrim teorileriyle çelişmektedir.

Tersine, kutsal kitap yazarı Tanrı’nın dünyayı isteyerek ve birdenbire yaratmış olduğunu doğrulamaktadır (*Yaratılış 1:1*). Herhangi bir tesadüf veya rastlantı söz konusu değildi. Dünya kendi başına değil, Tanrı’nın iradesinin ve sözünün bir sonucu olarak meydana gelmişti (*Yaratılış 1:3*). Yaratılış 1. bölümde, başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı ifadesinde “yaratmak” diye tercüme edilen *bara* fiili, ancak özne Tanrı olduğu zaman gerçekleşmektedir ve şu aniliği ifade etmektedir: *Tanrı söyledi ve oldu*.

Yaratılış metni bize “her şeyin” o anda yapıldığını (*Yaratılış 1:31*) ve Yaratıcı’nın Kendi düşüncesine göre “çok iyi” (*Yaratılış 1:31*) olarak değerlendirildiğini söylemektedir. Yaratılış 1:1 ayeti olayın kendisini, yani göğün ve yerin yaratılışını; Yaratılış 2:1 ayeti de bu olayın tamamlandığını ifade etmektedir. Ve hepsi, Sebti günü dahil, yedi günde tamamlandı.

Miyarlarca yıl süren evrim düşüncesi, Yaratılış öyküsünü neden tümüyle geçersiz kılmaktadır? Bu iki görüş neden her yönden birbiriyle uyumsuzdur?

Sebt Günü

Yaratılış 2:2, 3 ve Mısır'dan Çıkış 20:8–11 ayetlerini okuyun. Yedinci gün Sebti neden Yaratılış ile ilişkilidir? Bu bağlantının Sebt gününü tutma biçimimize etkisi nedir?

Tanrı'nın Sebt gününü başlatmasının sebebi kesinlikle Yaratılış işlerini "tamamlamış" olmasıdır. Bu nedenle, yedinci gün Sebti bizim Tanrı'nın işini o zaman tamamladığına ve onu "çok iyi" bulduğuna dair olan inancımızın ifadesidir. Sebt gününü tutmak, Tanrı'nın yaratımının değerini ve güzelliğini onaylamada O'na katılmak anlamına gelmektedir.

Tanrı nasıl işlerinden dinlendiyse biz de işlerimizden dinlenebiliriz. Sebt gününü tutmak, Tanrı'nın, bizim bedenlerimiz de dahil "çok iyi" olan yaratımına evet demek anlamına gelir. Bazı eski (ve çağdaş) inanışların aksine, Eski ya da Yeni Ahit fark etmez, Kutsal Yazı'da bedeni kötüleyen hiçbir şey bulunmamaktadır. Bu bir putperest kavramıdır, kutsal kitaba ait değildir. Tersine, Sebt gününü tutanlar Tanrı'nın –kendi bedenlerini de içine alan– yaratımı karşısında minnettardırlar ve bu sebeple Yaratımın tadını çıkarır, onu gözetirler.

İnsan tarihinin ilk "sonunu" belirleyen Sebt günü, aynı zamanda acı çeken insanlık ve dünyanın iniltisi için umut beslemenin bir işaretidir. "İşi tamamladı" ifadesinin tapmağın inşasının sona ermesiyle (*Mısır'dan Çıkış 40:33*) ve bir kez daha Süleyman'ın tapmağının inşasında (*1.Krallar 7:40,51*) yeniden ortaya çıkması ilginçtir–bunların ikisi de müjde ve kurtuluş derslerinin öğretildiği yerlerdi.

Düşüş'ten sonra, haftanın sonundaki Sebt günü, ancak yeni yaratılış mucizesi sayesinde gerçekleşecek olan kurtuluş mucizesine işaret etmektedir (*Yezaya 65:17, Vahiy 21:1*). Sebt günü aynı zamanda bu dünyanın acılarının ve denemelerinin sona ereceğinin bizim insani haftamızın sonundaki belirtisidir.

İsa bu sebeple Sebt gününü hastaları iyileştirmek için en uygun gün olarak seçmişti (*Luka 13:13–16*). Önderlerin saplanmış oldukları geleneklerin tersine, İsa Sebt günü gerçekleştirdiği iyileştirmelerle halka ve bize, tüm acıların, tüm ıstırapların, tüm ölümün sona ereceği kurtuluş sürecinin nihai sonucunu işaret etmiştir. Bu sebeple her Sebt günü bize kurtuluş umudunu göstermektedir.

Sebt gününde dinlenerek, şu anda İsa'da sahip olduğumuz ve nihai olarak yeni gök ve yeni yeryüzü yaratılışıyla tamamlanacak olan dinlenme ve kurtuluşu nasıl tecrübe ediyoruz?

İnsanlığın Yaratılışı

İnsanların yaratılışı Tanrı'nın son Yaratılış işiydi, en azından Yaratılış öyküsünde açıklanan budur. İnsanlar, dünyanın yaratılışın amacı olan tüm dünyevi yaratılışın doruk noktasıdır.

Yaratılış 1:26-29 ve Yaratılış 2:7 ayetlerini okuyun. İnsanlığın yaratılışına dair bu iki farklı anlatı arasındaki bağlantı nedir?

Tanrı'nın insanları Kendi suretinde yaratmış olması Kutsal Kitap'ın en cesur ifadelerinden biridir. Sadece insanlar Tanrı'nın suretinde yaratılmışlardı. "Tanrı çeşit çeşit yabanıl hayvan, evcil hayvan, sürüngen yarattı" yapmış olmasına rağmen (*Yaratılış 1:25*), "insanı kendi suretinde yarattı" (*Yaratılış 1:27 KM*). Bu öğreti çoğu zaman insanların manevi doğasıyla sınırlandırılmıştır, yani "Tanrı'nın suretinin" yalnızca idari olan Tanrı'yı temsil etme işlevini ya da Tanrı ile veya birbirimizle olan ilişkinin manevi işlevini ifade ettiği anlaşılacak şekilde yorumlanmıştır.

Bu anlayışlar doğru olsalar da bu yaratımın fiziksel gerçekliğini barındırmakta başarısızdırlar. Aslında iki boyut da bu süreci açıklayan Yaratılış 1:26 ayetindeki "suret" ve "benzerlik" sözcüklerinde mevcuttur. İbranicedeki *tselem*, yani "suret" sözcüğü fiziksel bedenin somut biçiminden bahsederken, *demut*, yani "benzerlik" sözcüğü ise ilahi Varlık'a benzer soyut niteliklerden bahsetmektedir.

Bu sebeple, bir İbrani kavramı olan "Tanrı'nın sureti," kutsal kitabın insan doğası görüşündeki bütüncül anlamda anlaşılmalıdır. Kutsal kitap metni (erkek ve kadın) insan bireylerin ruhsal olduğu gibi fiziksel olarak da Tanrı'nın suretinde yaratılmış olduklarını doğrulamaktadır. Ellen G. White'in söylediği gibi: "Adem Allah'ın elinden çıktığında, fiziksel, zihinsel ve ruhsal doğasında Yaratıcısıyla bir benzerlik gösteriyordu."— *Education [Eğitim]*, s. 15.

Aslında, Tanrı'nın suretinin, fiziksel bedeni de dahil eden bu bütüncül kavrayışı diğer Yaratılış anlatısında doğrulanmaktadır. Ayet şöyle diyor: "Böylece Adem yaşayan varlık oldu" (*Yaratılış 2:7*), yani "yaşayan bir can" (nefesh) oldu ve bu iki ilahi işlem sayesinde gerçekleşti: Tanrı "yarattı" ve Tanrı "üfledi." "Üfledi" ifadesinin genellikle manevi boyuttan bahsettiğine fakat aynı zamanda, "yerin toprağından" yapılmış olan adamın biyolojik olarak soluk almasıyla da yakından ilişkili olduğuna dikkat edin. O, "yaşam soluğudur"; yani soluk (manevi) ve yaşam (fiziksel).

Tanrı daha sonra adamın bedeninden kadını yaratmak için üçüncü bir işlem gerçekleştirecekti (*Yaratılış 2:21, 22*). Bunun sebebi kadının adam ile aynı doğaya sahip olduğunu vurgulamaktı.

İnsanlığın Görevi

Tanrı ilk adamı yaratır yaratmaz ona üç armağan sundu: Aden bahçesi (Yaratılış 2:8), yiyecek (Yaratılış 2:16) ve kadın (Yaratılış 2:22).

Yaratılış 2:15-17 ayetlerini okuyun. Adamın yaratıma ve Tanrı'ya karşı görevleri nelerdi? Bu iki görevin birbiriyle olan ilişkisi nedir?

Adamın ilk görevi Tanrı'nın onu içine yerleştirdiği doğal çevreye bakmak ve onu işlemekle ilgiliydi (Yaratılış 2:15). *'Avad*, yani "işlemek" fiili çalışmakla ilgilidir. Bir armağanı kabul etmek yeterli değildir. Onun üzerinde çalışmalı ve onu verimli hale getirmeliyiz. Bu, İsa'nın talantlar benzetmesinde tekrar edeceği bir dersti (Matta 25:14-30). *Shamar*, yani "bakmak" fiili ise, alınan bir şeyi koruma sorumluluğunu belirtmektedir.

Adamın ikinci görevi yiyeceğiyle ilgilidir. Onu insanlara verenin Tanrı olduğunu unutmamalıyız (bkz. Yaratılış 1:29). Tanrı ayrıca ona "istediğin gibi ye" dedi (Yaratılış 2:16 KM). Ağaçları da, onların üzerindeki meyveleri de insanlar yaratmadı. Onlar birer armağandı, lütuf armağanı.

Fakat burada da bir emir bulunmaktadır: onlar "bahçenin her ağacından" Tanrı'nın cömert armağanını alıp tadına bakacaklardı (KM). Fakat bu lütfun bir parçası olarak Tanrı bir kısıtlama ilave ediyor. Özellikle bir ağaçtan yememelerdi. Hiçbir kısıtlama olmadan tadına bakmak ölüme yol açacaktı. Bu ilke Aden bahçesinde doğrudu ve pek çok yönden aynı ilke bugün de mevcuttur.

Adamın üçüncü görevi, Tanrı'nın üçüncü armağanı olan kadınla ilgiliydi: "Adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak" (Yaratılış 2:24). Bu sıra dışı açıklama evlilik andının insana yüklediği sorumluluğu ve "tek beden" yani tek bir kişi olmanın amacını vurgulayan güçlü bir ifadedir (Matta 19:7-9 ile karşılaştırın).

Anne babasını bırakacak olanın (kadın değil de) adam olmasının sebebi, kut-sal kitabın genel olarak eril dili kullanıyor olmasıdır; bu sebeple, belki bu emir kadınlar için de geçerlidir. Her şekilde, evlilik bağı Tanrı'nın bir armağanı olsa da, armağan alınır alınmaz insani bir sorumluluk ortaya çıkmaktadır ve bu sorumluluğu sadakatle yerine getirmek hem adamın hem de kadının omuzlarındadır.

Size Tanrı tarafından verilen her şeyi düşünün. Size verilenlere dair sorumluluklarınız nelerdir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White *Education [Eğitim]* kitabından 128-129. sayfaları arasındaki “Science and the Bible [Bilim ve Kutsal kitap]” ve *The Story of Redemption [Kurtuluş Öyküsü]* kitabından 21-22 sayfaları arasındaki “The Creation [Yaratılış],” bölümlerini okuyun.

“Doğa kitabı ve vahiy kitabı aynı üstün zekanın damgasını taşıdığı için, birbirleriyle uyumsuz konuşmaları mümkün değildir. Bunlar, farklı yöntemlerle ve farklı dillerde konuşarak aynı büyük gerçeklere tanıklık ederler. Bilim sürekli olarak yeni harikalar keşfetmesine rağmen, doğru anlaşıldığında araştırmasından ilahi vahiyyle çelişen hiçbir şey ortaya çıkmamaktadır. Doğa kitabı ve yazıya dökülmüş söz birbirleri üzerine ışık tutmaktadırlar. Onlar, Allah’ın çalışmasına aracılık eden yasalarla ilgili şeyler öğreterek, bizim Allah’ı tanımamızı sağlıyorlar.

“Fakat doğada gözlemlenen gerçeklerden hatalı bir biçimde çıkartılan sonuçlar bilim ve vahiy arasında sözümona bir çelişki ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bu ikisi arasındaki uyumu yeniden tesis etme çabasıyla da Allah’ın sözünün gücünü zayıflatan Kutsal Yazı yorumları benimsenmektedir. Jeolojinin, Musa’nın yazıya geçirdiği yaratılışın harfi harfine yorumuyla çeliştiği öğretilmektedir. Yeryüzünün kaostan evrilmesi için milyonlarca yıl geçmesinin gerekli olduğu savunulmakta ve Kutsal Kitabı bilimin bu sözde keşfiyle uzlaştırmak için, yaratılışın günlerinin çok büyük, binlerce, hatta milyonlarca yılı kapsayan sonsuz zaman dilimlerini ifade ettiği farz edilmektedir.

“Böyle bir çıkarımda bulunmak tümüyle yersizdir. Kutsal Kitap’ta yazanlar kendisiyle ve doğanın öğretisiyle uyum içerisindedir.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 128, 129.

Tartışma Soruları:

1. Başlangıçlarla ilgili bu öykülerin, tarihsel gerçekliği olmayan, özünde bize manevi dersler vermek için tasarlanmış efsaneler, “mitler” olduklarına inanırsak, imanımızın niteliği neden bundan etkilenir? Kutsal Kitap metnindeki hangi ipuçları, kutsal kitap yazarının bunların Yaratılış kitabındaki diğer öyküler gibi “tarihsel” gerçekler olduğunu bildiğini göstermektedir? Bu öykülerin tarihsel gerçekliğiyle ilgili İsa’nın tanıklığı nedir?
2. Yaratılış öyküsü yeryüzünün vekilharçlığının önemi hakkında bize ne öğretiyor? Bir yandan çok hakiki bir ayartı olan Yaratan yerine yaratımın kendisine tapınma tehlikesinden kaçınarak, nasıl gezegenimizin iyi vekilharçları olabiliriz? (Bkz. Romalılar 1:25.)
3. Uzun binyıllar boyunca günahın tahrifatına maruz kalmasına rağmen, “çok iyi” olan Yaratımın asıl harikası, güzelliği ve görkemi hangi şekillerde kendisini bize hâlâ göstermekte, Tanrı’nın iyiliği ve kudretinin güçlü yollarıyla bize konuşmaktadır?

Sebt Günü ile Alay Etmek

Yazan: Andrew McChesney

Mozambik'te öğrenciler cumartesi günleri dersi ektiği için Laissa Samila Yassine ile alay ettiler. Biri, "Bu üniversiteye okumak için geldiniz, kilisenizin öğretilerini takip etmek için değil," dedi. Bir başkası ise "Sen delisin," dedi.

Her şey Laissa'nın bir devlet üniversitesindeki ilk sömestrinde makine mühendisliği dersleriyle mücadele ederken, Yedinci Gün Adventisti sınıf arkadaşı Belizario tarafından paylaşılan müziği dinlerken rahatladığını fark etmesiyle başladı. Sonra o ve Belizario birlikte Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladılar. Laissa'nın başka yeni arkadaşları da vardı ve onlar da Kutsal Kitap'ı çalıştılar.

Okudukça kafası daha da karıştı. İki Kutsal Kitap dersinde de Sebt günü konusunda bir netlik kazanamadı. Kutsal Kitap'ı kendisi araştırmak için iki dersi de bıraktı. Dua ederek Çıkış 20:8-11'deki dördüncü emri okudu; bu emir, "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa." ile başlar. Yeşaya 58:1-3'te Rab'in "Kutsal günümde dilediğinizi yapmaz, Şabat Günü'nü çiğnemezseniz, Şabat Günü'ne Zevkli" çağrısını ve İsa'nın

"Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz." (Yuhanna 14:15) sözlerini okudu. Sebt'i tutmaya karar verdi.

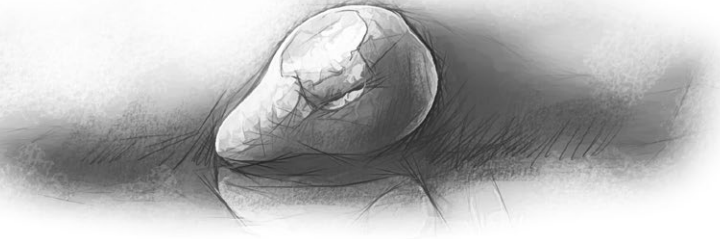
İlk başta, Laissa bu kararını sakladı. Alay edilmekten korkuyordu ve öğretmenlerinden Cumartesi derslerinden muaf olmayı talep etmeyi istemiyordu. Anne ve babasının ne diyeceğini de merak ediyordu. Ancak, inançlarını uzun süre kendine saklayamadı ve ikinci dönemin sonunda Adventist olacağını duyurdu. En büyük korkuları gerçekleşti. Eski arkadaşları onunla alay etti ve onu Belizario ile yürürken görünce, "Ah, şu Adventistler" diye alay ettiler. Öğretmenler Cumartesi derslerini yeniden plânlamayı reddetti ve notları düşü. Öğretmenler, "Eğer burayı sevmiyorsan, bırak git" dedi. Annesi çok kızdı ve babası onu reddetti.

Daha sonra Laissa, bir Sebt günü, kilisesinde Mozambik Adventist Üniversitesi'nden misafir bir öğrenciyle tanıştı. Mozambik'te bir Adventist üniversitesi hakkında öğreneceği için heyecanlandı ve annesine nakil olmasına izin vermesi için yalvardı. Annesi başlangıçta reddetti, ancak Laissa, Kraliçe Ester gibi, Tanrı'nın müdahale etmesi için üç gün boyunca dua edip oruç tuttuktan sonra annesi beklenmedik bir şekilde fikrini değiştirdi. Üniversite değiştirdikten kısa bir süre sonra annesine artık masraflar için yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi. Yeni kütüphane işi masraflarını karşılıyordu. Annesi şaşkıncı. "Gerçekten Rab, üvey babanız değil, gerçek Babanızdır" dedi.

Şimdi ikinci sınıf bir beslenme öğrencisi olan 22 yaşındaki Laissa, yetersiz beslenmenin ciddi bir sorun olduğu Mozambik'te müjdecî olmayı plânlıyor.

Üç yıl önce On Üçüncü Sebt Sunusunun bir kısmı Mozambik Adventist Üniversitesi'nin beslenme bölümünü yeni sınıflar ve ekipmanlarla genişletmesine yardımcı oldu.

Düşüş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 3; 2. Korintliler 11:3; Vahiy. 12:7-9; Yuhanna 8:44; Romalılar 16:20; İbraniler 2:14; 1.Timoteos 2:14, 15.*

HATIRLAMA METNİ: “Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topoğuna saldıracaksın” (*Yaratılış 3:15*).

Tanrı'nın Aden bahçesinde ilk anne babamıza tüm verdikleri içerisinde aynı zamanda bir uyarı da bulunmaktaydı: “Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin... Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün” (*Yaratılış 2:16, 17*). İyiyle kötüyü bilme ağacından yememeleri için onları ikaz eden bu uyarı (*Yaratılış 2:16, 17*), onların iyiyi bilmeleri gerektiğini fakat kötüyü bilmemeleri gerektiğini bize göstermektedir.

Bunun neden olduğunu elbette anlayabiliyoruz, öyle değil mi?

Ve ayrıca bu itaatsizlik uyarısına eklenen ölüm tehdidi de (*Yaratılış 2:17*) yerine getirilecekti: öleceklerdi (*Yaratılış 3:19*). Sadece ağaçtan yemeleri yasaklanmakla kalmadı, aynı zamanda Aden bahçesinden de kovuldular (*Yaratılış 3:24*) ve böylece günahkârlar olarak onlara sonsuz yaşam verebilecek olan ağaca olan erişimlerini kaybettiler (*Yaratılış 3:22*).

Fakat bu felaketin içinde umut da vardı: *Yaratılış 3:15* ayetindeki bu umuda ön-müjde ya da “ilk müjde vaadi” denmektedir. Evet, bu ayet Kutsal Kitap'ta bulunan ilk müjde vadini ortaya koymaktadır. İlk defa insanlara, Düşüş'e rağmen Tanrı'nın hepimizin kurtuluşu için bir yol oluşturduğu söylenmektedir.

*9 Nisan Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yılan

Yaratılış 3:1, 2. Korintliler 11:3 ve Vahiy 12:7-9 ayetlerini okuyun. Yılan kim ve Havva'yı nasıl kandırıyor?

Ayetin son sözcüğü “yılandır.” Cümle yapısından vurgulama anlaşıyor: “yılan” sözcüğü cümlenin sonunda, yani vurgulanıyor. Ayrıca “yılan” belirli tanımlığa sahip ve bu onun herkesçe bilinen bir varlık olduğuna, sanki okuyucunun da onun kim olduğunu önceden biliyor olması gerektiğine işaret ediyor. Böylelikle bu varlığın gerçekliği bölümün ilk cümlesinde doğrulanmış oluyor.

Elbette, Kutsal Yazılar yılanı Tanrı'nın düşmanı (*Yezaya 27:1*) diye tanımlıyor ve açıkça ona “İblis ya da Şeytan” diyor (*Vahiy. 12:9*). Aynı şekilde, eski Yakın Doğu'da, yılan kötülüğün gücünü temsil ediyordu.

“Şeytan işini fark edilmeden gerçekleştirebilmek için yılanı aracısı olarak kullanmayı seçti: bu aldatma hedefine gayet uygun bir maskeydi. O günlerde yılan yeryüzündeki en akıllı ve en güzel yaratıklardan biriydi. Kanatları vardı ve havada süzülürken, altın rengi ve parlaklığında, göz kamaştırıcı bir ihtişam sergiliyordu.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 53.

Kutsal Kitap iblisten bahsederken, o her ne şekilde görünürse görünsün sadece metafordan bahsetmiyor. Kutsal Yazı'da Şeytan sadece bir simge ya da kötülüğü veya insanlığın karanlık tarafını gösteren soyut bir ilke değil, gerçek bir varlık olarak tarif ediliyor.

Yılan kendisini Tanrı'nın düşmanı olarak tanıtmıyor. Tersine Tanrı'nın sözlerinden alıntı yapıyor, onları tekrarlıyor ve destekliyormuş gibi görünüyor. Yani, daha en başından Şeytan'ın Tanrı'dan alıntı yapmayı sevdiğini ve daha sonraları görüleceği üzere, Tanrı'nın Sözü'nden dahi alıntı yaptığını görebiliriz (*Matta 4:6*).

Ayrıca yılanın hemen kadınla tartışmaya girişmediğine dikkat edin, tersine ona Rab'bin onlara söylemiş olduğu şeye inandığını ima eden bir soru soruyor. Sonunda ise şu soruyu soruyor: “Tanrı gerçekten... dedi mi?” (*Yaratılış 3:1*). Böylelikle daha en başından bu varlığın ne kadar kurnaz ve hilekâr olduğunu görebiliyoruz. Ve göreceğimiz üzere bu kurnazlığı işe yaradı da.

Şeytan Aden bahçesinde günahsız Havva'yı aldatmayı başaramadıysa, biz çok daha savunmasız değil miyiz? Onun aldatmacaları karşısında sahip olduğumuz en iyi savunma nedir?

Yasak Meyve

Yaratılış 2:16, 17 ve Yaratılış 3:1-6 ayetlerini okuyun (ayrıca Yuhanna 8:44 ayetine bakın). Tanrı'nın Adem'e verdiği emirdeki sözlerle yılanın kadına söylediği sözleri karşılaştırın. Bu sözler arasındaki farklılıklar nelerdir ve bu farklılıklar ne anlama geliyorlar?

Tanrı'nın Adem ile olan konuşmasıyla (*Yaratılış* 2:16, 17), Havva'nın yılan ile olan konuşması arasındaki benzerliklere dikkat edin. Yılan sanki Tanrı'nın yerini almış da O'ndan daha bile doğrusunu biliyor gibi davranıyor. Yılan başta sadece kadının belki de Tanrı'nın yanlış anladığını ima eden bir soru sormakla yetindi. Fakat sonrasında açıkça Tanrı'nın niyetini sorguladı ve hatta O'nun söylediğinin aksini iddia etti.

Şeytan'ın saldırısı iki konu hakkındaydı: ölüm ve iyile kötüyü bilme. Tanrı açıkça ve üstüne basarak kesinlikle öleceklerini bildirmiş olmasına rağmen (*Yaratılış* 2:17), Şeytan, tersine ölmeyeceklerini söyleyerek neredeyse insanların ölümsüz olduğunu ima etti (*Yaratılış* 3:4). Tanrı Adem'in meyveden yemesini yasaklamış olmasına rağmen (*Yaratılış* 2:17), Şeytan, eğer yerlerse Tanrı gibi olacaklarını öne sürerek meyveden yemeleri için onları cesaretlendirdi (*Yaratılış* 3:5).

Şeytan'ın iki savı, ölümsüzlük ve Tanrı gibi olma, Havva'yı meyveyi yemeye ikna etti. Kadının Tanrı'ya itaatsizlik ederek meyveden yemeye karar verir vermez, sanki Tanrı artık yokmuş gibi ve O'nun yerine kendisi geçmiş gibi davranması tedirgin edicidir. Kutsal Kitap metni bu kişilik değişimini ima etmektedir. Hava Tanrı'nın sözcüklerini kullanıyor: Yasak meyve hakkındaki, "güzel... olduğunu gördü" (*Yaratılış* 3:6) değerlendirmesi, Tanrı'nın yaratımı hakkındaki "iyi olduğunu gördü" (*Yaratılış* 1:4) değerlendirmesini hatırlatıyor.

Bu iki ayartı, yani ölümsüz olma ve Tanrı gibi olma ayartıları, antik Mısır ve Grek dinlerindeki ölümsüzlük kavramının kökeninde bulunmaktadır. İlahi bir sıfat olduğuna inandıkları ölümsüzlüğe sahip olma arzusu, bu halkları (umdukları gibi) ölümsüz olmak için aynı zamanda ilahi statünün de peşinde koşmak zorunda da bırakmıştı. Bu düşünce tarzı el altından Yahudi-Hristiyan kültürlerine sızdı ve ruhun ölümsüzlüğü inancını doğurdu. Bu inanç bugün bile pek çok kilisede varlığını sürdürmektedir.

Günümüzde, her birimizin içinde tabiatımız gereği ölümsüz bir şey olduğunu öğreten tüm inançları bir düşünün. İnsan doğası ve ölümlerin durumu konularındaki anlayışımız bu tehlikeli aldatmacaya karşı bize nasıl güçlü bir koruma sağlamaktadır?

Tanrı'dan Saklanmak

Yaratılış 3:7-13 ayetlerini okuyun. Adem ve Havva neden Tanrı'nın karşısına çıkmamak için saklanma gereği duydular? Tanrı niye "neredesin" sorusunu sordu? Adem ve Havva yaptıklarını ne şekilde haklı çıkarmaya çalıştılar?

Adem ve Havva günah işledikten sonra çıplak olduklarını hissettiler çünkü Tanrı'nın varlığını yansıtan yücelik kıyafetlerini kaybetmişlerdi (*bkz. Mezmurlar 8:5, Mezmurlar 104:1, 2 ile karşılaştırın*). Tanrı'nın sureti günah yoluyla bozulmuştu. "Kendilerine önlük yaptılar" (*Yaratılış 3:7*) ifadesindeki "yaptılar" fiili, öncesinde sadece özne Yaratan Tanrı olduğunda kullanılmıştı. Sanki günahlarını örtmeye çalışırken Yaratan'ın yerini almış gibiydiler. Pavlus işte bu davranışı işlerle aklanma olarak görerak kınıyor (*Galatyalılar 2:16*).

Tanrı onlara yaklaşarak cevabını beklemediği bir soru soruyor: "Neredesin?" (*Yaratılış 3:9*). Tanrı Kayın'e de böyle bir soru soracaktı (*Yaratılış 4:9*). Tanrı elbette soruların cevaplarını bilmekteydi. O'nun soruları suçluların faydası için, onların ne yaptıklarının farkına varmaları ve aynı zamanda onları tövbeye ve kurtuluşa yönlendirmek sorulmuştu. İnsanların günah işlemeye başladığı andan beri Rab onların kurtuluşu ve kefareti için çalışıyordu.

Aslında tüm senaryo araştırmacı yargılama kavramını yansıtmakta ve yargıcın suçluyu hükme hazırlamak için (*Yaratılış 3:14–19*) sorgulamasıyla başlamaktadır (*Yaratılış 3:9*). Fakat O bunu aynı zamanda tövbeye teşvik etmek için yapmaktadır ki nihayetinde kurtuluşa götürecektir olan budur (*Yaratılış 3:15*). Bu tüm Kutsal Kitap boyunca görülen bir temadır.

En başta, Adem ve Havva ikisi de günahkârların genelde yaptığı gibi birbirlerinde kabahat bulmaya çalışarak suçlamadan kaçınmayı denediler. Adem Tanrı'nın sorusuna, suçlunun Tanrı'nın kendisine verdiği kadın olduğunu söyleyerek cevap verdi (*Yaratılış 3:12*)—kendisini o yönlendirmiş. Kadının hatasıydı (ve aynı zamanda Tanrı'nın hatası olduğu da ima ediliyor), onun değil.

Havva da kendisini aldatanın yılan olduğunu söyleyerek karşılık verdi. İbranicedeki *nahsa*, yani (*Yaratılış 3:13 ayetindeki*) "aldatma" sözcüğü, insanlara sahte umutlar vermek ve onların doğru şeyi yaptıklarını sanmalarını sağlamak anlamına gelmektedir (*2. Krallar 19:10, Yeşaya 37:10, Yereya 49:16*).

Adem, meyveyi kendisine verenin o olduğunu söyleyerek kadını suçladı (bu kısmen doğrudur) ve Havva da kendisini aldattığını söyleyerek yılanı suçladı (bu da kısmen doğrudur). Fakat sonuçta her ikisi de suçlu oldu.

Kendi yaptıkları için başka birini suçlamaya mı çalışıyorlardı? Bizim de aynı tuzağa düşmemiz neden çok kolaydır?

Yılanın Kaderi

“Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın” (Yaratılış 3:15). Rab burada yılanı ne söylüyor ve bu ayetlerde işaret edilen umut nedir?

Tanrı yargılamasına yılanla başlıyor çünkü tüm bu oyunu başlatan oydu. Aynı zamanda, bu anlatıda lanetlenmiş olan tek varlık yilandır.

Burada Yaratılış'ın bir çeşit “tersine çevrilmesine” ulaşıyoruz. Yaratılış yaşamın, iyinin takdir edilmesinin ve bereketlerin yolunu açmışken, yargılama ölüme, kötülüğe ve lanetlere (fakat aynı zamanda kurtuluş umuduna) yol açmaktadır. Karamsar, ezilen yılanın toprak yemesi tasvirine (Yaratılış 3:14), bir peygamberlik sözü biçiminde ortaya çıkan insanlığın kurtuluş umudu eşlik etmektedir. Adem ve Havva'nın birazdan açıklanacak olan cezalarından bile önce, Rab onlara kurtuluş umudunu verdi (Yaratılış 3:15). Evet, günah işlemişlerdi; evet, günahları yüzünden acı çekeceklerdi ve evet, günahları yüzünden öleceklerdi de. Fakat tüm bunlara rağmen, nihai umut, kurtuluş umudu oradaydı.

Yaratılış 3:15 ayetini Romalılar 16:20, İbraniler 2:14 ve Vahiy 12:7 ayetleriyle karşılaştırın. Kurtuluş tasarısı ve onunla birlikte büyük mücadele bu ayetlerde ne şekilde açıklanmıştır?

Yaratılış 3:15 ayetiyle Vahiy 12:17 ayeti arasındaki benzerliklere dikkat edin: ejderha (yılan), öfkelendi (düşmanlık); soy (züriyet); Aden bahçesindeki kadın ve Vahiy 12:17 ayetindeki kadın. Düşüş ile birlikte Aden bahçesine taşınan savaş (büyük mücadele) zamanın sonuna kadar sürecek. Şeytan'ın mağlup edileceği, yani başının ezileceği vaadi öncesinde Aden bahçesinde verilmiş olsa da, bu konu, onun nihai ölümünü tarif eden Vahiy kitabında daha etraflıca açıklanmıştır (Vahiy. 20:10). Yani, daha en başından, kötülüğü bilmekle gelen korkunç karışıklıktan çıkmanın bir yolu olacağına dair umut insanlığa verilmişti. Bu umudu hemen şimdi hepimiz paylaşabiliriz.

Yeryüzündeki günah ve kötülüğün başladığı Aden bahçesinde Rab'bin kurtuluş tasarısını açıklamaya başladığını görmek neden son derece teselli edicidir?

İnsanın Kaderi

Yaratılış 3:15-24 ayetlerini okuyun. Düşüşün bir sonucu olarak Adem ve Havva'ya ne oldu?

Tanrı'nın yılanı verdiği hüküm açıkça bir lanet olarak tanımlansa da (*Yaratılış 3:14*), kadına ve adama verdiği hüküm öyle değildi. "Lanet" sözcüğü bir daha sadece bir kere ve "topraktan" bahsederken kullanıldı (*Yaratılış 3:17*). Yani, yılanın tersine, Tanrı'nın adam ve kadın için başka planları vardı. Onlara yılanın sunulmayan bir umut sunuldu.

Kadının günahının sebebi yılanla olan işbirliği olduğu için, Tanrı'nın kadın için olan hükmünü açıklayan ayet, yılanın hükmüyle ilişkilendirildi. Yaratılış 3:16 ayeti 3:15'in hemen ardından gelmekle kalmıyor, aynı zamanda iki peygamberlik sözü arasındaki benzerlik, açıkça Yaratılış 3:16 ayetindeki kadınla ilgili olan peygamberlik sözünün, Yaratılış 3:15 ayetindeki Mesih'le ilgili olan peygamberlik sözüyle bağlantılı olarak okunması gerektiğini belirtiyor. Bu sebeple, Tanrı'nın çocuk doğurmak da dahil kadın hakkındaki hükmü, kurtuluşun olumlu bakış açısından anlaşılmalıdır (*1. Timoteos 2:14, 15 ile karşılaştırın*).

Adamın günahı Tanrı'yı dinlemek yerine kadını dinlemek olduğu için, adamın yapıldığı toprak lanetlendi (*Yaratılış 3:17*). Bunun sonucu olarak adam çok çalışmak zorunda kalacak (*Yaratılış 3:17-19*) ve sonrasında da geldiği toprağa dönecekti (*Yaratılış 3:19*). Bu asla olmaması gereken, Tanrı'nın asıl tasarımında yeri olmayan bir şeydi.

Bu umutsuz ölüm bekleyişi karşısında, Adem'in doğum yapabilmesinde yaşam umudu gördüğü kadına dönmüş olması kayda değerdir (*Yaratılış 3:20*). Yani, Adem ölüm cezasında bile yaşam umudunu görmüştü.

Bu arada, her sevgi dolu anne babanın yapacağı gibi, Tanrı onlar için kötüyü değil sadece iyi olanı istemişti. Fakat madem artık kötüyü biliyorlardı, Tanrı onları kötünden korumak için yapabileceği her şeyi yapacaktı. Bu sebeple, bu hükümler sırasında bile, Tanrı'dan şüphe duymaları için hiç bir sebepleri yokken (gerçek anlamda cennette yaşıyorlardı), O'nun sözlerinden ve O'nun kendilerine olan sevgisinden şüphe ederek, açıkça ve bariz bir biçimde Tanrı'ya itaatsizlik etmiş olmalarına rağmen, ilk anne babamız için tüm umutlar kaybedilmemişti.

"Bilmenin" özünde iyi bir şey olduğunu düşünme eğiliminde olsak da, neden her zaman durum böyle değildir? Bilmemek bizim için daha iyi olacak şeylerden bazıları nelerdir?

EK ÇALIŞMA: “Yaşam ağacı” ile “iyiliği ve kötülüğü bilme ağacı” arasındaki bağlantıya dikkat edin. Her ikisinin de “bahçenin ortasında” (*Yaratılış 2:9*) olması, bu bağlantıyı zaten ortaya koyuyordu. Fakat nerede oldukları dışında bu iki ağaç arasında başka bağlantılar da vardı. İnsanların yaşam ağacına erişimlerini yitirmiş olmalarının ve en azından mevcut durumda sonsuza dek yaşayamıyor olmalarının sebebi, Tanrı’ya itaatsizlik ederek iyiliği ve kötülüğü bilme ağacının meyvesini almış olmalarıdır. Bu bağlantı derin bir ilkeyi vurgulamaktadır. Ahlaki ve manevi tercihlerin biyolojik yaşama etkileri bulunmaktadır. Süleyman oğluna şöyle öğretmişti: “Oğlum, unutmaya öğrettiklerimi, aklında tut buyruklarımı. Çünkü bunlar ömrünü uzatacak, yaşam yıllarını, esenliğini artıracaktır” (*Süleyman’ın Özdeyişleri 3:1, 2*). Bu bağlantı gelecekteki göksel Yeruşalim’de yeniden ortaya çıkmaktadır. Yaşam ağacı orada “kentnin anayolunun ortasında” bulunmaktadır (*Vahiy. 22:2*).

“Allah Havva’yı yarattığında, O’nun adama üstün ya da ondan aşağı olmasını tasarlamadı, tersine o her konuda adamla eşit olacaktı. Kutsal çiftin birbirlerinden ayrı hiçbir alakaları olmayacak, fakat her biri düşüncede ve davranışta ferdi olacaktı. Fakat ilk günahı işleyen Havva olduğu için, Rab ona Adem’in kendisine hükmedeceğini söyledi. Havva kocasına tabi olacaktı ve lanetin ilk parçası buydu. Pek çok durumda, lanet kadının payına ıstırap düşmesine yol açtı, yaşamını bir yüke çevirdi. Adam, Allah’ın kendisine verdiği üstünlüğü keyfi olarak güç kullanmak suretiyle pek çok açıdan kötüye kullandı. Sınırsız bilgelik de, onlara bir sınanma hakkı daha tanıyarak insan ırkını ikinci bir denemeye sokan kurtuluş planını tasarladı.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 3. cilt, s. 484.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı Aden bahçesinde Adem’in karşısına çıktı ve sadece suçunu kanıtlamak için değil, aynı zamanda onu tövbeye yönlendirmek için sorular sordu. Bu motif Kayın bahsinde (*Yaratılış 4:9, 10*), Tufan’da (*Yaratılış 6:5–8*), Babil Kulesi’nde (*Yaratılış 11:5*) ve Sodom ile Gomorra bahsinde (*Yaratılış 18:21*) yeniden ortaya çıkıyor. Bu olaylarda araştırmacı yargılama kavramı ne şekilde ortaya konmaktadır?
2. Havva neden iyiliği ve kötülüğü bilme ağacından yemenin kendisine bilgelik vereceğini düşündü? Biz de içinde bulunduğumuz şartlarda benzer hatalar yapmaktan, yani Tanrı’nın bize sunmuş olduğundan daha “iyisini” umut ederek Tanrı’nın Sözü’ne karşı koymaktan nasıl kaçınabiliriz?

Hapishanede Affedilmek 1.Bölüm

Yazan: Andrew McChesney

Gönüllüler, İspanya'daki bir hapishanede Kutsal Kitap tetkiklerine kaydolan mahkûmların isimlerinin yazılı olduğu kağıtlar seçtiler. Ama kimse tek bir kağıt bile almadı. Sagunto Adventist Koleji'ndeki 36 yaşında bir ilahiyat öğrencisi olan Dante Marvin Herrmann, "Kimse bu adamla görüşmek istemiyor mu?" diye sordu.

Bir gönüllü, "Onunla çalışmak çok zor" dedi.

"O her zaman Tanrı ile alay eder," dedi bir başkası.

Dante dua etti ve sakin, ince bir sesin "Git Matías'ı ziyaret et" dediğini hissetti.

Bir gardiyan, genç, tıraşlı bir adam olan Matías'ı, hapishanenin maksimum güvenli bölgenin boş bir yemek salonunda Dante'ye getirdi. Bloкта kilitli seri katiller ve diğer sert hükümlülerin aksine, Matías'ın yüzünde görünür bir dövme veya suratında kızgın bir kaş çatma yoktu.

Dante, "Diğer mahkûmlara benzemiyorsunuz," dedi.

Matias güldü. "Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun" dedi.

Dante, "Kim olduğun ya da ne yaptığın umurumda değil," dedi. "Hepimiz hayatımızda hatalar yaptık ve geçmişi değiştiremeyiz."

Matías, Dante'ye yakından baktı. Kollarını kaplayan mavi dövme ve vücut piercinginden dolayı kulak memelerinde gerilmiş delikler gördü.

"Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nden misiniz?" diye sordu Matias. "Diğer Adventistlere benzemiyorsun."

Dante, "Tanrı hepimizi değiştirebilir," diye yanıtladı. 17 yaşında ruhunu şeytana nasıl sattığını, bir sokak çetesine katıldığını ve Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın sevgisini bulup bir Adventist olmadan önce uyuşturucu satıcısı olarak çalıştığını anlattı. Bitirdiğinde, Kutsal Kitap tetkiki için ayrılan saat dolmuştu.

"Beni tekrar ziyaret edebilir misin lütfen?" dedi mahkûm. "Bahsettiğin bu bilinmeyen Tanrı hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Ben hiç sevgi dolu bir Tanrı duymadım. Sadece öfkeli, kınayan bir Tanrı'yı duydum."

Dante bir sonraki Seb gününde geri geleceğine dair söz verdi.

Dante kolejdeyken, bir öğretmene Matías'tan bahsetti. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu öğretmen. Dante başını iki yana sallayınca öğretmen ona internetten onun hakkında araştırma yapmasını önerdi. Çevrimiçi arama Dante'yi dua etmeye sevk etti. Tanrım, bu çok ciddi, dedi. "Beni neden ona gönderdin?" Durgun, küçük bir ses yanıtı hissetti, "Dante, sana lütfetmişimdir. Ben seni affettim, Ben onu da affedebilirim."

Önümüzdeki hafta sona erecek olan bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının 2 No'lu Görev Hedefini göstermektedir: "Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek... Devamını okumak için: IWillGo2020.org. Mahkûmun adı değiştirilmiştir.

Kayin ve Mirası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 4, İbraniler 11:4, Mika 6:7, Yeşaya 1:11, 1.Korintliler 10:13, 1.Yuhanna 3:12, Yaratılış 5, Yaratılış 6:1-5.*

HATIRLAMA METNİ: “Doğru olanı yaparsan, seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın” (*Yaratılış 4:7*).

Yaratılış kitabında Düşüş ve Adem’le Havva’nın Aden bahçesinden kovulmasının ardından hemen doğumlar ve ölümler gelmektedir. Bunların hepsi Tanrı’nın bir önceki bölümdeki ön bildirimlerinin gerçekleşmesiydi. Yaratılış 3 ve 4, benzer bölümler olduğu için pek çok ortak konu ve ifade barındırırlar: günah tanımlamaları (*Yaratılış 3:6-8; Yaratılış 4:8 ile karşılaştırm*), ‘adamah’tan, yani “topraktan” lanetler (*Yaratılış 3:17; Yar 4:11 ile karşılaştırm*) ve kovulma (*Yaratılış 3:24; Yaratılış 4:12, 16 ile karşılaştırm*).

Bu benzerliklerin sebebi, önceleri devam etmekte olanın, yani Tanrı’nın Adem ve Havva’ya Düşüş sonrasında verdiği sözlerin ve bildirdiği öngörülerin artık tamamlanmış olduğunu vurgulamaktır. Adem’in kovulması sonrasında gerçekleşen ilk olay umut doludur; ilk oğlun doğumu. Havva bu olayı Mesih’le ilgili peygamberlik sözünde duyduğu vaadin tamamlanması olarak görmekteydi (*Yaratılış 3:15*). Yani, Havva onun vaat edilen Mesih olabileceğini düşünmüştü.

Sonraki olaylar, Kayin’in işlediği suç, Lemek’in işlediği suç, yaşam süresinin kısalması ve kötülüğü artması, bunların hepsi Yaratılış 3. bölümde açıklanan lanetin tamamlanmasıydı.

Fakat o zaman dahi umutlar bütünüyle kaybedilmemişti.

**16 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Kayin ve Habil

Yaratılış 4:1, 2 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden iki erkek çocuğunun doğumu hakkında ne öğreniyoruz?

Adem'in Aden Bahçesi'nden kovulması sonrasında Kutsal Kitap yazarı tarafından kaydedilen ilk olay bir doğumdur. Yaratılış 4:1 (KM) ayetindeki İbranice ifade, "RAB" (*Yahve*) sözü "bir adam" sözüyle doğrudan bağlantılıdır. Bu ayetin kelime kelime çevirisi şu şekildedir: "Bir adam kazandım, aslında Rab'bin Kendisini" Oysa Yeni Çeviri'de bu ayet şöyle yorumlanmıştır: "RAB'bin yardımıyla bir oğul dünyaya getirdim."

Kelime kelime yapılan çeviri Havva'nın Yaratılış 3:15 ayetindeki Mesih'le ilgili olan peygamberlik sözünü hatırladığını ve Kurtarıcı'sını, RAB'bi doğurduğuna inandığını gösteriyor. "Kurtarıcı'nın gelişi Aden bahçesinde önceden bildirildi. Adem ve Havva vaadi duyduklarında, onun bir an önce gerçekleşmesini arzuladılar. İlk doğan oğullarının onların kurtarıcısı olabileceğini umarak, onu sevinçle kucakladılar."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 27.

Aslında öykünün büyük bölümünü Kayin doldurmaktadır. O sadece ilk doğan, anne babasının neredeyse "taptığı" bir oğul değil; Yaratılış kitabı metninde konuşan yegâne oğuldur. Havva Kayin'in doğumu üzerine heyecanla konuşurken, Habil'in doğumu konusunda hiçbir şey söylememektedir. Kayin'in doğumunun tersine, en azından metinde yazıya geçirilen hiçbir şey bulunmamaktadır. Anlatıcı sadece "Kayin'in kardeşi Habil'i doğurdu" (*Yaratılış 4:2*) demektedir.

Kayin ismi İbranicedeki *qanah* sözcüğünden türetilmiştir. Bu sözcük "elde etmek" anlamına gelir ve kazancı, değerli ve güçlü bir şeye sahip olmayı ifade eder. Öte yandan İbranicedeki *Hebel*, yani "Habil" sözcüğü nefes ya da soluk (*Mezmurlar 62:9; Mezmurlar 144:4*) anlamına gelir ve yüzeyselliği, boşluğu, kuvvetsizliği ifade eder. Aynı *hebel* sözcüğü Vaiz kitabında defalarca değersizliği belirtmek için kullanılmıştır. Bu kısa ayetlerde yazılı olandan daha fazla anlam çıkarmaya çalışıyor olmasak da, belki de Adem ve Havva umutlarını sadece Kayin'e bağlamışlardı çünkü kardeşinin değil onun vaat edilen Mesih olduğuna inanıyorlardı.

Hayatta gerçek anlamda hebel olan fakat bizim olduğundan çok daha fazla anlam yüklediğimiz şeyler nelerdir? Önemli olanla önemsiz olan arasındaki farklılığı bilmek neden çok önemlidir?

İki Sunu

Kayın ve Habil arasındaki, isimlerinde ifade edilen zıtlık sadece onların kişilikleriyle ilgili değildi; ayrıca uğraşlarıyla da gözler önüne serilmişti. Kayın, bedensel olarak çok çalışmayı gerekli kılan bir uğraş olan “çiftçi” iken, Habil, hassaslık ve şefkat isteyen bir uğraş olan “çoban oldu” (*Yaratılış 4:2*).

Kayın yerin meyvesini üretiyordu, Habil koyunlara bakıyordu. Bu iki uğraş sadece iki sununun (Kayın’dan yerin meyvesi, Habil’den koyun) doğasını açıklamakla kalmıyor, aynı zamanda bu iki sunuya ilişkin iki farklı psikolojik tavrın ve zihniyetin de nedenini ortaya koyuyor. Kayın üreteceği meyveyi “elde etmeye” çalışıyordu, öte yandan Habil elindeki koyunları “korumaya” çalışıyordu.

Yaratılış 4:1-5 ve İbraniler 11:4 ayetlerini okuyun. Tanrı neden Habil’in sunusunu kabul ederken Kayın’ın sunusunu reddetti? Burada gerçekleşen şeyi nasıl anlamalıyız?

“Kan dökülmeden günahların bağışlanması mümkün olmayacaktı; bu nedenle [Kayın ve Habil] vaat edilen kefarete Mesih’in kanına olan inançlarını, sürünün ilk doğanlarını kurban olarak sunarak göstermeliydiler. Bunun yanı sıra, yerin ilk ürünleri de şükür sunusu olarak Rabb’in önüne getirilmeliydi.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 71.

Habil Tanrı’nın talimatlarına uyup yakmalık hayvan sunusuna ek olarak bitki sunusu da sunarken, Kayın bunu yapmayı ihmal etti. O kurban etmek için bir hayvan getirmemiş, yalnızca “toprağın ürünlerinden” bir sunu hazırlamıştı. Erkek kardeşinin davranışının tersine, bu bir itaatsizlik eylemiydi. Bu öykü sıklıkla imanla kurtuluşa karşılık (Habil ve kan sunusu), işlerle kurtuluşu kazanma girişimine (Kayın ve onun getirdiği toprağın ürünleri) bir örnek vaka olarak görülmüştür.

Bu sunuların manevi açıdan önemleri olsa da, kendilerinde herhangi sihirli bir değer bulunmuyordu. Onlar her zaman, sadece günahkârı yaşatmakla kalmayıp ona kurtuluş da sağlayan Tanrı’ya işaret eden simgeler ve suretlerden başka şeyler değillerdi.

Mika 6:7 ve Yeşaya 1:11 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerdeki ilkeyi alıp onu kendi yaşamlarımıza ve ibadetimize nasıl uygulayabiliriz?

Suç

Yaratılış 4:3-8 ayetlerini okuyun. Kayın'ı kardeşini öldürmeye yönlendiren süreç neydi? Ayrıca bkz. 1. Yuhanna 3:12.

Kayın'ın tepkisi çift yönlüydü. "Kayın çok öfkelen-di, suratını astı" (*Yaratılış 4:5*). Kayın'ın öfkesi, öyle görünüyor ki, Tanrı'ya ve Habil'e idi. Kayın Tanrı'ya öfkeliydi çünkü adaletsizlik kurbanı olduğunu düşünüyordu ve Habil'e öfkeliydi çünkü kardeşini kıskanıyordu. Neden kıskanıyordu? Sunudan mı? Elbette perde arkasında bu birkaç ayette açıklanandan çok daha fazlası mevcuttu. Meseleler her ne olursa olsun, Kayın sunusu kabul görmediği için üzgündü.

Tanrı'nın Yaratılış 4:6 ayetindeki iki sorusu, Kayın'ın iki durumu ile ilgilidir. Tanrı'nın Kayın'ı suçlamadığına dikkat edin. Adem'de olduğu gibi, Tanrı cevapları bilmediği için değil, Kayın'ın kendisine bakıp kendi durumuna sebep olanın ne olduğunu anlaması için sorular sordu. Her zaman olduğu gibi, Rab, O'nu açıkça yüzüstü bıraktıklarında dahi düşmüş halkını kurtarmaya çalıştı. Tanrı bu soruları sorduktan sonra, Kayın'e tavsiye verdi.

Tanrı öncelikle Kayın'ı "doğru olanı yapmaya" teşvik etti. Bu tövbeye ve tavırını değiştirmeye bir çağrıdır. Tanrı Kayın'e onu "kabul edeceğine" ve bağışlayacağına dair söz verdi. Bir anlamda Kayın'e, Tanrı'nın onu kabul edeceğini fakat bunun Kayın'ın değil Tanrı'nın şartlarıyla gerçekleşeceğini söyledi.

Öte yandan, "doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın" (*Yaratılış 4:7*). Tanrı'nın tavsiyesi günahın kökenini ortaya çıkarmıştı ve o Kayın'ın kendisinde bulunmaktaydı. Tanrı burada yine Kayın'e öğüt verdi ve onu gitmesi gereken yola yönlendirmeye çalıştı.

Tanrı'nın ikinci tavsiyesi kapıda pusuya yatmış "seni bekleyen" bu günaha karşı nasıl bir tavır takınılması gerektiğiyle ilgiliydi. Tanrı özdenetimi tavsiye etti: "Ona egemen olmalısın." Aynı ilke Yakup kitabındaki şu ayette de yankılanmaktadır: "Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır" (*Yakup 1:14*). Müjde bize günahahtan başışkanma vaadini sunmakla kalmıyor, aynı zamanda ona karşı zafer kazanmayı da vaat ediyor. (*Bkz. 1.Korintliler 10:13.*) Sonuçta, Kayın'ın günahı için kendisinden başka suçlayacağı biri yoktu. Hepimiz için de genellikle durum bu değil midir?

Bu talihsiz öykü özgür irade ve Tanrı'nın bizi itaat etmeye zorlamayacağı konularında bize ne öğretmektedir?

Kayın'ın Cezalandırılması

Yaratılış 4:9-16 ayetlerini okuyun. Tanrı neden “Kardeşin Habil nerede” sorusunu soruyor? Kayın'ın günahı ile onun “yeryüzünde kaçak ve serseri” (Yaratılış 4:2 KM) olacak olması arasında nasıl bir bağlantı bulunmaktadır?

Tanrı'nın Kayın'e sorduğu soru, Aden bahçesinde Adem'e sorduğu “Neredesin?” sorusuna benzemektedir. Bu benzerlik Aden bahçesindeki günahla buradaki günah arasındaki bağlantıya işaret etmektedir: Sonraki günah (Kayın'inki) önceki günahın (Adem'inki) sonucuydu.

Fakat Kayın günah işlediğini kabul etmeyecekti; suçunu reddetti. Adem ise suçu başkasına atmaya çalıştıysa da bunu yapmamıştı. Onun tersine, Kayın Tanrı'ya açıkça karşı geldi ve Tanrı da onu suçuyla yüzleştirmek için hiç vakit kaybetmedi. Tanrı üçüncü sorusu olan “Ne yaptın?” sorusunu sorduğunda, bir cevap gelmesini dahi beklemedi. Kayın'e her şeyi bildiğini hatırlattı, çünkü Habil'in kanı topraktan ona seslenmişti (Yaratılış 4:10). Bu tasvir Tanrı'nın cinayeti bildiğini ve ona karşılık vereceğini göstermekteydi. Habil topraktaydı. Bu, Düşüş'e ve Rab'bin Adem'e olacağını söylediği şeye doğrudan bir bağlantıydı (bkz. Yaratılış 3:19).

Yaratılış 4:14 ayetini okuyun. Kayın'ın “artık huzurundan uzak” kalacağım sözleri ne önem taşımaktadır?

Habil'in kanı toprağa döküldüğü için, toprak şimdi yeniden lanetlenmişti (Yaratılış 4:12). Bunun sonucu olarak, Kayın Tanrı'dan uzak kalmaya, bir kaçak olmaya mahkûm edildi. Kayın ancak Tanrı'nın verdiği hükmü duyduktan sonra O'nun varlığının önemini kabul etti; çünkü onun yokluğunda kendi yaşamından endişe ediyordu. Kayın kardeşini soğukkanlı bir şekilde öldürdükten ve buna rağmen isyankârlık ettikten sonra dahi, Rab ona merhamet göstermeye devam etti ve “Kayın Rab'bin huzurundan” (Yaratılış 4:16) ayrılmış olsa da, Rab ona bir çeşit koruma sağlamayı sürdürdü. “Nişanın” (Yaratılış 4:15) tam olarak ne olduğu bize bildirilmemiştir fakat o her neyse sebebi Tanrı'nın Kayın'e lütfetmesinden başka bir şey değildi.

“Senin yüzünden gizli kalacağım” (Yaratılış 4:14 KM)– Tanrı'nın yüzünden gizlenmiş olan şey nedir? Herhangi biri için ne kadar da üzücü bir durum. Günahkârlar olarak bizlerin bu duruma düşmekten kaçınmamızın tek yolu nedir?

İnsanın Kötülüğü

Yaratılış 4:17-24 ayetlerini okuyun. Kayın'ın mirası neydi ve Kayın'ın işlediği suç insanlığın artan kötülüğü için yolu nasıl açmış oldu?

Kayın'ın torununun torunu Lemek, kendi suçu bağlamında Kayın'ın işlediği suçtan bahsediyor. Kayın'ın işlediği suç ile Lemek'in suçunun bu karşılaştırması öğreticidir. Kayın kendisinin bahsi geçen tek suçu hakkında sessiz kalırken, Lemek kendi suçuyla övünüyor gibiydi ve suçunu bir ezgiyle ifade ediyordu (*Yaratılış 4:23, 24*). Kayın merhamet dilenirken, Lemek'in merhamet istediği yazmıyor. Kayın'ın öcü Tanrı tarafından yedi kez alınırken, Lemek kendisinin öcünün yetmiş yedi kez alınacağına inanıyor (*bkz. Yaratılış 4:24*). Bu, onun işlediği suçun gayet farkında olduğunu gösteren bir işarettir.

Ayrıca, Kayın tek eşliydi (*Yaratılış 4:17*); oysa Lemek çok eşliliği getirdi, çünkü Kutsal Yazı açıkça onun "iki kadınla" evlendiğini söylemektedir (*Yaratılış 4:19*). Kötülüğün böylelikle güçlendirilmesi ve yüceltilmesi elbette Kayın soyunun gelecekteki kuşaklarını etkileyecekti.

Kayın sülalesindeki bu kötülük perdesinin hemen ardından, kutsal kitap metni Kayın ailesinin eğilimlerine karşıt yeni bir olayı kayda geçiriyor. "Adem karısıyla yine yattı" (*Yaratılış 4:25*) ve sonuç olarak Şit doğdu. Havva, Tanrı'nın Habil'in yerine ona "başka bir oğul" verdiğini belirtmek için ona Şit adını verdi.

Aslında Şit isminin tarihi Habil'den öncesine dayanmaktadır. Şit ismi İbranicedeki *'ashit*, yani "koyacağım" (*Yaratılış 3:15 KM*) fiilinden türetilmiştir ve bu ayet Mesih'le ilgili peygamberlik sözünü ilk olarak sunan ayettir. Mesih soyu, Şit'in silsilesinden geçecekti. Kutsal kitap metni Mesih silsilesinin Şit ile başladığı (*Yaratılış 5:3*), Hanok'u (*Yaratılış 5:21*) ve Metuşelah'ı kapsadığı ve Nuh ile sona erdiğine dair kaydı ortaya koymaktadır (*Yaratılış 6:8*).

"Tanrı oğulları" (*Yaratılış 6:2*) ifadesi, Şit'in soyundan bahsetmektedir çünkü onların hepsi Tanrı'nın suretini koruyacak şekilde tasarlanmışlardı (*Yaratılış 5:1, 4*). Öte yandan "insan kızları" (*Yaratılış 6:2*) ifadesiyle, Tanrı'nın suretinde olanlarla insan suretinde olanlar arasında bir karşıtlık ortaya konularak sanki olumsuz bir anlam çağrıştırılıyor. Ve insanların kızlarından etkilenen Tanrı oğulları, "bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar" (*Yaratılış 6:2 KM*). Bu, insanlığın yöneldiği yanlış istikameti belirtmektedir.

Yaratılış 6:1-5 ayetlerini okuyun. Günahın yozlaştırmasına ne kadar da güçlü bir tanıklık! Günahı yaşamlarımızdan defetmek için neden hepimiz yapabileceğimiz her şeyi yapmalıyız?

EK ÇALIŞMA: Tekrarlanan “Hanok... Tanrı yolunda yürüdü” (*Yaratılış* 5:22, 24) ifadesi, Tanrı ile yakın ve sürekli yoldaşlık anlamına gelir. Hanok’un Tanrı ile olan kişisel ilişkisi o kadar özeldi ki, “Tanrı onu yanına” aldı (*Yaratılış* 5:24). Fakat bu son ifade Adem’in soyunda benzersizdir ve “Tanrı ile birlikte yürüyenlerin” öbür dünyada hemen Cennete alındıkları düşüncesini desteklememektedir. Dikkat edin, Nuh da Tanrı ile birlikte yürümüşü (*Yaratılış* 6:9) fakat o da Adem ve Metuşelah da dahil tüm diğer insanlar gibi öldü. Ayrıca bu özel lütfu savunmak için hiçbir sebep gösterilmemiş olması da ilginçtir. “Hanok doğruluğun vaizi olarak, Allah’ın kendisine açıkladıklarını insanlara bildirdi. Rab’den korkanlar onun öğretilerinden ve dualarından pay almak için bu kutsal adamı arayıp buldular. Ayrıca alenen de çalışarak, Allah’ın mesajlarını uyarı sözlerini işitecek herkese taşıdı. Çalışmaları Şit’in soyundan gelenlerle sınırlı değildi. Kayin’in İlahî Mevcudiyet’ten kaçmaya çalıştığı ülkede, Allah’ın peygamberi görünümde önünden geçen harika sahneleri açıkladı. ‘İşte,’ dedi, ‘Rab herkesi yargılamak üzere on binlerce kutsalıyla geliyor. Tanrı yoluna aykırı, tanrısızca yapılan bütün işlerden... ötürü Rab, bütün insanlara suçluluklarını gösterecektir.’ Yahuda 14, 15.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 86.

Tartışma Soruları:

1. Kayin kardeşini neden öldürdü? Şu Elie Wiesel yorumunu okuyun: “Bunu neden yaptı? Belki de yalnız olmak, tek çocuk olmak ve anne babası öldüğünde de tek adam olmak istiyordu. Tanrı gibi yalnız, belki de Tanrı’nın yerinde yalnız . . . Kayin Tanrı olmak için öldürdü . . . Kendisini Tanrı gören her kişi sonunda insanları öldürür.”—*Elie Wiesel, Messengers of God: Biblical Portraits and Legends*, s. 58. Cinayet işlemek de Kayin’in tavrını yansıtmak için nasıl dikkatli olabiliriz?
2. Tufan’dan önce yaşayan kişilerin yaşam süresini (Yaratılış 5) ataların yaşam süresiyle karşılaştırın. İnsanın yaşam süresinin böylesine azalmasını nasıl açıklayabiliriz? Bu yozlaşma, modern Darvencilığın ön kabulüne nasıl karşı koymaktadır?

Hapishanede Affedilmek, 2.Bölüm

Yazan: *Andrew McChesney*

Bir sonraki Sebt Günü mahkûm Matías, İspanya'daki hapishanede Sagunto Adventist Koleji'nden 36 yaşındaki ilahiyat öğrencisi Dante'yi neşeli bir sohbetle karşıladı. Ancak birkaç dakika sonra Matías aniden sesini değiştirdi ve gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Çocukluğunu ve yetişkinlik hayatını anlattı. Günahkâr arzulara karşı yıllarca süren bir mücadeleyi anlattı.

“Yanlış bir şey yaptığımı hissetmiyorum” dedi. “Hapishaneden çıktığımda yaptığımı tekrar yapacağım” diyerek tepkisini görmek için bekleyerek Dante'ye baktı.

Dante test edildiğini anlamıştı. Matías, bir kınayan mı yoksa sevgi dolu bir Tanrı mı yansıtacağını görmek istedi. Dante sessizce dua etti, “İsa, bana lütfunu ver. Sen beni affettin, onu da affedebilirsin.”

Matías, ziyaretçisinin sakince oturduğunu görünce tekrar konuştu.

“Beni yakalarsan bana ne yaparsın?” dedi.

Dante hâlâ dua ediyordu, yavaşça yanıtladı, “Eğer Tanrı bana lütf ve kurtuluş verebilirse, size de lütf ve kurtuluş verebilir.”

Matías şok içinde kalmıştı. “Beni mahkûm etmeyecek misin?” dedi.

Dante Kutsal Kitap'ı açarken şunları okudu: “İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum. İstemediğimi yapıyorsam, bunu yapan artık ben değil, içinde yaşayan günahtır.” (Romalılar 7:19-20). “Genellikle eylemlerimizi anlamıyoruz” dedi. “Yapmak istediğimizi yapmıyoruz ve sonunda yapmak istemediğimizi yapıyoruz. Kontrol edemediğin için davranışların hakkında kötü hissetmiyor olabilir misin?”

Matías, Dante'nin elinden Kutsal Kitap'ı aldı ve metni okudu.

Dante, Romalılar 8:1-2'ye dönerek şunları okudu: “Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı. “

Dante, “Tanrı seni mahkûm etmedi,” dedi. “Sana yardım etmek istiyor ve seni her zaman seviyor. Farklı yaşayabilirsin. Sadece Tanrı'nın Ruhu'nun içinde yaşamasına izin vermelisiniz. Bana yardım ettiği gibi sana da yardım etmek istiyor.”

Matías'ın yüzü derin bir kederle doldu. Küçümseme ve nefret gitmişti. Dante, Matías'ın ilk kez derin bir suçluluk duygusu yaşadığını anladı.

O günden sonra her şey değişti. Matías, Tanrı ve Kutsal Kitap ile alay etmeyi bıraktı.

Dante bir röportajda “O andan itibaren onunla Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladım” dedi. “O andan itibaren hayatımı değiştirmek istedi. Artık eski yöntemlerine devam etmek değil, Tanrı'nın tarafında olmak istiyordu.”

Matías (gerçek adı bu değildir) Dante'den her Sebt günü öğleden sonra Kutsal Kitap tetkikleri alan bir düzineden fazla mahkûm ve Sagunto Adventist Koleji'nden dokuz öğrenci arasında yer alıyor. Sebt Okulu sunularımız, dünya çapındaki Adventist eğitim kurumlarının, İsa'nın değerli lütf ve kurtuluş vaadini günahkâr bir dünyaya paylaşmaları için Dante gibi öğrencileri eğitmesine yardımcı olur.

Dante, “Tanrı benim kalbimi değiştirebilirse, herkesin kalbini değiştirebilir” dedi.

Tufan

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 6:13-7:10, 2.Petrus 2:5-9, Yaratılış 7, Romahlılar 6:1-6, Mezmurlar 106:4, Yaratılış 8, Yaratılış 9:1-17.*

HATIRLAMA METNİ: “Nuh’un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu’nun gelişinde de öyle olacak” (*Matta 24:37*).

“**R**AB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte” (*Yaratılış 6:5*). “Baktı [gördü]” (*Yaratılış 6:5*) fiili, okuyucuyu Tanrı’nın en baştaki Yaratımı’nın aşamalarına geri götürüyor. Fakat Tanrı’nın şimdi gördüğü *tov*, yani “iyi” değil, tersine *ra*’ yani “kötülük” (*Yaratılış 6:5*). Sanki Tanrı şimdilerde *ra*’ ile dolu olan dünyayı yarattığı için pişmanlık duyuyordu (*Yaratılış 6:5*).

Fakat Tanrı’nın pişmanlığı kurtuluşun unsurlarını da barındırmaktadır. “Üzüntü” sözcüğünün İbranicesi olan *nakham* sözcüğü Nuh’un adında (*Noakh*) aksetmiştir ve “teselli etme” anlamına gelir (*Yaratılış 5:29 KM*). Yani, Tanrı’nın bu kötülüğe verdiği karşılığın iki yönü bulunmaktadır. Bu karşılık, bazılarını yok oluşturan adalet tehdidini barındırmaktadır fakat diğerleri için kurtuluş anlamına gelen teselli ve merhameti de vaat etmektedir.

Bu “iki yönlü ses” Kayın ve Habil/Şit vakalarında zaten duyulmuştu ve Şit’in soyu (“Tanrı’nın oğulları”) ile Kayın’ın soyu (“insanın oğulları”) arasındaki karşılık yoluyla da tekrarlanmıştı. Şimdi ise Tanrı Nuh ve insan ırkının kalını arasında fark gözetirken o sesi yeniden duyuyoruz.

*23 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tufan'a Hazırlık

Yaratılış 6:13-7:10 ayetlerini okuyun. Erken insanlık tarihinin bu şaşırtıcı öyküsünden hangi dersleri çıkartabiliriz?

Daniel gibi Nuh da dünyanın sonunu öngören bir peygamberdi. “Gemi” (*Yaratılış 6:14*) sözcüğünün İbranicedeki karşılığı olan *tevah*, İsrail’in Mısır’dan kurtarılması için bebek Musa’nın içine saklandığı ve korunduğu sepet için de kullanılan, kökeni başka bir dile dayanan bir sözcüktür (*Mısır’dan Çıkış 2:3*).

Ayrıca, bazı kişiler geminin genel yapısının antlaşma sandığıyla benzerlikler gösterdiğini görmüşlerdir (*Mısır’dan Çıkış 25:10*) Tufan gemisi nasıl insan ırkının hayatta kalmasını sağlayacaksa, Tanrı’nın, halkının arasında olduğunun bir işareti olan antlaşma sandığı da (*Mısır’dan Çıkış 25:22*), O’nun, halkının kurtuluşu için olan çalışmasına işaret etmektedir.

“Nuh Tanrı’nın bütün buyruklarını yerine getirdi” (*Yaratılış 6:22*) ifadesi hazırlık aşamasını tamamlamaktadır. Nuh’un çalışması için kullanılan *‘asah*, yani “yerine getirdi” fiili, Yaratılış 6:14 ayetiyle 6:16 ayetleri arasında beş defa tekrarlanan Tanrı’nın emrindeki *‘asah*, “yap” fiiline karşılık gelmektedir. Tanrı’nın emirleriyle Nuh’un verdiği karşılık arasındaki bu yansıma, Nuh’un Tanrı’nın ona yapmasını söylediği şeye, yani *‘asah*’a mutlak şekilde itaat ettiğini göstermektedir. Bu ifadenin antlaşma sandığının inşa edilmesi konusunda da kullanılması ayrıca ilginçtir (*Mısır’dan Çıkış 39:32, 42; Mısır’dan Çıkış 40:16*).

“Allah Nuh’a geminin tam ebatlarını söyledi ve yapımıyla ilgili her bakımdan talimatlar verdi. İnsan bilgeliği bu kadar güçlü ve dayanıklı bir yapı tasarlayamazdı. Tasarımcı Allah’tı, Nuh ise O’nun ustabaşydı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 92.

Yine, antlaşma sandığı ile gemi arasındaki benzerlikler, her ikisinin de sahip olduğu kurtarıcı işlevi doğrulamaktadır. Burada Nuh’un itaati Tanrı’nın kurtuluş tasarısının bir parçası olarak tarif edilmektedir. Nuh kurtarılmıştı ve bunun yegâne sebebi onun Tanrı’nın ona emrettiği şeyi yapacak imana sahip olmasıydı (*bkz. İbraniler 11:7*). O, kendisini itaatte gösteren imanın, önemli olan tek tip imanın erken bir örneğiydi (*Yakup 2:20*).

Kısacası, “Nuh RAB’bin gözünde lütuf” (*Yaratılış 6:8*) bulmuş olsa da, Nuh’un Tanrı’nın emirlerini imanla ve itaatle yerine getirmesinin sebebi, ona zaten verilmiş olan lütfâ karşılık veriyor olmasıydı. Hepimiz için de bu şekilde olması gerekiyor mu?

2. Petrus 2:5-9 ayetlerini okuyun. Neden sadece Nuh’un ailesi kurtarıldı? Nuh’un öyküsünden, gelmekte olan yargıyla ilgili dünyayı uyarmak konusunda üzerimize düşen göreve dair hangi dersleri çıkartabiliriz?

Tufan Olayı

Nuh'un faaliyetlerinden bahseden 'asah, "yapmak" fiili, ayrıca Yaratılış öyküsünde de anahtar bir sözcüktür (*Yaratılış 1:7, 16, 25, 26, 31; Yaratılış 2:2 KM*). Nuh'un Tanrı'ya itaat ederek yaptığı işler, Tanrı'nın yaratım işleri gibidir. Bu bağlantıdan öğreneceğimiz şu ki, Tufan sadece Tanrı'nın insanlığı cezalandırması değil, Tanrı'nın bizi kurtarmasıyla da ilgilidir.

Yaratılış 7. bölümü okuyun. Tufan'ın tanrı tarafından nasıl tanımlandığı ve bu olay arasındaki benzerliklerden hangileri çıkarabiliriz?

Tufan konusunu kapsayan metin dikkatli bir biçimde okunduğunda, Yaratılış öyküsü ile pek çok ortak sözcük ve ifadenin kullanıldığı ortaya çıkacaktır: "Yedi" (*Yaratılış 7:2, 3, 4, 10; Yaratılış 2:1-3 ile karşılaştırm*); "erkek ve dişi" (*Yaratılış 7:2, 3, 9, 16; Yaratılış 1:27 ile karşılaştırm*); "kendi cinsine göre" (*Yaratılış 7:14, KM; Yaratılış 1:11, 12, 21, 24, 25 KM ile karşılaştırm*); "hayvan," "kuş," "sürüngen" (*bkz Yaratılış 7:8, 14, 21, 23; Yaratılış 1:24, 25 ile karşılaştırm*) ve "hayat nefesi" (*Yaratılış 7:15, 22 KM; Yaratılış 2:7 KM ile karşılaştırm*).

O halde Tufan öyküsü bir derecede Yaratılış öyküsü gibi okunur. Yaratılış öykülerinin buradaki yankıları, yaratan Tanrı'nın, yok eden aynı Tanrı olduğunun açığa vurulmasına yardım eder (*Yasamın Tekrarı. 32:39*). Fakat bu yankılar aynı zamanda bir umut mesajı iletmektedirler: Tufan, sudan yeni bir yaratım olması için tasarlanmıştır ve bu yaratım yeni bir var oluşa götürmektedir.

Suların hareketi, bu yaratım olayının aslında Yaratılış 1. bölümdeki yaratım işinin tersine çevrilmesi olduğunu göstermektedir. Kubbenin altındaki sularla üstündeki suların birbirinden ayrıldığını açıklayan Yaratılış 1. bölümün aksine (*Yaratılış 1:7*), Tufan, kapakları açılıp kaynaklarından fışkıran suların yeniden birleşmesini anlatır (*Yaratılış 7:11*).

Bu süreç tezatlı bir mesaj taşımaktadır: Tanrı sonrasında yeni bir yaratım olmasına müsaade etmek için öncesinde var olanı yıkmak zorundadır. Yeni yeryüzünün yaratımı eskisinin yıkımını gerekli kılmaktadır. Tufan olayı, zamanın sonundaki dünyanın kurtuluşu hakkında önceden fikir vermektedir: "Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı" (*Vahiy. 21:1; Yeşaya 65: 17 ile karşılaştırm*).

Yenisinin yaratılması için içimizdeki hangi şeyin yıkılması gereklidir? (Bkz. Romalılar 6:1-6.)

Tufan'ın Sona Ermesi

Yaratılış 7:22-24 ayetleri, “bütün canlıları yok” (*Yaratılış 7:23*) eden ve “yüz elli gün boyunca yeryüzünü” (*Yaratılış 7:24*) kaplayan suların ezici ve kapsamlı etkisini tarif eder. Tanrı büsbütün imha ve umutsuzlukla dolu olan bu geçmişin üzerine “anımsadı” (*Yaratılış 8:1*). Bu ifade Tufan konusunu kapsayan metinlerin tam merkezine yerleştirilmiştir. Bu durum, bu düşüncenin Tufan öyküsünün ana mesajı olduğuna işaret etmektedir.

Yaratılış 8:1 ayetini okuyun. Tanrı “Nuh'u... anımsadı” ifadesi ne anlama gelmektedir?

Zakhar, yani “anımsa” fiili, Tanrı'nın unutmamış olduğu anlamına gelmektedir; yani söz konusu olan sadece zihinsel bir egzersiz değildi. Kutsal Kitap bağlamında “anımsayan Tanrı” ifadesi, O'nun vaadini yerine getirmesinden ve sıklıkla da kurtuluşun bahsetmektedir (*bkz. Yaratılış 19:29*). Tufan konusuna dönersek, “Tanrı... anımsadı” ifadesi, enginlerin kaynaklarının, göklerin kapaklarının kapandığı ve Nuh'un yakın zaman içinde gemiden ayrılacak durumda olacağı anlamına gelmektedir.

Gemiden çıkması için henüz doğrudan bir emir verilmemiş olmasına rağmen, Nuh sorumluluk alarak, ne durumda olduklarını sınamak için öncelikle bir kuzgun, sonra da bir güvercin gönderdi. Sonunda, güvercin geri gelmediğinde, “Nuh geminin üstündeki kapağı kaldırınca toprağın kurumuş olduğunu gördü” (*Yaratılış 8:13*).

Nuh'un davranışında bolca nesnel ders bulunmaktadır. Nuh'un yaptığı, bir yandan bize Tanrı henüz doğrudan konuşmadıysa da O'na güvenmeyi; öte yandan da imanın düşünmenin ve sınamanın değerini reddetmiyor olduğunu öğretmektedir. İman, düşünme, arama ve öğrendiğimizin doğru olup olmadığını görme ödevimizi dışlamamaktadır.

Fakat buna rağmen Nuh ancak Tanrı sonunda ona bunu yapmasını söylediğinde dışarı çıktı (*Yaratılış 8:15-19*). Yani, dışarı çıkmanın güvenli olduğunu anladıktan sonra dahi, Nuh Tanrı'ya itimat etmeyi sürdürdü ve gemiden ayrılmak için Tanrı'nın vereceği işareti bekledi. Sabırla geminin içinde bekledi. “Gemiye Allah'ın emriyle girmiş olduğundan, çıkmak için özel talimatlar bekliyordu . . . Sonunda gökten bir melek indi, ağır kapıyı açtı ve büyük ata ile ailesine yanlarına tüm canlıları da alarak yeryüzüne çıkmalarını bildirdi.” —Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 105.

Yaratılış 8:1, Yaratılış 19:29 ve Mezmurlar 106:4 ayetlerini okuyun. “Tanrı anımsadı” ifadesi ne anlama gelmektedir? Bu gerçek bugün bizim için ne anlama geliyor; yani, Tanrı sizi “anımsadığını” size nasıl gösterdi?

Antlaşma: Birinci Bölüm

Artık vaat edilen antlaşmanın tamamlanması gereken zaman gelmişti. “Ama seninle bir antlaşma yapacağım. Oğulların, karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin” (*Yaratılış 6:18*). Yok edeceğini söyleyen ilahi tehdidin (*Yaratılış 6:17*) tersine, bu antlaşma yaşam vaadi barındırıyordu.

Yaratılış 8:20 ayetini okuyun. Nuh gemiden çıktığında ilk olarak ne yaptı, neden?

Altı gün süren yaratımın hemen ardından Sebt gününde Tanrı'ya ibadet etmiş olan Adem ve Havva gibi, Nuh da özünde bir başka yaratım olayı olan Tufan sonrasında hiç vakit kaybetmeden Tanrı'ya ibadet etti. Fakat bu iki ibadet davranışı arasında bir fark bulunmaktadır. Rab'be doğrudan ibadet eden Adem ve Havva'nın tersine, Nuh bir kurbanı başvurmak zorundaydı. Kutsal Yazılar'da sunaktan ilk defa burada bahsedilmektedir. Kurban, en eski ve en sık kurban edilen bir “yakmalık sunuydu” (*olah*). Nuh için, onu kurtarmış olan Yaratan'a olan minnettarlığımı ifade etmek için verdiği bu kurban bir şükran sunusuydu (*Çölde Sayım 15:1-11 ile karşılaştır*).

Yaratılış 9:2-4 ayetlerini okuyun. Tufan insanların beslenmesini nasıl etkiledi? Tanrı'nın kısıtlamalarının arkasındaki ilke nedir?

Tufanın etkisi yüzünden bitkisel besinler eskiden olduğu kadar ulaşılabilir değildi. Bu sebeple, Tanrı insanların hayvan eti yemelerine izin verdi. Bu beslenme değişikliği, insanlarla hayvanlar arasındaki ilişkide, ilk yaratımda aralarında var olan ilişkinin tersine bir değişime yol açtı. Yaratılış öyküsünde insanlar ve hayvanlar aynı bitkisel beslenmeden faydalanıyor ve birbirleri için bir tehdit oluşturmuyorlardı. Tufan sonrası dünyada ise besin için hayvanların öldürülmesi bir korku ve ürküntü ilişkisi oluşmasına yol açtı (*Yaratılış 9:2*). Birbirlerini öldürüp yemeye başladıktan sonra, insanlar ve hayvanların Aden bahçesinde sürdürdüklerinden oldukça farklı bir ilişki geliştirmiş olduklarına şüphe yok.

Fakat Tanrı'nın bu müsaadesinin iki kısıtlaması vardı. Öncelikle, her hayvanın eti yemek için uygun değildi. Bu ilk kısıtlama, Yaratılış silsilesinin bir parçası olan “temiz ve kirli” hayvanlar arasındaki ayrımla ima edilmişti (*bkz. Yaratılış 8:19, 20; Yaratılış 1:21, 24 ile karşılaştırm*). İkinci kısıtlama ise çok açıktı ve yeniydi. Bu kısıtlamaya göre kanlı et yemek yasaklanmıştı çünkü can kannı içindedir (*Yaratılış 9:4*).

Antlaşma: İkinci Bölüm

Yaratılış 8:21-9:1 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın yaşamı koruyacağına dair taahhütte bulunması ne önem taşımaktadır? Tanrı'nın bereketlemesi bu taahhüdü ne şekilde yerine getirmektedir?

Tanrı'nın yaşamı koruyacağını taahhüt etmesi, insanların erdemlerinin bir sonucu değil, bir lütuf eylemidir. Tanrı, insanın kötülüğüne rağmen yeryüzündeki yaşamı korumaya karar verdi (*Yaratılış 8:21*). Yaratılış 8:22 ayetindeki ifade, kelimesi kelimesine “yerin bütün günlerinin devamınca” (KM) anlamına gelmektedir; yani, bu mevcut yeryüzü var olduğu sürece, mevsimler gelip geçecek ve yaşam varlığını sürdürecektir. Kısacası, Tanrı yaratımından vazgeçmemiştir.

Aslında Tanrı'nın bereketlemesinden bahseden bir sonraki ayet bizi ilk Yaratıma ve onun bereketine geri götürüyor (*Yaratılış 1:22, 28; Yaratılış 2:3*). Rab bir anlamda insanlığa yeniden başlama, taze bir başlangıç yapma şansı sunuyordu.

Yaratılış 9:8-17 ayetlerini okuyun. Gökkuşağın önemi nedir? “Antlaşmanın bu belirtisinin” (Yaratılış 9:13), antlaşmanın diğer belirtisi olan Sebt günüyle olan ilişkisi nedir?

“Antlaşmamı sürdüreceğim” ifadesi üç kez tekrarlanmaktadır (*Yaratılış 9:9, 11, 17*). Bu, Tanrı'nın ilk vaadinin tamamlandığını ve doruğa ulaştığını belirtmektedir (*Yaratılış 6:18*). Yaratılış'ın altıncı gününe benzeyen önceki bölümün ardından, bu bölüm de Yaratılış öyküsünün yedinci gününü, Sebt gününü oluşturan bölüme benzemektedir. Metinde “antlaşma” sözcüğünün yedi kez tekrarlanması, Sebt günüyle doludur. Sebt günü gibi, gökkuşağı da antlaşmanın işaretidir (*Yaratılış 9:13, 14, 16; Mısır'dan Çıkış 31:12-17 ile karşılaştırın*). Ayrıca, Sebt günü gibi gökkuşağın da evrensel bir kapsamı bulunmaktadır; tüm dünya için geçerlidir. Aynı Sebt günü gibi, Yaratılış'ın bir işareti olarak her yerdeki, herkes içindir ve aynı zamanda bir daha dünya çapında bir tufan gerçekleşmeyeceği vaadi de her yerdeki her kişi için geçerlidir.

Bir daha bir gökkuşağı gördüğünüzde Tanrı'nın bize vaat ettiği her şeyi düşünün. Neden bu vaatlere güvenebiliriz ve gökkuşağı onlara güvenebileceğimizi bize nasıl göstermektedir?

EK ÇALIŞMA: Tufan öncesindeki insanların zihniyeti, davranışı ve dünyanın durumuyla, günümüzdeki insanlığın durumu arasında bir karşılaştırma yapmak oldukça bilgilendirici olacaktır. İnsanın kötülüğünün yeni bir olgu olmadığından emin olmak için onların zamanı ile bizim zamanımıza bir bakın.

“Tufandan önceki dünyanın cezalandırılmasını gerektiren günahlar günümüzde de varlığını sürdürmektedir. Allah korkusu insanların kalplerinden kalkmış, O'nun yasası göz ardı edilmekte ve aşağılanmaktadır. Zamanımızda yaşayan nesil aşırı dünyevilikte o nesle denk hale gelmiştir. . . . Allah tufandan önce yaşayanları yiyip içtikleri için mahkûm etmedi . . . Günahları, bu armağanları onları Veren'e minnettarlık duymadan almalarından ve benliğin arzularını sınırsızca tatmin ederek kendilerini alçaltmalarından kaynaklanıyordu. Evlenmeleri yasaldı. Evlilik Allah'ın düzeninde vardı; O'nun tesis ettiği ilk kurumlardan biriydi. Bu düzenle ilgili özel talimatlar verdi ve onu kutsallık ve güzellikle giydirdi; ancak bu talimatlar unutuldu ve evlilik saptırılarak şehvete araç edildi. Benzer bir durum bugün de mevcuttur. Özünde yasal olan şeyler aşırılığa götürülmektedir. . . . Sahtekârlık ve rüşvet hem yüksek hem de aşağı mertebelerde kınanmadan kol gezmektedir. Basılı yayımlar cinayet haberleriyle doludur . . . Anarşi ruhu tüm uluslara sızmaktadır ve zaman zaman dünyanın korkusunu uyandıran patlamalar yalnızca bir kez kontrolden çıkacak olursa tüm yeryüzünü felâket ve yıkımla dolduracak olan ihtiras ve yasa tanımazlığın bastırılmış alevlerinin işaretleridir. İlham Ruhu'nun tufan öncesi dünyaya ilişkin çizdiği resim, modern toplumun hızla gitmekte olduğu durumu son derece gerçekçi bir şekilde ifade etmektedir. Şimdi, bu yüzyılda ve sözde Hristiyan ülkelerinde dahi, eski dünya günahkârlarının yok edilmesine neden olan kara ve korkunç suçların aynıları her gün işlenmektedir.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 101, 102.

Tartışma Soruları:

1. Tufan öncesi toplumun ve bizim toplumumuzun ortak özellikleri nelerdir? Bu ortak özellikler, tüm bunlara rağmen O'nun dünyayı seviyor olduğu ve hâlâ kurtarabileceği herkesi kurtarmaya çalıştığı için Tanrı'nın lütfu hakkında bize ne öğretmektedir?
2. Bazı kişiler Nuh Tufanının sadece yerel bir olay olduğunu iddia ediyorlar. Bu düşüncede yanlış olan nedir? Eğer bu doğru olsaydı, neden her yerel tufan (ve her gökkuşağı) Tanrı'yı yalancı çıkarmış olurdu?

İmanlı Büyükanne ve Büyükbaba

Yazan: Andrew McChesney

Akşam, mısır tarlasında çalışmak için çok karanlık olduktan sonra, Reyneke ailesi orta Güney Afrika'daki küçük çiftlik evlerinde akşam yemeği için büyük bir mutfak masasının etrafında toplandı. Baba, anne ve yedi erkek ve dört kızı her akşam evde yetiştirilen mısır lapası ile birlikte patates, balkabağı ve et gibi yiyecekler yediler. Daha sonra çocuklar bulaşıkları topladı ve babam aile ibadeti için Felemenkçe Kutsal Kitap'ını açtı.

Bu özel akşam, Babam Kutsal Kitap'tan Mısır'dan Çıkış 20'yi açtı ve şunları okudu: "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır." (Çıkış 20:8-10).

"Dinle," dedi babam şaşkınlıkla. "Burada diyor ki, 'Altı gün çalışacaksın, ama yedinci gün dinleneceksin.' Yedinci günde dinlenme fikri onun için yeniydi. O ve ailesi her zaman ilk gün olan Pazar'ı Sebt olarak kutlamışlardı, ancak Kutsal Kitap aksini söylüyordu.

Babam Kutsal Kitap'ının kenarına bir not aldı. "Altı gün çalışacaksın" sözlerinin yanına, "Sabanı sürme zamanı" yazdı. "Yedinci gün dinleneceksin" sözlerinin yanına "Dinlenme zamanı" yazdı. Mesele onun için açıktı. Ailesi yedinci gün Sebtini tutmaya başladı. Aileler komşu çiftliklere dikkat çekti ve kısa süre sonra üç komşu da d Sebt'i tutmaya başladı.

Zaman geçti ve Yedinci Gün Adventistleri literatür vaizi çiftliğe uğradı ve Babama "Tanrı'nın İnsanla Ahiti" başlıklı Felemenkçe küçük bir kitabımı sattı.

Kitap sayesinde, Baba ve Anne Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni ilk kez öğrendiler. Diğer insanların da yedinci gün olan Sebt Günü'nde ibadet etiklerini anladılar.

Baba ve Annenin Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katıldığıma dair tarihsel bir kayıt bulunmamakla birlikte, 11 çocuğundan dördü Adventist oldu. Torunlarından biri, Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümü'nün yönetici sekreteri olarak Güney Afrika ve diğer 14 ülkede müjdecilik çalışmalarını denetlemeye yardımcı olan bir pastör olan Gideon Reyneke'dir.

Gideon, Adventist mirasımı 1920'lerde Kutsal Kitap'ı okuyup ona itaat eden imanlı büyükanne ve büyükbabalara borçlu olduğunu söyledi. "Bu hikayeyi nesilden nesile anlatarak sonuç vermesi ve daha çok insanı İsa Mesih'e getirmesi için dua ediyoruz" dedi.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusu, Gideon Reyneke'nin memleketi Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümünde müjdenin yayılmasına yardım edecek. Cömert bir sunu plânladığımız için teşekkür ederiz.

Tüm Uluslar ve Babil

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 9:18–11:9, Luka 10:1, Matta 1:1–17, Luka 1:26–33, Mezmurlar 139:7–12, Yaratılış 1:28, Yaratılış 9:1.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı” (*Yaratılış 11:9*).

Tufan sonrasında kutsal kitaptaki anlatı tek bir birey olan Nuh'a odaklanmayı bırakıp, onun üç oğluna “Sam, Ham ve Yafet'e” dönmektedir. Kenan'ın babası olan Ham'a özellikle dikkat edildiğinde (*Yaratılış 10:6, 15*), “Kenan”, Vaat edilen Ülke (*Yaratılış 12:5*) kavramının ilk defa burada ortaya çıktığı görülmektedir. Bu, aracılığıyla bütün halkların bereketleneceği İbrahim'in bir beklentisiydi (*Yaratılış 12:3*).

Fakat Babil Kulesi yüzünden silsile sona erdi (*Yaratılış 11:1–9*). Tanrı'nın insan ırkı için yaptığı planlar bir kez daha aksamıştı. Bir bereket olması gereken şey, tüm ulusların doğuşu başka bir lanete sebep olacak başka bir vesileye dönüştü. Uluslar, Tanrı'nın yerini almak için bir araya geldiler; Tanrı onlar hakkında hüküm verdi ve bunun sonucunda ortaya çıkan kargaşayla halklar dünyanın dört bir yanına dağıldılar (*Yaratılış 11:8*) ve böylece Tanrı'nın ilk baştaki “yeryüzünü doldurma” planını yerine getirmiş oldular (*Yaratılış 9:1*).

Sonunda, insanın kötülüğüne rağmen, Tanrı kötüyü iyiye çevirdi. Son sözü, her zaman olduğu gibi O söyledi. Ham'ın babasının çadırında lanetlenmesi (*Yaratılış 9:21, 22*) ve kargaşa içindeki ulusların Babil Kulesi'nde lanetlenmeleri (*Yaratılış 11:9*), sonunda uluslar için bir berekete dönüşecekti.

*30 Nisan Sebte Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ham'ın Laneti

Yaratılış 9:18-27 ayetlerini okuyun. Bu garip öykü ne mesaj vermektedir?

Nuh'un bağındaki işi, Adem'in Aden Bahçesi'ndeki işini andırmaktadır. Bu iki öykü ortak temalar barındırıyor: meyveden yeme sonucunda çıplak kalma; sonra örtünme, lanet ve bir bereket. Nuh, Adem'den gelen köklerine yeniden bağlandı ve maalesef başarısızlığa uğramış o tarihi sürdürdü.

Meyvenin mayalanması Tanrı'nın ilk yaratımında yoktu. Nuh düşkünlük gösterdi, sonrasında özdenetimini kaybetti ve kendisini örtüsüz bıraktı. Ham'ın onun çıplak olduğunu "görmüş" olması, yasak ağacı "görmüş" olan Havva'yı anımsatmaktadır (*Yaratılış 3:6*). Bu benzerlik, Ham'ın, sadece kaza eseri babasının çıplaklığını "görmekle" kalmadığını düşündürüyor. Ham babasının sorunuyla ilgilenmeyi denemedi bile, dışarı çıktı ve gördüğünden bahsetti. Ham babasını çıplak bırakırken kardeşlerinin ilk tepkilerinin babalarını örtmek olması, Ham'ın davranışını bütünüyle suçlu çıkardı.

Burada söz konusu olan kişinin anne babasına olan saygısından daha fazla bir şeydir. Geçmişinizi temsil eden anne babanızı onurlandırmakta başarısız olmanız, geleceğinizi olumsuz etkileyecektir (*Mısır'dan Çıkış 20:12; Efesliler 6:2 ile karşılaştırın*). Bu sebeple, Ham'ın ve oğlu Kenan'ın geleceğine etki edecek olan lanet söylenmiştir.

Elbette, bu ayeti herhangi birine karşı ırkçı kuramlar adına kullanmak berbat bir teolojik hata ve ahlâki bir suçtur. Peygamberlik sözü net bir şekilde Ham'ın oğlu Kenan ile sınırlanmıştır. Kutsal Kitap yazarının zihninde Kenanlıların yozlaşmış uygulamalarından bazıları bulunmaktaydı (*Yaratılış 19:5-7*).

İlaveten, lanet "Kenan" adı üzerine bir bereketlenme vaadi de barınmaktadır. Kenan adı "boyunduruk altına almak" anlamına gelen *kana'* fiilinden türetilmiştir. Tanrı'nın halkı, Sam'ın soyundan gelenler, Kenan'ın kulluk etmesi sayesinde Vaat edilen ülke'ye girecek ve "Sam'ın çadırında" (*Yaratılış 9:27*) Yafet'e bolluk verecek olan Mesih'in gelişi için yolu hazırlayacaklardı. Bu, Tanrı'nın antlaşmasının tüm halklara açılmasıyla ilgili bir peygamberlik göndermesidir. Bu açılım, İsrail'in kurtuluş mesajını tüm dünyaya benimsetecektir (*Daniel 9:27, Yeşaya 66:18-20, Romalılar 11:25*). Ham'ın laneti, aslında Ham'ın ve Kenan'ın soyundan gelip de Rab tarafından kendilerine sunulan kurtuluşu kabul eden her kişi de dahil olmak üzere, tüm halklar için bir bereket olacaktır.

Tufan'ın "kahramanı" Nuh sarhoş mu olmuştu? Bu, hepimizin ne kadar kusurlu olduğu ve yaşamlarımızın her anında Tanrı'nın lütfuna ne kadar ihtiyaç duyduğumuz konusunda bize ne anlatmalıdır?

Yaratılış Soyağacı

Nuh'un yaşı hakkında verilen tarihsel bilgi, onun Tufan öncesi ve Tufan sonrası uygarlıkları arasında bir bağlantı olarak işlev gördüğünü anlamamızı sağlıyor. Önceki öykünün son iki ayeti (*Yaratılış 9:28, 29*), bizi Adem'in soyunun son halkasına geri götürüyor (*Yaratılış 5:32*). Adem, Nuh'un babası Lemek 56 yaşındayken öldüğü için, Nuh mutlaka Adem hakkındaki öyküleri duymuş ve muhtemelen bunları Tufan öncesindeki ve sonrasındaki çocuklarına ve torunlarına aktarmış olmalıdır.

Yaratılış 10. bölümü okuyun. Kutsal Kitap'ta bu soyağacının varlığı ne amaç taşımaktadır? (Ayrıca bkz. Luka 3:23-28).

Bu kutsal kitap soyağacının üç işlevi bulunmaktadır. İlk olarak, kutsal kitaptaki olayların tarihsel doğasını vurgulamaktadır. Bu olaylar yaşayıp ölmüş ve günleri sayılı gerçek kişilerle ilgilidir. İkinci olarak, eski zamandan yazarın içinde bulunduğu yakın zamana kadar olan sürekliliği gözler önüne sermekte ve böylelikle geçmişle “günümüz” arasında açık bir bağlantı oluşturmaktadır. Üçüncü olarak, bize insanın ne kadar kırılğan olduğunu, günahın lanetinin ve onun sonradan gelen tüm kuşaklar üzerindeki ölümcül sonuçlarının hazin etkisini hatırlatmaktadır.

“Ham soyundan gelenlerin”, “Samilerin” ve “Yafet'in soyundan gelenlerin” açık ölçütlere uymadığına dikkat edin. 70 ulus, Yakup'un ailesinin 70 ferdini (*Yaratılış 46:27*) ve İsrail'in çöldeki 70 ileri gelenini (*Mısır'dan Çıkış 24:9*) önceden göstermektedir. 70 ulus ile 70 ileri gelen arasındaki tekabülîyet, İsrail'in diğer uluslara karşı olan görevini akıllara getiriyor: “Yüceler Yücesi uluslara paylarına düşeni verip insanları böldüğünde, Ulusların sınırlarını İsrailoğulları'nın sayısına göre belirledi” (*Yasa'nın Tekrarı 32.8*). Aynı doğrultuda, İsa da müjdeyi yaymaları için 70 öğrenci göndermişti (*Luka 10:1*).

Bu bilgi bize Adem ve atalar arasındaki doğrudan bağlantıyı göstermektedir; onların hepsi Adem'den itibaren yaşamış olan tarihsel şahsiyetler, gerçek kişilerdir. Bu ayrıca ataların, bu eski olaylara kişisel olarak tanıklık etmiş kişilere doğrudan erişimi olduğunu anlamamıza yardım ediyor.

Matta 1:1-17 ayetlerini okuyun. Bu, tüm bu insanların tarihi kişiler oldukları konusunda bize ne öğretiyor? Onların gerçek kişiler olduklarını bilmek ve buna inanmak imanımız için neden çok önemlidir?

Tek Dil

Yaratılış 11:1-4 ayetlerini okuyun. “Dünyadaki bütün insanlar” neden birliğe ulaşmak için bu kadar hevesliyediler?

“Dünyadaki bütün insanlar” ifadesi az sayıda kişiden, Tufan sonrasında hayatta olanlardan bahsetmektedir. Bu toplanmanın sebebi açıkça belirtilmiştir: Göklere erişecek bir kule inşa etmek istiyorlardı. Aslında, asıl niyetleri Tanrı’nın, Yaratan’ın yerini almaktı. İnsanların niyetlerinin ve faaliyetlerinin tarifinin, Yaratılış öyküsündeki Tanrı’nın niyetleri ve faaliyetlerinin taklidi olması anlamlıdır: “dediler” (*Yaratılış 11:3, 4 KM; Yaratılış 1:6, 9, 14 KM ile karşılaştırm*); “yapalım” (*Yaratılış 11.3, 4 KM; Yaratılış 1:26 KM ile karşılaştırm*). Niyetleri açıkça ortaya konmuştu: “kendimize bir nam yapalım” (*Yaratılış 11:4 KM*). Bu, sadece Tanrı için kullanılan bir ifadedir (*Yeşaya 63:12, 14*).

Kıscası, Babil’i inşa edenler, Tanrı’nın, Yaratan’ın yerini alma hırslarını yüreklerinde yaşatıyorlardı. (Kimin buna ilham verdiği biliyoruz öle değil mi? Bkz. Yeşaya 14:14.) Elbette Tufan’ın anısı da bu tasarımlarında bir işleve sahipti. Tanrı’nın söz vermesine rağmen sanki bir tufan daha olmuş gibi, tufandan korunmak için yüksek bir kule inşa ettiler. Tufan’ın anısı, Babil kentinin inşasıyla bağlantılı olarak Babil geleneğinde korunmuştu fakat çarpılmıştı. Bu göğeye erişme ve Tanrı’yı gasp etme çabası aslında Babil’in meşrebini niteleyecekti.

Babil Kulesi öyküsünün Daniel kitabında da önemli bir konu olmasının sebebi budur. Babil Kulesi öyküsünün başında bahsi geçen Şinar (*Yaratılış 11:2*), Daniel kitabının başında, Nebukadnessar’ın Yerusolim tapmağındaki eşyaları götürdüğü yer belirtilirken yeniden ortaya çıkıyor (*Daniel 1:2*). Kitaptaki pek çok diğer öykü arasında, Nebukadnessar’ın, muhtemelen aynı “ovadaki” aynı yere altın heykeli dikmesi bu düşünce yapısını en iyi örnekleyen öyküdür. Daniel son zamana dair görüşlerinde, yeryüzünün uluslarının Tanrı’ya karşı birlik olmak için toplandıkları aynı planı görmüştü (*Daniel 2:43, Daniel 11:43-45; Vahiy. 16:14-16 ile karşılaştırm*), fakat bu girişim de Babil zamanında olduğu gibi başarısızlığa uğramaktadır.

Geçtiğimiz yüzyılın ünlü bir Fransız yazarı, insanlığın büyük gayesinin “Tanrı olmaya çalışmak” olduğunu söylemişti. Aden’deki Havva’dan başlanarak (Yaratılış 3:5), bizim bu tehlikeli yalana kapılmamıza yol açan nedir?

“Gelin, İnelim”

Yaratılış 11:5-7 ve Mezmurlar 139:7-12 ayetlerini okuyun. Tanrı burada neden veryüzüne indi? Bu ilahi tepkiye sebep olan olay neydi?

İşin garip yanı, insanlar yukarı çıkarken, Tanrı'nın onlara inmesi gerekiyordu. Tanrı'nın inmesi, O'nun üstünlüğünün bir onayıdır. Tanrı her zaman bizim insani erişimimizin ötesinde olacaktır. İnsanın O'na yükselme ve gökte O'nu görme çabası gereksiz ve saçmadır. Elbette, İsa'nın bizi kurtarmak için aşağıya inmesinin sebebi de budur. Aslında O'nun bizi kurtarmasının başka bir yolu bulunmamaktaydı.

Babil Kulesi öyküsündeki büyük bir hiciv Tanrı'nın şu ifadesinde görünmektedir: “kentle kuleyi görmek için” (*Yaratılış 11:5*). Tanrı'nın görmek için aşağıya inmeye ihtiyacı yoktu (*Mezmurlar 139:7-12; Mezmurlar 2:4 ile karşılaştırm*), fakat yine de bunu yaptı. Bu anlayış, Tanrı'nın insanlara katılmasını vurgulamaktadır.

Luka 1:26-33 ayetlerini okuyun. Bu, Tanrı'nın aşağıya, bize inmesine dair bize ne öğretiyor?

Tanrı'nın inmesi ayrıca imanla aklanma ilkesini ve Tanrı'nın lütfunun nasıl işlediğini bize hatırlatmaktadır. Biz Tanrı için her ne iş yapmış olursak olalım, yine de bizimle buluşmak için aşağıya inmek zorunda olan O olacaktır. Bizi O'na ve kurtuluşa götürecek olan Tanrı için yaptığımız şey değildir. Tersine, bizi kurtaracak olan Tanrı'nın bize doğru olan hareketidir. Aslında, Yaratılış kitabındaki metinde Tanrı'nın “indiğinden” iki kere bahsedilmiş olması, O'nun orada gerçekleşen şeyi ne kadar önemseydiğini göstermek içindir.

Metne göre Tanrı insanların köklü birliktelerine son vermek istemişti çünkü (düşkün durumları göz önüne alındığında) bu ancak daha fazla kötülüğe yol açabilirdi. Bu sebeple, onların uyum içindeki tasarılarına bir son vermek için onların dillerini karıştırmayı seçti.

“Babil'in mimarlarının planları utanç ve yenilgiyle sonuçlandı. Gururlarının antı akılsızlıklarının hatırasına dönüştü. Yine de insanlar sürekli olarak aynı yolu izlemektedir: benliğe güvenme ve Allah'ın yasaını reddetme. Bu Şeytan'ın gökte gerçekleştirmeye çalıştığı ilkedir; Kayin'i sunusunu sunarken yönlendiren aynı düşüncedir.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 123.

Babil Kulesi öyküsünde insanın gururunun diğer bir örneğini ve nihayetinde nasıl başarısızlığa uğrayacağını ne şekilde görüyoruz? Bu hikâyeden hangi kişisel dersleri çıkarabiliriz?

Sürgün Ederek Kurtarma

Yaratılış 11:8, 9 ve 9:1 ayetlerini okuyun; Yaratılış 1:28 ayetiyle karşılaştırın. Tanrı'nın onları dağıtması neden kurtarıcıdır?

Tanrı'nın insanlar için olan tasarısı ve bereketi, onların “verimli olmaları, çoğalıp yeryüzünü doldurmalarıydı” (bkz. *Yaratılış 9:1; Yaratılış 1:28 ile karşılaştırın*). Babil'i inşa edenler, Tanrı'nın tasarısına karşı gelip tek bir halk olarak bir arada kalmayı tercih ettiler. Kenti inşa etmek istemelerinin sebeplerinden biri de, bu sayede “yeryüzüne dağılmayacak olmalarıydı” (bkz. *Yaratılış 11:4*). Başka bir yere gitmeyi reddettiler; belki de bir arada olurlarsa dağılıp saçılırlarsa olacaklarından daha güçlü olacaklarını düşünüyorlardı. Aslında, bir anlamda haklıydılar da.

Maalesef bir araya getirdikleri güçlerini iyiliğe değil kötülüğe kullandılar. “Ün salmak” istiyorlardı. Bu, onların kibir ve gururlarının güçlü bir yansımasıdır. Aslında, insanlar Tanrı'ya açıkça meydan okuyarak “ün salmak” istediklerinde, her seferinde bunun iyi sonuçlanmayacağından emin olabiliriz. Çünkü hiçbir zaman öyle olmadı.

Bu sebeple, Tanrı onların alenen meydan okumaları karşısında hüküm vererek “onları yeryüzünün dört bucağına dağıttı” (*Yaratılış 11:9*). Bu, tam olarak onların olmasını istemedikleri şeydi.

İşin ilginç, “Tanrı'nın kapısı” anlamına gelen Babil adı, “karıştırmak” (*Yaratılış 11:9*) anlamına gelen *balal* fiiliyle ilişkilidir. Onlar, kendilerini Tanrı yerine koydukları ve buna dayanarak Tanrı'nın “kapısına” erişmek istedikleri için, karıştılar ve öncesinde olduklarından çok daha güçsüz bir duruma düştüler.

“Babil adamları Allah'tan bağımsız bir yönetim kurmaya karar vermişlerdi. Ne var ki, aralarında Rab'den korkan ancak tanrısızların iddialarıyla aldanmış ve entrikalarına çekilen kişiler vardı. Rab bu sadıklar uğruna yargısını geciktirdi ve insanlara gerçek karakterlerini ortaya koymaları için zaman verdi. Bu ortaya çıktıkça Allah oğulları onları amaçlarından döndürmek için çalıştı; fakat insanlar Göğe kafa tutan girişimlerinde tamamen birlik olmuşlardı. Kısıtlanmadan devam etselerdi, dünyayı henüz başlangıcında ahlâk olmayan bir yere çevirirlerdi. İttifakları isyan ile kurulmuştu; benliği yüceltmek için tesis edilmiş, fakat Allah'ın hükümdarlığı tanınmayan ve O'nun şerefendirilmediği bir kralıktı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 123

Kendimiz adına “ün salmaya” çalışmak konusunda neden çok dikkatli olmak zorundayız?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Ciltten 57-60 sayfaları arasındaki “Diller Değiştiği Zaman” bölümünü okuyun.

“Buraya bir kent kurmaya ve kentte muazzam yükseklikte bir kule inşa etmeye karar verdiler . . . Bu yapılar insanların topluluklar halinde dört bir yana dağılmalarını önlemek amacıyla düşünülmüştü. Allah insanlardan yeryüzüne dağılmalarını, onu doldurmalarını ve kontrolleri altına almalarını istemişti; fakat Babil’i inşa eden bu kişiler topluluklarını birlik halinde tutmaya ve sonunda tüm yeryüzünü kapsayacak olan bir krallık kurmaya karar verdiler. Böylece kurdukları kent evrensel bir imparatorluğun başkenti olacak; görkemi dünyanın hayranlığını ve saygısını toplayacak ve kurucularını meşhur edecekti. Göklere ulaşan muhteşem kulenin, mimarlarının gücünün ve bilgeliğinin bir anıtı olarak ayakta durması, şöhretlerini son nesillere kadar sürdürmesi amaçlanmıştı.

“Şinar ovası sakinleri Allah’ın bir daha yeryüzüne tufan getirmeyeceğine dair ahbine inançsızlık ettiler. Pek çoğu Allah’ın varlığını inkâr ediyor ve tufanı doğal nedenlerin işleyişine bağlıyordu. Diğerleri bir Üstün Varlık’a ve tufan öncesi dünyasını yok edenin O olduğuna inanıyorlardı; kalpleri ise Kayın’ın kalbi gibi O’na karşı isyan ediyordu. Kuleyi dikmekteki amaçlarından biri, başka bir sel halinde kendi güvenliklerini sağlamaktı. Yapıyı tufanın sularının ulaştığından çok daha yükseğe taşıyarak, tüm tehlike ihtimallerinin dışına çıktıklarını düşündüler. Ve bulutların bölgesine ulaşabildiklerinde tufanın nedenini belirleyebileceklerini umdular. Tüm girişim tasarımcılarının gururunu daha da yükseltmek ve gelecek kuşakların zihinlerini Allah’tan uzaklaştırarak onları putperestliğe yöneltmek için tasarlanmıştı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 118, 119.

Tartışma Soruları:

1. Kendileri için ün salmak isteyen kişilerin yol açabileceği sıkıntılara dair tarihten ve hatta günümüzden hangi örneklere sahibiz?
2. Kilise olarak, kendi Babil Kulemizi inşa etmeye çalışma tehlikesinden nasıl kaçınabiliriz? Bilinçaltında bile bunu yapmak için gerçekten arıyor olabileceğimiz yollar nelerdir?

BAE'deki Mucize

Yazan: *Gureni Lukwaro*

Pradeep Liyanage, oğlu Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki bir Rehber kulübüne katılana kadar İsa'yı gerçekten hiç düşünmemişti. 13 yaşındaki çocuk, kulüpte duyduğu Kutsal Kitap hikayeleri hakkında sevinçle eve geldi. Pradeep ve karısı, çocuğun coşkusunu görüp hikayeleri dinledikçe, içlerinde daha fazla bilgi edinme arzusu büyüdü ve Sharjah'daki Yedinci Gün Adventist kilisesinin pastörü Muiy Oyinye ile Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladılar.

Pradeep'in karısı ve oğlunun kalplerini İsa'ya verdiği ve vaftiz edildiği gün gelmişti. Pradeep de ayrıca Adventist Kilisesi'ne katılmak istedi, ancak bırakmak için güçsüz gördüğü günahkâr bir alışkanlığı vardı: tütün.

Vaftizleri sırasında, yeni bir sağlık bakanlığı müdürü, Ortadoğu Körfez Bölgesi ve Kuzey Afrika Birliği Heyeti'nin genel merkezinde göreve başlamıştı. Kathy Coleman yeni ofisini incelerken, belgeler için hayati önem taşıyan sağlık bakanlığının resmi damgasının olmadığını fark etti. Eski sağlık bakanlığı müdürüne yapılan bir çağrı, hem damgayı hem de hakkında hiçbir şey bilmediği birkaç kutu malzemeyi sağladı. Kutular, bir sigara bırakma programı olan Breathe Free de dahil olmak üzere çeşitli Adventist sağlık programlarını içeriyordu.

Malzemeleri sıralarken Kathy, pastör Muiy'den bir telefon aldı.

"Pradeep için bir sigara bırakma programı ayarlayabilir misiniz?" diye sordu.

Kathy, Tanrı'nın adama yardım etmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi sağladığını fark etti. Tanrı, pastörün telefon görüşmesi için tüm parçaları tam zamanında bir araya getirmişti. Kathy, Pradeep ile temasa geçti ve dokuz haftalık program boyunca ona yardım etti. Sigarayı bıraktı ve programı tamamladıktan iki ay sonra sigara içmedi ve acı da çekmedi. Sevinçle 13 Mart 2021 Sebti günü vaftiz edildi. "Rab hayatımda hem fiziksel hem de ruhsal olarak beni bereketledi" dedi. «Sağlığımı iyileştirdi, ailem daha mutlu ve işte bile daha iyi performans gösteriyorum.»

Şimdi 47 yaşındaki adam herkese İsa'yı anlatıyor ve onları sevincini yaşamaya davet ediyor. Sigarayı nasıl bıraktığına dair tanıklığıyla üç yeni aile çocuklarını Rehber kulübüne gönderdi.

Gulf Field idarecisi Marc Coleman, İsa'nın her takipçisini Kendisi için ıslıl ıslıl parlamaya davet ettiğini söyledi. "Rab hepimizi, diğerlerinin içimizdeki İsa'nın sevgisini bilmesini sağlayacak dönüştürülmüş bir yaşam sürmeye çağırıyor" dedi.

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının 2 No'lu Misyon Hedefini göstermektedir, "10/40 Penceresi boyunca Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

İbrahim'in Kökleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 12; Yeşaya 48:20; Yeşaya 36:6, 9; Yeremya 2:18; Yaratılış 13; Yaratılış 14; İbraniler 7:1–10*

HATIRLAMA METNİ: “İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağrılınca, Tanrı'nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı” (*İbraniler 11:8*).

Artık yaratılış kitabının tam ortasına ulaşmış durumdayız. Bu orta bölüm (*Yaratılış 12-22*), İbrahim'i geçmişini terk etmeye yönlendiren Tanrı'nın ilk çağrısından (*lekh lekha, “Git!” [Yaratılış 12:1]*), onu geleceğini terk etmeye yönlendiren (çünkü geleceği oğlunda var olacaktı) ikinci çağrısına (*lekh lekha, “Git!” [Yaratılış 22:2]*) kadar İbrahim'in yolculuğunu kapsamaktadır. Sonuç olarak, İbrahim sürekli hareket halindeydi, hep göçmendi. Bu sebeple ona aynı zamanda “yabancı” denirdi (*Yaratılış 17:8*).

İbrahim yolculuğunda boşlukta sallanmaktaydı çünkü ne kaybettiği geçmişi ne de göremediği geleceği vardı. İbrahim'in iman yolculuğunu şekillendiren bu iki çağrı arasında İbrahim Tanrı'nın ona güvence veren sesini duymuştu: “Ey Abram, korkma” (*Yaratılış 15:1 KM*). Bu üç sözcük, İbrahim'in yolculuğunun 6., 7., ve 8. haftalarda göreceğimiz üç aşamasını işaret etmektedir.

İbrahim imana örnek oluşturmaktadır (*Yaratılış 15:6*) ve İbrani Kutsal Yazılarında bir iman adamı olarak hatırlanmaktadır (*Nehemya 9:7, 8*). Yeni Ahit'te de İbrahim Eski Ahit'ten en çok bahsi geçen şahsiyetlerden biridir. Bu hafta bunun sebebini görmeye başlayacağız.

*7 Mayıs Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Avram'ın Ayrılışı

Yaratılış 12:1-9 ayetlerini okuyun. Tanrı Avram'dan neden ülkesini ve ailesini geride bırakmasını istedi? Avram nasıl karşılık verdi?

En azından Kutsal Yazı'da kaydedildiği kadarıyla, Tanrı'nın bir insanla son konuşması, Tufan sonrasında tüm canlı varlıklarla bir antlaşma yapacağına ve dünya çapında bir tufanın bir daha asla olmayacağına dair Nuh'a güvence verdiği konuşmadır (*Yaratılış 9:15-17*). Tanrı'nın bu sefer Avram'a söylediği yeni sözü yine bu vaatle bağlantılıdır: *yeryüzünün tüm ulusları* Avram aracılığıyla bereketlenecekti.

Bu vaadin yerine getirilmesi geçmişin terk edilmesiyle başlamaktadır. Avram sahip olduğu her şeyi, ailesini, ülkesini hatta bir parçasını geride bıraktı. Bu gidişin ne kadar yoğun olduğu "git" sözcüğünün metin içerisinde yedi defa tekrarlanmasıyla vurgulanmıştır. Avram öncelikle ülkesinden, o da Babil ülkesinin bir parçası olan "Kildaniler'in Ur Kenti'nden" ayrılmalıydı (*Yaratılış 11:31, Yeşaya 13:19*). Bu "Babil'den çıkma" çağrısı kutsal kitap peygamberleri arasında uzun bir geçmişe sahiptir (*Yeşaya 48:20, Vahiy. 18:4*).

Avram'ın ayrılışı ayrıca ailesini de etkilemekteydi. Avram mirasını ve miras, eğitim ya da tesir yoluyla öğrenip kazandıklarının çoğunu geride bırakmalıydı.

Fakat Tanrı'nın gitme çağrısı daha da fazlasını kapsıyordu. "Git" diye tercüme edilen İbranice ifade *lekh lekha*, kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde, "kendi başına git" ya da "kendin için git" anlamlarına gelmektedir. Avram'ın Babil'den ayrılışı çevresinden, hatta ailesinden daha fazlasıyla ilgiliydi. İbranice ifade *kendisine* bir vurgu olduğunu gösteriyor. Avram, Babil'li geçmişini barındıran parçasından kurtulmak için, *kendi başına* ayrılmalıydı.

Bu terk edişin hedefi, Tanrı'nın ona göstereceği "bir ülkeydi". Aynı ifadeler, İshak'ın sunulacağı ve Yeruşalim tapınağının inşa edileceği yer olan Moriya dağı (2. *Tarihler 3:1*) belirten İshak'ın kurban edilmesi bahsinde bir daha kullanılacaktı (*Yaratılış 22:2*). Tanrı'nın vaadi sadece fiziksel bir anayurda dair değildi, dünyanın kurtuluşu da söz konusuydu. Bu kavram, Tanrı'nın tüm halkların bereketleneceği vaadinde yeniden doğrulanmıştır (*Yaratılış 12:2, 3*). *Barakh*, yani "bereketleme" fiili bu metinde beş kez tekrarlanmaktadır. Bu evrensel bereketleme süreci Avram'ın soyu aracılığıyla işleyecekti (*Yaratılış 22:18, Yaratılış 26:4, Yaratılış 28:14*). Metin burada nihayetinde İsa Mesih'le tamamlanacak olan "soydan" bahsetmektedir (*Elçilerin İşleri 3:25*).

Tanrı sizden neyi geride bırakmanızı istiyor olabilir; yani Tanrı'nın çağrısına kulak vermeniz için hayatınızın hangi bölümünü terk etmek zorunda kalabilirsiniz?

Mısır'ın Ayartısı

Yaratılış 12:10-20 ayetlerini okuyun. Avram Vaat Edilen Ülke'yi bırakıp neden Mısır'a gitti? Firavun, Avram'ın tersine nasıl davrandı?

İşe bakın ki, Vaat Edilen Ülke'ye henüz yeni varmış olan Avram, “ülkedeki şiddetli kıtlık yüzünden” (*Yaratılış 12:10*), Mısır'a gitmek için oradan ayrılmaya karar verdi. Kenan ülkesinden insanların kıtlık zamanlarında Mısır'a gittikleri, eski Mısır metinlerince ispat edilmiş durumdadır. Orta Krallık (M.Ö. 2060-1700) döneminde yazılmış bir metin olan Mısır öğretisi Merikare'de, Kenan ülkesinden gelen insanlar “sefil Asyalı” (*aamu*) diye tanımlanmıştır. Ayrıca şöyle tarif edilmektedirler: “Zavallı, suya muhtaç, bir yerde ikamet etmeyen, bacaklarını yiyecek yürüten.”—Miriam Lichtheim, *Ancient Egyptian Literature [Antik Mısır Yazını], 1. Cilt: The Old and Middle Kingdoms [Eski ve Orta Krallıklar]* s. 103, 104.

Eski İsraililer için Mısır'ın ayartması sıklıkla bir sorun oluşturuyordu (*Çölde Sayım 14:3, Yeremya 2:18*). Bu yüzden Mısır, insanların Tanrı'ya değil insanlara güvenmesinin bir simgesine dönüşmüştü (*2. Krallar 18:21; Yeşaya 36:6, 9*). Mısır'da, her gün suyun görülebildiği yerde, imana ihtiyaç yoktu çünkü ülke vaadi her an gözlerinin önündeydi. Tanrı'nın ona söylemiş olduklarına rağmen, kıtlık diyarıyla karşılaştırıldığında, Mısır yaşamak için iyi bir yere benziyordu.

O gün Kenan ülkesini terk eden Avram, Ur kentini terk eden Avram'la çelişiyordu. Önceleri Tanrı'nın çağrısına yanıt vererek Ur kentini terk etmiş bir iman adamı olarak resmedilen Avram, şimdi kendi başına, kendi iradesiyle Vaat Edilen Ülke'yi terk ediyordu. Önceleri, Avram Tanrı'ya güvenirdi; şimdiyse sadece kendisine güvenen, çıkarıcı ve gayri-ahlâki bir siyasetçi gibi davranıyordu. “İbrahim Mısır'da kaldığı süre boyunca insanî zayıflıktan ve kusurdan arınmış olmadığına örneklerini verdi. Sara'nın kendi karısı olduğunu gizleyerek ilahî gözetime güvensizlik etti, hayatında sıklıkla asil örnekleri görülen o yüce imanın ve cesaretin eksikliğini ortaya koydu.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 130.

O halde, burada gördüğümüz büyük bir Tanrı adamının dahi hata yapabileceği fakat buna rağmen Tanrı'nın ondan vazgeçmeyeceğidir. Yeni Ahit İbrahim'in lütufla kurtuluşun bir örneği olduğundan bahsederken tam olarak bundan bahsetmektedir—lütf. Çünkü lütfun aracılığı olmasa, İbrahim'in de hepimiz gibi hiç bir umudu olmazdı.

Bu öykü imanlı Hristiyanların dahi doğru yoldan sapmalarının ne kadar kolay olduğuna dair bize ne öğretilmelidir? İtaatsizlik etmek neden asla iyi bir seçim değildir?

İbrahim ve Lut

Yaratılış 13:1-18 ayetlerini okuyun. Bu öykü karakterin önemi hakkında bize ne öğretiyor?

Avram, Mısır yolculuğu sanki talihsiz bir yoldan sapmadan daha fazlası değilmiş gibi, önceden olduğu yere döndü. Tanrı'nın Avram'la, Vaat Edilen Ülke'ye olan ilk yolculuğundan beri durmuş olan tarihi yeniden başladı. Avram'ın ilk durak yeri, aynı ülkeye olan ilk yolculuğunda olduğu gibi Beytel oldu (*Yaratılış 13:3*). Avram tövbe etmiş ve "kendisine" gelmişti: iman adamı Avram olmuştu.

Avram'ın Tanrı'ya tekrar bağlanmış olduğu, insanlarla olan ilişkisinde, yeğeni Lut ile yaşadığı, toprağın kullanımı konusundaki sorunu çözme biçiminde kendisini gösteriyordu. Ayrıca, barışçıl bir uzlaşma teklif ederek önce Lut'un seçmesine izin vermesi (*Yaratılış 13:9, 10*), Avram'ın ne kadar iyiliksever biri olduğunu gösteren bir cömertlik ve nezaket davranışıydı.

Lut'un en kolay ve en iyi olan bölgeyi, her yerde bol su olan ovayı (*Yaratılış 13:10, 11*), gelecekteki komşularının kötülüğünden hiç endişe duymadan (*Yaratılış 13:13*) kendine istemesi, onun açgözlülüğü ve karakteri hakkında bir şeyler söylemektedir. "Kendisine" ifadesi, bize, "kendilerine" alan Tufan öncesi insanları hatırlatıyor (*bkz. Yaratılış 6:2 KM*).

Öte yandan, Avram'ın davranışı bir iman davranışıydı. Toprakları Avram seçmedi, topraklar ona Tanrı'nın lütfuyla verildi. Lut'un tersine, Avram topraklara ancak Tanrı emrettikten sonra baktı (*Yaratılış 13:14*). Tanrı Avram'la ancak Lut yanından ayrıldıktan sonra yeniden konuştu (*Yaratılış 13:14*). Aslında bu konuşma, Ur'daki çağrısından beri O'nun Kutsal Kitap'ta kayda geçmiş olan Avram'la ilk konuşmasıydı. "Bulduğun yerden kuzeye, güneye, doğuya, batıya dikkatle bak... Gördüğün bütün toprakları sonsuza dek sana ve soyuna vereceğim" (*Yaratılış 13:14, 15*). Tanrı daha sonra Avram'dan toprakları kendine mal etmesi için boydan boya "dolaşmasını" istedi. "Kalk, sana vereceğim toprakları boydan boya dolaş" (*Yaratılış 13:17*).

Rab, burada Kendisinin, yani Tanrı'nın toprakları Avram'a verdiğini açıkça ortaya koydu. Bu bir armağan, Avram'ın iman yoluyla sahiplenmesi gereken bir lütf armağanıydı. O, itaate götüren bir imandı. Burada, Tanrı'nın Avram'a tüm vaat ettiklerini gerçekleştiren yalnızca Tanrı'nın işiydi (*bkz. Yaratılış 13:14-17*).

Başkalarına karşı, onlar bize öyle davranmasa da nazik ve cömert olmayı nasıl öğrenebiliriz?

Babil Koalisyonu

Yaratılış 14:1-17 ayetlerini okuyun. Vaat Edilen Ülke armağanının hemen ardından çıkan bu savaş ne önem taşımaktadır? Bu öykü bize Avram hakkında ne öğretiyor?

Bu, Kutsal Yazılar'da aktarılan ilk savaştır (*Yaratılış 14:2*). Mezopotamya ve Pers ülkesinden dört ordunun oluşturduğu güç birliği karşısında, Sodom ve Gomora dahil beş Kenan'lı ordunun bulunması (*Yaratılış 14:8*), büyük bir çatışma olduğunu gösteriyor (*Yaratılış 14:9*). Bu askeri müdahalenin sebeplerinde biri de, Kenan halklarının Babil'li hükümdarlarına başkaldırması olmalıydı (*Yaratılış 14:4, 5*). Bu öykü her ne kadar belirli, tarihi bir çatışmadan bahsediyor olsa da, bu "küresel" savaşın zamanlaması, yani Tanrı'nın Vaat Edilen Ülke'yi Avram'a armağan etmesinden hemen sonra gerçekleşmesi, bu olaya özel bir ruhsal önem yükler.

Kenan ülkesinden pek çok halkın bu savaşa dahil olmuş olması, bu çatışmada tehlikede olan şeyin ülkenin egemenliğiyle ilgili olduğunu düşündürüyor. İşin ilginç tarafı, Avram'ın ordugâhı, ülkenin tek gerçek sahibi o olduğu için aslında yegâne yetkili taraf, en azından başlangıcında bu çatışmanın dışında kalan tek güç olmuştu.

Avram'ın tarafsız kalmasının sebebi şuydu, Avram için Vaat edilen Ülke askeri güçle ya da siyasi strateji yoluyla kazanılmış değildi. Avram'ın krallığı Tanrı'nın armağanıydı. Avram'ın çatışmaya dahil olmasının tek gerçek sebebi, savaşın gidişatı içinde tutsak alınan yeğeni Lut'un başına gelenlerdi (*Yaratılış 14:12, 13*).

"İbrahim Mamre'deki meşelikte otururken, kaçanlardan birinden savaşa ve esir düşen yeğenine ilişkin haberi öğrendi. Lut'un nankörlüğüne karşın hiç düşmanlık beslememişti. Ona olan tüm sevgisi uyandı ve kurtarılması gerektiğine karar verdi. Her şeyden önce ilahî yönlendirişi arayan İbrahim savaşa hazırlandı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 135.

Fakat Avram tüm güç birliğiyle karşılaşmadı. Gece yapılan küçük bir nokta atışı operasyonla sadece Lut'un esir tutulduğu ordugâha saldırdı. Böylelikle, Lut ve onunla birlikte Sodom kralı kurtarıldı. Yani, Tanrı'nın bu imanlı adamı büyük bir cesaret ve yüreklilik gösterdi. Bu olay sonrasında bölgedeki etkisinin büyüdüğüne, insanların onun nasıl biri olduğunu gördüklerine ve kulluk ettiği Tanrı hakkında daha fazla şeyler öğrendiklerine şüphe yok.

Davranışlarımızın diğer insanlar üzerinde nasıl bir etkisi var? Davranışlarımızla imanımız hakkında nasıl bir mesaj veriyoruz?

Melkisedek'in Ondalığı

Yaratılış 14:18-24 ve İbraniler 7:1-10 ayetlerini okuyun. Melkisedek kimdi? Avram, nereden geldiği belli olmayan bu kâhine neden ondalık verdi?

Gizemli Melkisedek'in birden ortaya çıkması uygunsuz değildir. Kenan'lı krallar Avram'a teşekkür ettikten sonra, Avram da şimdi ondalıklarını bu kâhine vererek ona teşekkürlerini sunuyordu.

Melkisedek Şalem kentinden geliyordu. Şalem "barış" anlamına gelmektedir. Bu, savaşın karmaşası sonrasında uygun bir mesajdı.

Melkisedek'in adının bir kısmı olan *tsedek*, yani "adalet" sözcüğü, Sodom kralı *Bera* ("fenalıkta") ve Gomora kralı *Birsha*'nın ("kötülükte") karşısında görünüyordu. Bunlar muhtemelen temsil etikleri değerlere uygun soy isimlerdi (*Yaratılış 14:2*).

Melkisedek, diğer Kenan'lı kralların temsil ettiği vahşet ve kötülük tersine çevrildikten sonra ortaya çıkmıştı. Bu metin ayrıca "kâhin" sözcüğünün Kutsal Kitaptaki ilk kullanımınıdır (*Yaratılış 14:18*). Melkisedek'in, Avram'ın kendi Rab'bi olarak gördüğü (*Yaratılış 14:22*), "Yüce Tanrı" (*Yaratılış 14:18*) ile olan birlikteliği, Avram'ın onu kendi kulluk ettiği Tanrı'nın bir kâhini olarak gördüğünü işaret ediyor. Fakat Melkisedek'in Mesih'le bir bağlantısı olduğu düşünülmemelidir. O, Allah'ın o zamanın halkı arasındaki temsilcisiydi (bkz. Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 1, s. 1092, 1093).

Aslında Melkisedek bir kâhin olarak resmi bir görev yürütüyordu. "Ekmek ve şarap" getirdi. Bu birliktelik sıklıkla taze sıkılmış üzüm şirasının [yeni şarap] (*Çölde Sayım 7:13, 2. Tarihler 31:5*) kullanıldığını ima etmektedir ve ondalıkların verilmesi konusunda bir daha ortaya çıkmaktadır (*Yus. 14:23*). Ardından da Avram'ı bereketledi (*Yaratılış 14:19*).

Bu arada Avram, Yaratan Tanrı'ya, "Yeri göğü yaratan yüce Tanrı'ya" (*Yaratılış 14:19*) bir karşılık olarak, "her şeyin ondalığını Melkisedek'e verdi" (*Yaratılış 14:20*). "Yeri göğü yaratan yüce Tanrı" tanımlaması Yaratılış öyküsünün başlangıcına (*Yaratılış 1:1*) gönderme yapmaktadır. Oradaki "göğü ve yeri" ifadesi toplam ya da "her şey" anlamına gelmektedir. Aynı şekilde, ondalık da her şeye sahip olan Yaratan'a olan minnettarlığın bir ifadesi olarak anlaşılmıştır (*İbraniler 7:2-6; Yaratılış 28:22 ile karşılaştırın*). Çelişkili bir biçimde, ibadet eden kişi ondalığı Tanrı'ya bir armağan olarak değil, Tanrı'dan bir armağan olarak anlamıştır çünkü en başta bize her şeyi veren Tanrı'dır.

Ondalık vermek neden imanın güçlü bir göstergesi ve aynı zamanda imanı güçlendiren bir davranıştır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt*, 65–72 sayfaları arasındaki “İbrahim, Kenan’da İyi Bir Komşu”, bölümünü okuyun.

“Mesih’in kilisesi bir bereket olmalı ve kilise üyeleri de başkalarını bereketledikçe bereketlenmelidir. Allah’ın tüm dünyanın önünde bir halk seçmek-teki amacı, yalnızca onları oğullar ve kızlar olarak evlat edinmek değil, aynı zamanda onlar aracılığıyla ilahi aydınlanmanın faydalarını dünyaya iletme-kti. Allah İbrahim’i seçtiğinde, bu salt Allah’ın yakın dostu olsun diye değil, fakat aynı zamanda Rab’bin uluslara bahşetmeyi arzuladığı değerli ve hususi ayrı-calıklar için aracı olsun diye idi. O, etrafındakilerin ahlâki karanlığı arasında bir ışık olacaktı.

“Allah, çocuklarını her ışıkla ve gerçeikle bereketlediğinde, bu sadece onların sonsuz yaşam armağanına sahip olmaları için değil, onların etrafında olanların da manevi olarak aydınlanmaları içindir... ‘Yeryüzünün tuzu sizsiniz.’ Ve Allah çocuklarını tuza dönüştürdüğünde, bu sadece onların kendilerinin korunması için değil, aynı zamanda onların başkalarının korunması için ara-cılar olmaları içindir...”

“Siz Allah’ın binasında diri taşlar olarak parlıyor musunuz? Her iş anlaşması sırasında üzerimizde denetleyici bir etkiye sahip değilse, bizdeki gerçek din değildir. Hayatımızın çalışmasına dokuyacağımız, uygulanabilir bir dindarlığa sahip olmamız gerekmektedir. Mesih’in dönüştüren lütfuna yüreklerimizde sahip olmalıyız. Çok daha az benliğe ve daha fazla İsa’ya ihtiyacımız var.”—Ellen G. White, *Reflecting Christ [Mesih’i Yansıtmak]*, s. 205

Tartışma Soruları:

1. İbrahim’in bereketlenmesinin ışığında, “Seni kutsayaca[ğım]... Bereket kaynağı olacaksın” (*Yaratılış 12:2*), bereketlenmek ne anlama gelmektedir? Biz de, Avram ile aynı Tanrı’ya kulluk eden bir halk olarak, başkaları için nasıl bir bereket olabiliriz?
2. İbrahim’in karısıyla ilgili söylediği yarım yalanda yanlış olan neydi? Hangisi daha kötü, yalan söylemek mi yoksa bazı doğruları söylerken aynı zamanda teknik olarak yalan söylemek mi?
3. *Yaratılış 14:21–23* ayetlerini, Avram’ın Sodom kralının teklifine verdiği yanıtı bir daha okuyun. Neden bu şekilde karşılık verdi ve bu öyküden hangi önemli dersi çıkartabiliriz? Kralın kendisine teklif ettiğini almaya karar vermiş olsaydı, Avram aklanmış olmayacak mıydı?

Rüyada Evlenmek

Yazan: *Yulia Bondarenko*

Ruth'un müjdecî olma yolunda ilk adımını attığı gün, hayatını İsa'ya adadığı ve ABD'de yedinci sınıftayken vaftiz edildiği gündü.

Sekizinci sınıfta, Yedinci Gün Adventistleri kilisesini temizlemesi istendi. Kiliseleri temizlemek hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden piyanonun başına oturdu. Kurtarıcısı hakkında çalıp şarkı söylerken, çeşitli ülkelerden insanların sıralarda oturduğunu hayal etti ve zihninde, onunla oyun oynayacak ve şarkı söyleyecek bir adamla evlenmek için dua dolu bir arzu oluştu. Ama kimdi bu kişi?

Ruth 15 yaşındayken, balayından eve gelen yeni evli kız kardeşinin gelinliğini giydiğini, elleriyle gözlerini kapattığını ve hıçkırığa hıçkırığa ağladığını gördü. Ruth, benzer bir durumun onun başına gelmeyeceğine dair kendisine söz verdi ve müstakbel kocasında arzu edilen özelliklerin bir listesini yapmaya başladı. Listeyi öğrenen annesi akıllıca, "Ruth, sen de o adamın isteyebileceği türden bir kadın olmalısın" dedi. Ruth dua ederek kocasında beklediği bu özellikleri kazanmaya başladı. Ama kimdi bu kişi?

Andrews Üniversitesi'ne gitmeden hemen önce, Ruth kısa bir süre nişanlandı, ancak ondan ayrıldı. Birkaç ay sonra, adamın aynı anda başka biriyle çıktığını öğrendikten sonra başka bir ilişkiye son verdi.

O kış, Ruth'un bir arkadaşı, "Emil Moldrik orada! Hadi arabasına binelim!" dedi. Ruht, "Kim?" diye sordu. "Bilmiyor musun?" diye cevap verdi arkadaşı. "Şarkı söylüyor, org çalıyor ve pastör olmak istiyor." Ruth, "İşte bu!" diye düşündü.

Sonraki birkaç saat boyunca Ruth soprano, Emil ise tenor söyledi. Kalbinde yeni bir sevinç hissetti ve gözlerine bakmaktan kendini alamadı. Gözlerin kalbe açılan pencereler olduğuna ve gözlerinin çok nazik ve saf olduğuna inanıyordu. Emil, şarkı söylerken Ruth'un bakışlarına karşılık verdi ve ertesi akşam bir randevu istedi.

Bugün Emil ve Ruth Moldrik yaklaşık 60 yıldır evliler ve 15'ten fazla ülkede müjdecî olarak şarkı söyleyip müzik aletleri çalarak Tanrı'ya hizmet ettiler. Emil, müzik testeresi ve otopar dahi 12 enstrüman çalıyor. Çift, sadece 10 kez Ukrayna'yı ziyaret ederek evlilik ve İngilizce kursları ve Kutsal Kitap toplantıları yönetti.

Ruth boş kilisede şarkı söyleyip çaldığı günü hatırlayınca, rüyasını gerçekleştirdiği için Tanrı'ya şükreder. "Dünyanın her yerinde şarkı söyledim ve oynadım, bu yüzden Tanrı dualarıma cevap verdi" diyor.

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının 7 No'lu Ruhsal Misyon Hedefini göstermektedir: "Gençlerin ve genç yetişkinlerin Tanrı'yı ilk sıraya koymalarına ve Kutsal Kitap'taki bir dünya görüşünü örneklendirmelerine yardımcı olmak." Daha fazla bilgi edinin: IWillGo2020.org.

İbrahim İle Yapılan Antlaşma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 15-19:29; Romalılar 4:3, 4, 9, 22; Galatyalılar 4:21-31; Romalılar 4:11; Romalılar 9:9; Amos 4:11.*

HATIRLAMA METNİ: “Avram, ‘Ey Egemen RAB, bana ne vereceksin?’ dedi, ‘Çocuk sahibi olmadım. Evim Şamlı Eliezer’e kalacak.’” (*Yaratılış 15:2*).

Yaratılış 15. bölümle birlikte, Tanrı'nın İbrahim ile yaptığı antlaşmaya resmîyet kazandırdığı çok önemli bir noktaya geliyoruz. İbrahim ile yapılan antlaşma, Nuh ile yapılan antlaşmadan sonra yapılan ikinci antlaşmadır.

Nuh'un antlaşması gibi, İbrahim'in antlaşması da diğer halkları da kapsamaktadır çünkü nihayetinde İbrahim ile yapılan antlaşma tüm insanlığa sunulmuş olan sonsuza dek kalıcı antlaşmanın bir parçasıdır (*Yaratılış 17:7, İbraniler 13:20*).

İbrahim'in yaşamının bu bölümü korku ve kahkaha ile doludur. Avram korktu (*Yaratılış 15:1*); Sara korktu (*Yaratılış 18:15*), Hacer de korktu (*Yaratılış 21:17*). Avram güldü (*Yaratılış 17:17*); Sara (*Yaratılış 18:12*) ve İsmail de güldü (*Yaratılış 21.9*). Bu bölümler insan hassasiyeti ve sıcaklığı ile yüklüdür. Avram günahkâr Sodomlular'ın kurtuluşu konusunda istekliydi; Sara'ya, Hacer'e ve Lut'a karşı ilgiliydi ve üç yabancıya karşı da misafirperverdi (*Yaratılış 18:2-6*).

İşte Avram'ın soyluluk ve saygınlık ifade eden adı bu bağlamda “birçok ulusun babası” anlamına gelen İbrahim olarak değiştirildi (*Yaratılış 17:5*). Böylelikle, burada Tanrı'nın İbrahim ile yaptığı antlaşmayla yapmayı tasarladıklarının evrensel doğasına dair daha çok ipucu görüyoruz.

**14 Mayıs Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

İbrahim'in İmanı

Yaratılış 15:1-21 ve Romalılar 4:3, 4, 9, 22 ayetlerini okuyun. Avram imana göre yaşamının ne anlama geldiğini ne şekilde ortaya koyuyor? Tanrı'nın Avram'a yaptırdığı kurbanlık ne anlama geliyor?

Avram'ın bir mirasçısı olmadığı için yaşadığı endişe konusunda (*Yaratılış 15:1-3*) Tanrı'nın ilk cevabı, onun mirasçısının öz çocuğu olacağıydı (*Yaratılış 15:4*). Peygamber Natan da, gelecekteki Mesih kralın soyundan bahsederken aynı ifadeleri kullanmıştı (*2.Samuel 7:12*). Avram'a güvence verildi ve o Tanrı'nın vaaadinin tamamlanmasının kendi doğruluğuna değil de Tanrı'nınkine bağlı olduğunu anlamış olduğu için, "RAB'be iman etti" (*Yaratılış 15:6; Romalılar 4:5, 6 ile karşılaştırın*).

Bu düşünce, özellikle de o kültürde sıra dışıydı. Örneğin, eski Mısırlıların dininde yargılama kişinin doğruluk işlerinin, ilahi doğruluğu temsil eden tanrıça Maat'ın doğruluğu karşısında ölçülmesine dayanılarak yapılmaktaydı. Kısacası, "kurtuluşu" kazanmak zorundaydınız.

Tanrı daha sonra Avram'ın gerçekleştirmesi için bir kurban töreni düzenledi. Temel olarak, kurban Mesih'in bizim günahlarımız için ölmüş olmasına işaret etmektedir. İnsanlar Tanrı'nın doğruluğunun bir armağanı olan lütufla kurtarılırlar. Bu kurbanlar da onu simgeliyorlardı. Fakat bu özel tören Avram için belirli mesajlar taşımaktaydı. Yırtıcı kuşların kurban edilen hayvanların üzerine konması (*Yaratılış 15:9-11*) Avram'ın soyundan gelenlerin "dört yüz yıl" (*Yaratılış 15:13*), ya da dört kuşak (*bkz. Yaratılış 15:16*) köleliğe maruz kalacağı anlamına geliyordu. Sonrasında, Avram'ın soyunun dördüncü kuşağı "buraya geri dönecek[ti]" (*Yaratılış 15:16*).

Kurban töreninin son sahnesi oldukça etkileyicidir: "dumanlı bir mangalla alevli bir meşale göründü ve kesilen hayvan parçalarının arasından geçti" (*Yaratılış 15:17*). Bu sıra dışı mucize, Tanrı'nın, Avram'ın soyundan gelenlere toprak vereceğine dair antlaşmaya dayanan vaaadini yerine getireceğini taahhüt ettiğini işaret etmekteydi (*Yaratılış 15:18*).

Bu Vaat Edilen Ülke'nin sınırları, "Mısır Irmağı'ndan büyük Fırat Irmağı'na kadar uzanan bu topraklar" (*Yaratılış 15:18*), bize Aden Bahçesi'nin sınırlarını anımsatıyor (*Yaratılış 2:13, 14 ayetleriyle karşılaştırın*). O halde bu peygamberlik sözü, sadece Çıkış ve İsraililer için bir yuvadan daha fazlasını kapsamaktadır. Bu peygamberlik sözünün uzak geleceğinde, İbrahim'in soyundan gelenlerin Kenan ülkesini almalarında, Aden bahçesine dönecek olan Tanrı'nın halkının son zamandaki kurtuluşu görünmektedir.

Mesih'e ve O'nun doğruluğuna, kurtuluşumuzun yegâne umudu olarak odaklanmayı nasıl öğrenebiliriz? İyi işlerimizi hesap etmeye başlarsak ne olur?

İbrahim'in Şüpheleri

Yaratılış 16:1-16 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın kendisine verdiği söze rağmen Avram'ın Hacer'le gitme kararı alması ne önem taşımaktadır? Bu iki kadın imanın iki yaklaşımını ne şekilde temsil etmektedir? (Galatyalılar 4:21-31)?

Avram şüpheye düştüğünde (*Yaratılış 15:2*), Tanrı açık bir biçimde bir oğul sahibi olacağına dair ona güvence vermişti. Şimdiyse, yıllar geçmiş olmasına rağmen Avram'ın hâlâ bir oğlu olmamıştı. Tanrı'nın son güçlü peygamberlik sözünden sonra dahi, Avram imanını kaybetmiş gibiydi: Saray'dan bir oğul sahibi olmasının artık mümkün olduğuna inanmıyordu. Saray, umutsuzluğa kapılarak onu o dönemde Yakın Doğu'da yaygın olan bir uygulamaya, bir taşıyıcı anneden yararlanmaya yönlendirdi. Bu hizmet için, Saray'ın cariyesi olan Hacer uygun görüldü. Sistem işe yarıyordu. İşe bakın ki, bu insan taktiği, Tanrı'nın vaatlerine iman etmekten daha etkin bir yöntemmiş gibi göründü.

Saray'ın Avram'la konuşmasını anlatan kısım, Adem ve Havva'nın Aden bahçesindeki öyküsüyle benzerlikler göstermektedir. Bu iki metin de birkaç ortak tema (Saray Havva gibi faaldi ve Avram da Adem gibi edilgendi) ve ortak fiiller, ifadeler barındırmaktadır ("sözünü dinledi," "aldı," "verdi"). İki öykü arasındaki bu benzerlik, Tanrı'nın bu faaliyet yöntemini onaylamadığını ima etmektedir.

Elçi Pavlus işlere karşılık lütuf konusunda ne demek istediğini anlatırken bu öyküye atıfta bulunmuştu (*Galatyalılar 4:23-26*). Her iki öyküde de sonuç aynıdır: insan işinin verdiği Tanrı'nın isteği dışında gerçekleşen hızlı mükâfat, gelecekte sorunlara yol açmaktadır. Tüm bu olaylar sırasında Tanrı'nın ortada olmadığına dikkat edin. Saray Tanrı'ya seslendi fakat Tanrı ona hiç cevap vermedi; ikisine de hiç konuşmadı. Özellikle bir önceki bölümdeki yoğun varlığı sonrasında, Tanrı'nın burada bulunmaması dikkat çekicidir.

Tanrı daha sonra Hacer'e görüldü fakat bu ancak Hacer Avram'ın evini terk ettikten sonra gerçekleşti. Bu beklenmeyen ortaya çıkış, insanların O olmadan iş görme çabasına rağmen Tanrı'nın varlığını açığa vurmaktadır. "RAB'bin meleği" (*Yaratılış 16:7*) ifadesi ile bahsedilen, genellikle Rab'bi, yani Yahve'yi işaret eden bir tanımlamadır (*bkz. Yaratılış 18:1, 12, 22*). Bu sefer Tanrı inisiyatifi eline aldı ve Hacer'e bir oğul doğuracağını ve ona Rab iştir anlamına gelen İsmail adını koyacağını söyledi (*Yaratılış 16:11*). Ne gariptir ki, iştirme kavramı (*shama*) ile sona eren öykü, Avram'ın, Saray'ın sözünü "dinlediği" (*shama*) öykünün başlangıcını hatırlatmaktadır (*Yaratılış 16:2*).

Bizim de Avram'ın buradaki iman eksikliğine sahip olmamız neden çok kolaydır?

İbrahim ile Yapılan Antlaşmanın İşareti

Yaratılış 17:1-19 ve Romalılar 4:11 ayetlerini okuyun. Sünnet ritüeli manevi açıdan ve peygamberlik açısından ne önem taşımaktadır?

Avram'ın, bir önceki öyküde gördüğümüz iman eksikliği (*Yaratılış 16*), onun Tanrı ile olan ruhsal yolculuğunun akışını sona erdirdi. O dönem boyunca Tanrı sessiz kaldı. Şimdi, ilk defa Tanrı yeniden Avram ile konuşuyordu. Tanrı onunla yeniden iletişime geçti ve onu onunla bir antlaşma yaptıkları noktaya geri götürdü (*Yaratılış 15:18*).

Fakat bu sefer Tanrı ona yaptıkları antlaşmanın işaretini bildirdi. Sünnetin ne anlam taşıdığı uzun zamandır araştırmacılar arasında tartışılıyor fakat sünnet ritüeli kan dökülmesini gerekli kıldığı için (*bkz. Mısır'dan Çıkış 4:25*), o kişiye doğruluğun verildiğine işaret eden bir kurban bağlamında olduğu düşünülebilir (*Romalılar 4:11 ile karşılaştırm*).

Ayrıca belirtisi sünnet olan bu antlaşmanın, Mesih'ten bahseden ilk peygamberlik sözüne işaret eden ifadelerle tanımlanmış olması çok önemlidir (*Yaratılış 17:7 ayetini Yaratılış 3:15 ile karşılaştırm*). İki ayet arasındaki benzerlik Tanrı'nın Avram'a verdiği vaadin sadece bir insanın fiziksel doğumuyla ilgili olmadığını, aynı zamanda yeryüzündeki tüm insanların kurtuluşuyla ilgili ruhsal vaadi içerdiğini düşündürüyor. Ayrıca sonsuza dek kalıcı antlaşma vaadi (*Yaratılış 17:7*), Mesih'in soyundan gelenlerin işinden, yani iman ederek ve iman etmenin tüm gerektirdiklerini yaparak talep eden herkese sonsuz yaşam verilmesini güvenceye alan Mesih'in kurbanlığından bahsetmektedir (*Romalılar 6:23 ve Titus 1:2 ile karşılaştırm*).

İlginç bir biçimde, bu sonsuz gelecek vaadi Avram ve Saray'ın isimlerinin değiştirilmesinde bulunmaktaydı. Avram ve Saray adları onların mevcut durumlarına işaret ediyordu: Avram "yüce baba" ve Saray da "prensesim" (Avram'ın prensesi) anlamına geliyordu. İsimlerinin "İbrahim" ve "Sara" olarak değiştirilmesi ise geleceğe işaret etmekteydi: İbrahim "birçok ulusun babası" ve Sara da "prenses" (herkes için) anlamına gelmektedir. Benzer şekilde ve ne gariptir ki, İshak ("gülecek") ismi, (Kutsal Yazılar'da kayda geçen ilk gülüş olan [*Yaratılış 17:17*]) İbrahim'in gülüşünü hatırlatmaktadır. Bu gülüşün sebebi belki şüphe ya da belki merak. Her şekilde, Rab'bin açıkça kendisine vaat ettiği şeye inanmış olmasına rağmen, İbrahim hâlâ imanla onu hayata geçirmekte ve güvenmekte sorun yaşıyordu.

İbrahim gibi biz de zaman zaman inanmakta sorun yaşasak dahi, inanmaya sürdürmeyi nasıl öğrenebiliriz? Şüphe ettiğimiz zamanlar olsa da vazgeçmememiz neden çok önemlidir?

Vaat Edilen Oğul

Sünnetle ilgili son sahnede herkes mevcuttu: sadece İsmail değil, İbrahim'in evindeki tüm erkekler sünnet edildiler (*Yaratılış 17:23-27*). *Kol*, yani "bütün," sözcüğü iki kere tekrarlanmaktadır (*Yaratılış 17:23, 27*). Bu kapsamlı arka planın üzerine Tanrı İbrahim'e göründü ve bir oğul, "İshak" vaadini doğruladı.

Yaratılış 18:1-15 ve Romalılar 9:9 ayetlerini okuyun. İbrahim'in misafirlerini kabul etme biçiminden konukseverliğe dair hangi dersleri öğreniyoruz? Tanrı'nın Avram'ın konukseverliğine verdiği tepkiyi nasıl açıklarsınız?

İbrahim'in bu yabancıların kim olduklarını bilip bilmediği açık değil (*İbraniler 13:2*), fakat yine de onlara sanki Tanrı'nın Kendisi onların arasında daymış gibi davrandı. İbrahim, "günün sıcak saatlerinde Mamre meşeliğindeki çadırının önünde" (*Yaratılış 18:1*) oturuyordu ve çölde ziyaretçiler az olduğu için muhtemelen onlarla tanışmaya için can atıyordu. İbrahim 99 yaşında olmasına rağmen, adamları karşılamaya koştu (*Yaratılış 18:2*). Bu kişilerden birine Adonay "efendim" (*Yaratılış 18:3*) diye hitap etti. Bu, genellikle Tanrı için kullanılan bir isimdir (*Yaratılış 20:4, Mısır'dan Çıkış 15:17*). Yemek hazırlamak için onların etrafında dönüp durdu (*Yaratılış 18:6, 7*). Yanlarında, onların isteklerine karşı ilgili ve onlara hizmet etmeye hazır bir şekilde durdu (*Yaratılış 18:8*).

Avram'ın göksel yabancılarla davranışı konukseverliğin ilham verici bir örneği olacaktı (*İbraniler 13:2*). Aslında, onun saygı dolu bu davranışı bir konukseverlik felsefesi barındırmaktadır. Yabancılarla saygı gösterip onlarla ilgilenmek sadece bir kibarlık jesti değildir. Kutsal Kitap bunun, karşımızdakini sanki Tanrı'nın Kendisiymiş farz ederek gerçekleştirilmemesi gereken dini bir görev olduğunu vurguluyor (*Matta 25:35-40 ile karşılaştır*). İlginç şekilde, Tanrı yardım elini uzatan cömert kişiyle değil de daha çok aç ve ihtiyaç sahibi olan yabancıyla özdeşleştirilmektedir.

Öte yandan, Tanrı'nın insan dünyasına bu şekilde girmesi, O'nun insanlığa duyduğu lütuf ve sevgiyi göstermektedir. Tanrı'nın bu şekilde görünmesi, insanlığa ulaşmak için göksel yuvasını bırakıp kul özünü alan Mesih'i önceden bildirmektedir (*Filipililer 2:7, 8*). Tanrı'nın burada görünmesi O'nun vaadinin kesinliğinin bir kanıtıdır (*Yaratılış 18:10*). Kendisini "onun arkasında" (*Yaratılış 18:10*) saklayan Sara'yı gördü ve onun en gizli düşüncelerini bildi (*Yaratılış 18:12*). Onun güldüğünü bildi ve "güldün," söylediği son söz oldu. Sara'nın kuşkusu O'nun sözünü yerine getireceği yer olacaktı.

"Tanrı'nın yardım elini uzatan cömert kişiyle değil de daha çok aç ve ihtiyaç sahibi olan yabancıyla özdeşleştirilmesi" konusunda biraz daha düşünün. Neden bu düşüncüyü unutmamamız çok önemlidir?"

Sodom'daki Lut

Yaratılış 18:16-19:29 ayetlerini okuyun. İbrahim'in peygamberlik hizmeti onun Lut'a karşı olan sorumluluğunu ne şekilde etkiledi?

Tanrı'nın ona bir oğul verme vaadini bir kez daha doğrulamasının üzerinden çok az vakit geçmişti. Fakat İbrahim aldığı iyi haberle sevineceğine Sodom'un geleceği konusunda O'nunla ateşli bir tartışmaya girişti. İbrahim sadece Tanrı'nın ne istediğini açıkladığı bir peygamber değildi; o aynı zamanda kötüler için şefaet eden bir peygamberdi. "RAB'bin huzurunda kaldı" (*Yaratılış 18:22*) ifadesinin İbranicesi, dua etmek için kullanılan bir deyimdir.

Aslında İbrahim Tanrı'ya karşı çıkıyor ve yeğeninini yaşadığı yer olan Sodom'u kurtarmak için O'nunla pazarlık ediyordu. 50 kişiden 10 kişiye indi; sadece 10 Sodom'lu doğru olsa dahi, Tanrı Sodom halkını kurtarabilirdi.

Elbette, iki melek Lut'u yaklaşımakta olan felaket hakkında uyararak için geldiklerinde gerçekleşen olaylar okunduğunda (*Yaratılış 19:1-10*), halkın ne kadar hasta ve kötü bir hale gelmiş olduğunu açıkça görebiliyoruz. Orası gerçekten, etraflarındaki pek çok ulus gibi kötü bir yer olmuştu. Bu, sonunda onların ülkeden sürülmelerine sebep olacak olan şeylerden biriydi (*bkz. Yaratılış 15:16*).

"Şimdi ise Sodom'un son gecesi yaklaşıyordu. İntikam bulutları belirlenen kentin üzerine şimdiden gölge etmişlerdi. Fakat insanlar bunu idrak edemediler. Melekler yıkım görevlerinin yerine yaklaşırlarken, insanlar zenginlik ve keyif düşleri görüyorlardı. Son günler gelmiş ve geçmiş olan diğer tüm günler gibiydi. Akşam bir hoşluk ve güvenlik sahnesinin üzerine düştü. Eşsiz güzellikteki bir manzara batan güneşin ışıklarıyla yıkanyordu. Akşamın serinliği kentin sakinlerini ortaya çıkarmıştı, zevk peşindeki kalabalıklar dört bir yana koşuşturuyor, vaktin zevkini çıkarmayı amaçlıyorlardı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 157, 158.

Sonunda Tanrı sadece Lut'u, karısını ve iki kızını kurtardı (*Yaratılış 19:15*). Bu en alt sayı olan 10'un neredeyse yarısı kadardı. Lut'un uyarısını ciddiye almayan damatları kentte kalmışlardı (*Yaratılış 19:14*).

Sonrasında, o güzel ülke yerle bir edildi. Bu metinde birkaç kez karşımıza çıkan İbranice *hafakh*, yani "yıkta," "yok etti" fiili (*Yaratılış 19:21, 25, 29*) Sodom'un yok edilmesini nitelemektedir (*Yas. 29:23, Amos 4:11*). Burada vurgulanan düşünce ülkenin tersine çevrilmiş olmasıdır. Tufan ilk yaratımı nasıl tersine çevirdiyse (*Yaratılış 6:7*), Sodom'un yıkılması da Aden bahçesinin tersine çevrilmesiydi (*Yaratılış 13:10*). Aynı zamanda Sodom'un yıkılışıyla bize son dönemdeki yok oluşun da bir habercisi verilmiştir (*bkz. Yâhuda 7*).

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt* 201-206 sayfaları arasındaki “Mesih’in Lütü ve Yeni Antlaşma” bölümünü okuyun.

İbrahim’in Sodom halkı için Tanrı’ya sabırla ve ısrarla ricada bulunması (*Yaratılış 18:22-33*), umutsuzca günaha düşmüş olsalar dahi kötüler için dua etmek konusunda bizi yüreklendirmelidir. Dahası, Tanrı’nın İbrahim’in ısrarına nezaketle karşılık vermesi ve sadece “on” doğru kişi için onları bağışlamaya razı gelmesi “devrimci” bir düşüncedir. Gerhard Hasel bunu şöyle açıklıyor:

“Bütünüyle devrimci bir tavırla, suçlu topluluğun suçsuz üyesini cezalandıran eski genel düşüncenin yerini yepyeni bir düşünce aldı: Doğru insanlardan oluşan bir bakiyenin varlığı bütün için koruyucu bir işlev görebilirdi . . . Doğru kişilerden oluşan bir bakiye uğruna, Yahve doğruluğuyla kötü kenti bağışlayabilirdi. Bu kavram, kurtuluşu ‘pek çokları’ için işleten Yahve’nin Hizmetkârı’nın peygamberlik konuşmasında derinlemesine açılmıştır.”—Gerhard F. Hasel, *The Remnant: The History and Theology of the Remnant Idea From Genesis to Isaiah*, s. 150, 151.

“Dört bir yanımızda canlar, Sodom’un başına gelen yıkım kadar umutsuz ve korkunç bir yıkıma doğru gitmektedir. Her gün başka birinin deneme süresi sona ermektedir. Her saat bazıları merhametin menziline çıkmaktadır. Peki günahkâra bu korkunç akıbetten kaçınmasını bildirecek olan uyarı ve rica sesleri nerededir? Onu ölümden çekip almak üzere uzanmış eller nerededir? Alçakgönüllülükle ve sebatkâr imanla Allah’ın önünde onun için yalvaranlar nerededir? İbrahim’in ruhu Mesih’in ruhuydu. Allah’ın Oğlu bizzat günahkârın yararına aracılık eden yüce Şefaatçi’dir. İnsan canının kurtuluşu için bedel ödeyen Kişi, onun değerini bilir.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 140.

Tartışma Soruları:

1. Sadece gökkuşağı ve sünnet için “antlaşmanın belirtisi” denmektedir. Bu iki antlaşma arasındaki ortak noktalar ve farklılıklar nelerdir?
2. Tanrı tarafından çağrılmış olsa da ve Eski Ahit’te sıklıkla imanla yaşamın ne anlama geldiğine bir örnek olarak öne sürülse de, İbrahim zaman zaman bocaladı. Onun örneğinden hangi dersleri öğrenmeli ve öğrenmemeliyiz?
3. Bazı kişiler, bu davranışın Tanrı’nın sevgisine tezat olacağını öne sürerek Tanrı’nın kayıp olanları cezalandıracağı düşüncesine karşı çıkıyorlar. Tanrı’nın elbette kayıpları cezalandıracak olduğuna inanan bizler, O’nun bunu yapmayacağını öne süren sava nasıl yanıt vermeliyiz?

Bir Öğretmenin Duası

Yazan: *Andrew McChesney*

Selinah'm okuldan bir arkadaşı İsa'ya tapınması gerektiğini söyledi. "Kiliseye gitmeniz gerekiyor çünkü İsa geliyor ve geldiğinde, tek başına gelecek" dedi. Arkadaş ayrıca dünyada sadece iki kilisenin var olduğunu söyledi; Yedinci Gün Adventist Kilisesi ve diğer kiliseler. Ebeveynleri özellikle dindar olmayan Selinah, diğer kiliseyi seçti çünkü daha büyük bir binaya sahiği kuzey Botswana'daki köyündeydi.

Bir süre sonra bir akraba, onun yaşlarında bir çocuk, Selinah'ı Adventist kilisesine davet etti. Selinah'm diğer kilisedeki arkadaşları onu gitmemesi için uyardı. "O kiliseye gitme," dedi biri. "Kendi kilisene geri dönemezsin" dedi bir başkası. "Kiliseyi neden terk edeyim?" dedi Selinah.

Sebt sabahı Selinah çocukla birlikte kiliseye gitti. Geldiklerinde ibadet başlamıştı. Bu Selinah'a çok farklı gelmişti. Vaiz, Tanrı ile bir arkadaşıyla konuşur gibi konuşmuştu. İbadetten sonraki el sıkışmaları onu şaşırttı. Sanki kilise üyeleri onu bekliyordu. Vaizin bir dizi vaaz vereceğini öğrenince, müjdecî bir dizi olduğu ortaya çıktı. Vaizin, Daniel 7'deki canavarların, İsa'nın ikinci gelişinden itibaren dünya krallıklarını temsil ettiğini göstermek için slaytlar kullanmasını hayretle dinledi. İbadetlerin bitiminden sonra eski kilisesine bir daha dönmedi. Vaftiz edildi ve Adventist Kilisesi'ne katıldı.

Selinah Oreneile Nkwae büyüdü ve öğretmen oldu. Bir Adventist okulunda çocuklara İsa hakkında öğretmeyi her şeyden çok istiyordu. Ancak Adventist okulu yoktu, bu yüzden devlet okullarında 34 yıl öğretmenlik yaptı. Emekli olduktan sonra, Tanrı için nasıl iyi bir tanık olunacağı konusunda içtenlikle dua etti ve birçok vaftizle sonuçlanan birkaç müjdeleme çabasına öncülük etti. Ancak bir Adventist okulunda öğretmenlik yapma arzusunu unutamadı.

Bir gün kocası, Francistown'daki yeni bir Adventist okulu için öğretmen arayan bir gazete ilanı gördü. Selinah, 2015 yılında On Üçüncü Sebt Sunusu ile inşa edilen Eastern Gate İlköğretim Okulu'na başvurdu ve kabul edildi. Tanrı dualarını kabul etmişti. Selinah, "Bütün öğretmenlerin günlük duası, çocukların içimizde Tanrı'nın karakterini görmeleridir" dedi.

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Misyon Hedefi No. 4, "Yedinci Gün Adventistleri kurumlarını özgürlüğü, bütünsel sağlığı ve İsa aracılığıyla umudu desteklemede ve onları insanlarda Tanrı'nın suretinde yeniden inşa etmede güçlendirmek" ve 6 No'lu Manevi Büyüme Hedefi, "Çocukların, gençlerin ve genç yetişkinlerin katılımını, muhafazasını, islahını ve katılımını artırmak." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Vaat

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 22, İbraniler 11:17, Levililer 18:21, 1.Yuhanna 1:1-3, Romalılar 5:6-8, Yaratılış 23-25, Romalılar 4:1-12.*

HATIRLAMA METNİ: “İbrahim kocamış, iyice yaşlanmıştı. RAB onu her yönden kutsamıştı” (*Yaratılış 24:1*).

Sonunda, Tanrı'nın vaat ettiği gibi Sara, onun “yaşlılık döneminde” (*Yaratılış 21.2*) İbrahim'e bir oğul doğurdu ve İbrahim bebeğe İshak adını verdi (*bkz. Yaratılış 21:1-5*). Fakat İbrahim'in öyküsü sona ermekten çok uzaktı. Onun yaşamı kurban etmek için oğlunu Moriya dağına götürdüğünde can alıcı bir noktaya ulaşacaktı. Fakat İshak'ın yerini bir koç aldı (*Yaratılış 22:13*). Bu, Tanrı'nın, ulusları onun “soyu” (*Yaratılış 22:17, 18*) aracılığıyla bereketleyeceği taahhüdünün bir göstergesiydi. Elbette o soy İsa'ydı (*Elçilerin İşleri 13:23*). Yani, bu şaşkıncı (ve bazı yönlerden sıkıntılı) öyküde kurtuluş planı daha da fazla açıklanmıştır.

Buradaki derin ruhsal anlamlar ne olursa olsun, İbrahim'in ailesi yine de yaşadıkları yüzünden sarsılmış olmalıydı ve İbrahim'in geleceği açık değildi. Sara Moriya'daki kurbanlıktan sonra öldü (*Yaratılış 23*) ve İbrahim yalnız kaldı.

İbrahim daha sonra geleceğinin “doğru” olmasını güvenceye almak için inisiyatif kullandı. Oğlunun, ona iki oğul verecek olan (*Yaratılış 25:21-23*) Rebeka ile evlenmesini sağladı (*Yaratılış 24*) ve İbrahim'in kendisi de ona pek çok çocuk verecek olan Ketura ile evlendi (*Yaratılış 25:1-6*). Bu hafta, yaşamı sona erene kadar İbrahim'i takip edeceğimiz (*Yaratılış 25:7-11*).

*21 Mayıs Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Moriya Dağı

Yaratılış 22:1-12 ve İbraniler 11:17 ayetlerini okuyun. Bu sinama ne anlam taşıyordu? Bu şaşkırtıcı olaydan hangi manevi dersleri çıkartabiliriz?

Yaratılış 22. bölüm dünya yazımında bir klasiğe dönüştü ve sadece ilahiyatçılara değil, filozoflara ve sanatçılara da ilham verdi. Fakat Tanrı'nın sinamasının taşıdığı anlamı kavramak kolay değil. Bu ilahi emir, Kutsal Kitap'ta daha sonra göreceğimiz insan kurban etme yasağıyla çelişiyordu (*Levililer 18:21*) ve elbette Tanrı'nın İshak üzerinden sonsuz bir antlaşma yapacağı vaadiyle uyuşmuyor gibiydi (*Yaratılış 15:5*).

O halde, Tanrı'nın ondan bunu yapmasını istemesindeki amaç neydi? Niye onu bu kadar zorlayıcı bir yöntemle sınıyordu?

Kutsal Kitap'taki "sinama" (İbranicesi *nissah*) kavramı iki zıt düşünceyi benimsemektedir. Yargılama düşüncesinden, yani sinanan kişinin yüreğinde ne olduğunu öğrenmek için yapılan bir yargılamadan bahsetmektedir (*Yasa'nın Tekrarı 8:2; Yaratılış 22:12 ile karşılaştırm*). Fakat aynı zamanda Tanrı'nın lütfunun sinanan kişinin yararına olduğuna dair güvence vermektedir (*Mısır'dan Çıkış 20:18-20*).

Bu durumda, İbrahim'in Tanrı'ya olan imanı onu "geleceğini" (soyunu) kaybetme riskini alacak noktaya taşıyordu. Buna rağmen Tanrı'ya güvendiği için, bütün bunlar anlaşılması çok güç olsa da, Tanrı'nın ondan istediğini yapacaktı. Sonuçta, görülmeyen ya da tamamen anlaşılmayan şeye güven duyulmuyorsa, imanın ne anlamı kalır ki?

Ayrıca, Kutsal Kitap imanı bizim Tanrı'ya verme ve O'nun için kurban etme yeterliğimizden ziyade (şüphesiz bunun da bir işlevi bulunmaktadır [*Romalılar 12:1*]), O'na güvenme ve hiç de layık olmadığımızın bilincinde olarak O'nun lütfunu alma yeterliğimizle ilgilidir.

Bu hakikat, daha sonra gerçekleşecek olaylarla yeniden doğrulandı. İbrahim'in tüm yaptıkları, gayretle gerçekleştirdiği pek çok iş, oğluyla yaptığı acı veren yolculuk, itaat ederek Tanrı'ya kendinin en iyisini sunmaya hazır olması ne kadar öğretici olsa da, onu kurtaramazdı. Peki neden? Çünkü Rab amaçlanan kurban için Bizzat Kendisi bir koç tedarik etmişti ve o koç yegâne kurtuluş umuduna, İsa'ya işaret ediyordu.

İbrahim bu yaşananlardan sonra lütfun ne olduğunu anlamış olmalı. Bizi kurtaran Tanrı için yaptıklarımız değildir, tersine Tanrı'nın bizim için yaptığıdır (*Efesliler 3:8; Romalılar 11:33 ile karşılaştırm*). Bununla birlikte, İbrahim gibi biz de Tanrı için çalışmaya çağırıyoruz. İbrahim'in davranışları bunu güçlü bir şekilde somutlaştırmaktadır (*Yakup 2:2-23*).

İbrahim ve İshak'ın Moriya dağındaki öyküsü kişisel olarak size imanınız ve onu gösterme biçiminiz hakkında ne anlatıyor?

Tanrı Sağlayacaktır

Yaratılış 22:8 14, 18 ayetlerini okuyun. Tanrı tedarik edeceğine dair verdiği sözü nasıl yerine getirdi? Tedarik edilen neydi?

İshak kurbanlık hayvanı sorduğunda, İbrahim hileli bir cevap verdi: “Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak” (*Yaratılış 22:8*). Fakat İbranicedeki bu fiil aslında şu anlama da gelebilir: “Tanrı Kendisini bir kuzu olarak verecek.” “Tedarik etme” (*yir’eh lo*) fiili “Kendisini verecek” (ya da kelimesi kelimesine “Kendisi görecek”) anlamına gelecek şekilde kullanılmıştır.

O halde burada bize gösterilen, Rab’in Kendisinin acı çektiği ve bizim günahlarımızın cezasını Kendisinin ödediği kurtuluş tasarısının özüdür!

Yuhanna 1:1-3 ve Romahlılar 5:6-8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Çarmlıh’ta gerçekleşen ve burada Moriya dağındaki kurbanlıkta delalet edilen şeyin ne olduğunu anlamamıza nasıl yardım ediyor?

Orada, Moriya dağında, çarmlıhtan çok önce, “boynuzları sık çallara takılmış [kurbanlık] bir koç” (*Yaratılış 22:13*) doğrudan İsa’ya işaret ediyordu. İbrahim’in daha sonra “RAB’in dağında” (*Yaratılış 22:14*) ifadesiyle açıklamış olduğu gibi, burada “görünen” O’dur. İsa’nın Kendisi, İbrahim’in buradaki peygamberlik sözünü şu sözleriyle tekrarlayarak göstermişti: “Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinçle coşmuştu. Gördü ve sevindi” (*Yuhanna 8:56*).

“Allah İbrahim’e oğlunu kurban etmesini emrederek onun imanını denerken, aynı zamanda müjde gerçeğini onun aklına işlemek için de bunu yapıyordu. İnsanların kurtuluşu için ebedi ve ezeli Allah’ın gerçekleştirdiği kurbanın büyüklüğü hakkında kendi tecrübelerinden bir şeyler anlasm diye, korkunç sınavın karanlık günleri boyunca çektiği ıstıraba izin verilmişti.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 154.

Burada gerçekleşenler çarmlıhta gerçekleşenleri ve Tanrı’nın bizim için ne kadar acı çektiğini daha iyi anlamamıza nasıl yardım edebilir? Bizim için gerçekleştirilmiş olana cevabımız ne olmalı?

Sara'nın Ölümü

Yaratılış 22:23 ayetinde Rebeka'nın doğduğu haberini görüyoruz. Bu, gelecekte İshak ile yapacakları evlilik için bir beklenti oluşturuyor (*Yaratılış 24*). Aynı şekilde, İbrahim'in karısı Sara'nın ölümü ve gömülmesinin haberi de (*Yaratılış 23*), onun gelecekte Ketura ile yapacağı evliliğe dair beklenti oluşturuyor (*Yaratılış 25:1-4*).

Yaratılış 23. bölümü okuyun. Sara'nın ölümü ve gömülmesi öyküsünün, Tanrı'nın İbrahim'e vaat ettiklerinin yerine gelmesinde ne işlevi bulunmaktadır?

Sara'nın ölümü konusundan, İshak'ın kurbanlığından sonra bahsedilmesi, onun neredeyse oğlunun yaşamına mal olan bu olaydan etkilenmiş olabileceğini akıllara getiriyor. Sara, yolculuklarında ve arada sırada yaşadığı iman kusurlarında (*Yaratılış 12:11-13*) nasıl kocasının yanında olduysa, bir şekilde "sınanmasında" da onun yanındaydı.

Her ne kadar Sara'nın olayı gerçekleştikten hemen sonra öğrenip öğrenmediğini bilmesek de, muhtemelen eninde sonunda yaşananları öğrenmiş olduğunu tahmin edebiliriz. Sara, önemli olan ya da kendisini rahatsız eden konularda sessiz kalacak bir kadın değildi (*Yaratılış 16:3-5; Yaratılış 18:15; Yaratılış 21:9, 10 ayetlerini karşılaştırın*). Öyküdeki eksikliği ve sessizliği ve hatta bu çarpıcı olayın ardından gelen ölümünün zamanlaması, onun fiziksel varlığının tersine, olaylarla olan bağlantısına dair daha çok şey söylüyor. İbrahim'in ilerleyen yaşı tekrarlanarak (*Yaratılış 24:1*) Sara'nın ilerleyen yaşından bahsedilmesi (*Yaratılış 23:1*), onun öyküdeki önemini gözler önüne seriyor.

Aslında, Eski Ahit'te kaç yıl yaşadığı belirtilmiş tek kadın Sara'dır. Bu da onun öyküde ne kadar merkezi olduğunu gösteriyor. Sara'nın gömüleceği yerin satın alınmasına odaklanılması (bölümün çoğunu bu konu kaplamaktadır), Vaat Edilen Ülke ile olan bağlantıyı vurgulamaktadır.

Sara'nın "Kenan ülkesinde" (*Yaratılış 23:2*) öldüğünün belirtilmesi, onun Tanrı'nın vaat ettiği toprakta öldüğü gerçeğini vurgulamaktadır. Sara, İbrahim'in kavminden olanlar içerisinde Vaat Edilmiş Ülke'de ölüp gömülen ilk kişidir. İbrahim'in kendisinden "konuk ve yabancı" (*Yaratılış 23:4*) diye bahsetmesi ve Het'in oğulları karşısında yürüttüğü ısrarlı tartışma, onun sadece o topraklarda bir mezar yeri satın almakla ilgilenmediğini, aslında o ülkeye kalıcı olarak yerleşmek istediğini gösteriyor.

Yaratılış 23:6 ayetini okuyun. Bu, İbrahim'in sahip olduğu itibar hakkında bize ne anlatıyor? Bu, Rab'bin gerçekleştirmek için onu kullandığı işin niteliğini anlamamız açısından neden çok önemlidir?

İshak'a Bir Eş

Yaratılış 24. bölüm Sara'nın ölümünden sonra İshak'ın evliliğinin öyküsünü anlatmaktadır. Bu iki öykü birbiriyle bağlantılıdır.

Yaratılış 24. bölümü okuyun. İbrahim oğlunun Kenanlılardan bir kızla evlenmesinden neden çok endişe duyuyordu?

İbrahim, Tanrı'nın vermiş olduğu, onun soyunun bu topraklara sahip olacağı vaadine dayanarak karısını gömmek için bir toprak almak istemişti. Şimdi de aynı şekilde İshak'ın Vaat Edilmiş Ülke'nin dışında bir yere yerleşmemesi konusunda ısrarcıydı (*Yaratılış 24:7*). Ayrıca, İshak'ın eşini Sara'nın çadırına götürmesi ve Rebeka'nın "annesinin ölümünden sonra" (*Yaratılış 24:67*) onu teselli ettiği bilgisi, İshak'ın annesinin ölümü sonrasında yaşadığı acıyı hatırlatarak yeniden Sara'nın ölümüne işaret etmektedir.

Bu öykü dualarla, duaların cevaplanmasıyla, Tanrı'nın tedariki ve insanların özgürlüğüne dair derslerle doludur. Öykü İbrahim'in şu sözleriyle başlıyor: "Yerin göğün Tanrısı RAB'bin adıyla ant içmeni istiyorum" (*Yaratılış 24:3*). İbrahim her şeyden önce, Mesih'in Kendisi de dahil İbrahim'in soyundan gelenlerin doğumlarıyla doğrudan irtibatlandırarak, Tanrı'nın Yaratan olduğunu kabul ediyor (*Yaratılış 1:1, Yaratılış 14:19*).

Rab'bin meleği ve "Göklerin Tanrısı" bahsi (*Yaratılış 24:7*), İshak'ı kurban olmaktan kurtarmak için gökten Gelen Rab'bin meleğine gönderme yapıyor (*Yaratılış 22:11*). Evreni denetleyen Tanrı, İshak'ı kurtarmak için araya giren Rab'bin meleği, bu evlilik konusunda da yol gösterecekti.

Fakat İbrahim, kadının Tanrı'nın çağrısına cevap vermeme olasılığını da açık tutuyor. Tanrı ne kadar kudretli olursa olsun insanları Kendisine itaat etmeye zorlamaz. Her ne kadar Tanrı'nın Rebeka için yaptığı plan onun Eliezer'i takip etmesi olsa da, Rebeka seçme özgürlüğünü elinde bulunduruyordu. Yani bu kadının gelmek istememesi mümkündü ve o durumda gelmeye zorlanmayacaktı.

Böylelikle burada Tanrı'nın bize, insanlara vermiş olduğu, O'nun çiğnemeyeceği (bunu yapsaydı, o artık özgür irade olmazdı) bir hürriyet olan özgür iradenin, özgür seçimin sırrına dair başka bir önemli örnek görmekteyiz. Fakat insanın sahip olduğu özgür irade ve bu özgür iradeyle yaptıkları pek çok korkunç hataya rağmen, bir şekilde sonunda Tanrı'nın sevgisinin ve iyiliğinin mutlaka galip geleceğine güvenebiliriz.

Her şeyin Tanrı'nın iradesi uyarınca olmasa da, hâlâ O'nun kontrolünde olduğunu bilmek neden bu kadar rahatlatıcıdır? Örneğin Daniel 2. bölümdeki gibi peygamberlik sözleri bunu bize nasıl kanıtlamaktadır?

İbrahim'e Bir Eş

Yaratılış 24:67-25:8 ayetlerini okuyun. İbrahim'in yaşamındaki bu son olaylar ne anlam taşıyor?

Sara öldükten sonra, İbrahim yeniden evlendi. İshak gibi o da Sara'nın ölümünden sonra teselli buldu (*Yaratılış 24:67*). Sara'nın anısı, oğlu gibi bu atanın zihninde de hâlâ canlı olmalıydı.

Fakat bu yeni eşin kimliği açık değil. Tarihçenin, Ketura'nın oğullarını Hacer'in oğulları ile Ketura'nın adını anmadan ilişkilendirmesi, Ketura'nın aslında (bazılarının öne sürdüğü gibi) Hacer olabileceğini düşündürüyor. Ayrıca İbrahim'in Ketura'nın oğullarına ve Hacer'in oğluna aynı şekilde davranması da dikkat çekicidir: Onların hepsini herhangi manevi etkilenmeden kaçınmak için uzağa gönderdi ve Sara'dan olan oğlu ile diğerleri arasında bariz bir ayrım yaptı.

İbrahim ayrıca "cariyelerinin oğullarına" armağanlar verirken (*Yaratılış 25:6*), "sahip olduğu her şeyi İshak'a bıraktı" (*Yaratılış 25:5*). "Cariyelerin" sınıflandırılması, Ketura'nın statüsünün de, Hacer gibi cariyelik olduğunu gösteriyor olabilir. Ketura'nın aslında Hacer olduğunun belirlenmesi ihtimali, aynı zamanda Sara'nın anısına yapılan ince dokundurmanın, İbrahim'in Ketura-Hacer ile yaptığı evliliğe bir giriş gibi olmasını açıklayabilir.

İlginç olan, Yaratılış 25:1-4, 12-18 ayetlerinde, İbrahim'in Ketura'dan olan çocuklarının ve aynı zamanda İsmail'in çocuklarının bir listesinin verilmiş olmasıdır. İbrahim'in, ona altı erkek çocuk vermiş olan Ketura ile olan evliliğinin soy ağacına karşılık onun diğer iki oğlunun (İshak ve İsmail) soyağacının verilmiş olması, belki de Tanrı'nın, İbrahim'in pek çok ulusa babalık yapacağına dair vermiş olduğu vaadinde doğrudan kanıt sağlama çabasıydı.

İkinci soyağacı, o da 12 oymaktan oluşan İsmail'in soyuyla ilgiliydi (*Yaratılış 17:20 ile karşılaştırın*). Yakup'un da 12 oğlu olacaktı (*Yaratılış 35:22-36*). Fakat elbette Tanrı'nın antlaşması İsmail'in değil, İshak'ın soyuna tahsis edilecekti (*Yaratılış 17:21*). Kutsal Yazı bu konuda çok açıktır.

İbrahim'in ölüm haberinin iki soyağacı arasına sıkıştırılmış olması da (*Yaratılış 25:7-11*) ayrıca Tanrı'nın bereketine tanıklık etmektedir. Bu, O'nun uzun yıllar önce İbrahim'e verdiği, "yaşama doymuş" olarak "ileri yaşta ölüp gömüleceksin" (*Yaratılış 15:15*) vaadinin tamamlandığını göstermektedir (*Vaiz 6:3 ile karşılaştırın*).

Sonunda Rab, Kutsal Yazı'da, imanla kurtuluşun Eski Ahit'inde, sahip olduğu iman büyük bir örnek, hatta belki en iyi örnek olarak tarif edilen, sadık kulu İbrahim'e verdiği lütuf vaadine bağlı kaldı (*bkz. Romahlar 4:1-12*).

EK ÇALIŞMA: İbrahim Tanrı'nın planlarını paylaştığı sıra dışı peygamber olduğu için (*Yaratılış 18:17*), Tanrı İbrahim'in insan dünyasına girdi ve Oğlu'nun kurbanlığı sayesinde gerçekleşecek olan kurtuluş tasarısını bir dereceye kadar onunla paylaştı.

"İshak dünyanın günahları için sunulmuş bir kurban olan Allah'ın Oğlu'nun bir temsiliydi. Allah İbrahim'e insanların kurtuluşu müjdesini aşılayacaktı. Bunu gerçekleştirmek ve bir yandan onun imanını sınarken bu hakikati onun için de bir gerçekliğe dönüştürmek için, ondan sevdiği oğlu İshak'ı kesmesini istedi. Bu karanlık ve korkunç deneme sırasında İbrahim'in katlandığı tüm acı ve kederin amacı, düşmüş insanoğlunu kurtarma tasarısını onun zihnine derinlemesine aşılama. Bizzat kendisi tecrübe ederek, sınırsız Allah'ın insanı mutlak yok oluştan kurtarmak için Kendi Oğlu'nu vererek gösterdiği özverinin ne kadar tarifsiz olduğunu anlaması sağlandı. İbrahim için, hiçbir zihinsel işkence kendi oğlunu kurban etme ilahi emrine itaat ederken katlandığıyla eşdeğer olamazdı."—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 3. cilt, s. 369.

"İbrahim yaşlanmıştı ve yakında ölecek gibiydi; ancak soyuna verilen vadin gerçekleşmesini sağlamak için yapması gereken bir iş daha kalmıştı. Allah'ın yasasının koruyucusu ve seçilmiş halkın babası olarak kendisinden sonra gelmek üzere ilahî olarak atanmış kişi İshak'tı, ancak halen bekârdı. Kenan ülkesinin sakinleri putperestliğe teslim olmuş durumdaydılar, bu nedenle Allah Kendi halkından kişilerin onlarla evlilik yapmasını, bu evliliklerin sapkınlığa götüreceğini bilerek, yasaklamıştı. Ata, oğlunu çevreleyen yozlaştırıcı unsurların tesirinden korkuyordu . . . İbrahim'in zihninde oğluna eş seçme meselesi hayatı önemdeydi; onu Allah'tan uzaklaştırmayacak biriyle evlendirmek için can atıyordu . . . İshak babasının bilgeliğine ve sevgisine güvenerek konuyu memnuniyetle ona teslim etti ve yapılan seçimin bizzat Allah'ın yönlendirmesiyle olacağına inandı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 171.

Tartışma Soruları:

1. İbrahim'in İshak'ı kurban etmeye razı gelmesi konusunda sınıfta konuşun. Bu öykünün nasıl bir imanı gözler önüne seriyor olduğunu hayal etmeye çalışın. Bu hikaye hakkında son derece şaşırtıcı fakat aynı zamanda sıkıntı verici olan nedir?
2. Peki ya özgür irade hakkına ne söylemeli? İmanımız bir gerçekliğe dönüşmediği sürece neden hiçbir anlam ifade etmemektedir? Kutsal Kitap'ta hangi özgür irade örneklerine sahibiz ve insanlar yanlış seçimler yapmış olsalar dahi Tanrı'nın iradesi sonunda ne şekilde yerine gelmektedir?

Tanrı'dan Gelen İki Görev

Yazan: *Theda Pinaar*

Tanrı'ya, yolculuğun O'nun isteği olup olmayacağını sormadan seyahat etmeme alışkanlığım var. Ben İrlanda'da yaşıyorum, ailem Güney Afrika'da ve bir kız kardeşim Namibya'da yaşıyor. Onları yılda bir kez ziyaret ediyorum. Uçakta Kutsal Kitap'ı, Ellen White kitaplarını ve Yetişkinlere yönelik Kutsal Kitap Çalışma Kılavuzu'nu okudum. Ayrıca her zaman çantamda Yol, Gerçek ve Yaşam'ı taşıyorum. Kitaplar yolculuğu kısaltır ve ilginç temaslara yol açar. Ne zaman seyahat etsem ilginç bir şey olur.

Bir keresinde İrlanda, Dublin havalimanında uçağımızı beklerken yanımda oturan adamla konuşmaya başladım. İrlanda polis teşkilatı için özel bir dedektif olarak çalıştığı ve her iki ila üç ayda bir Güney Afrika'nın Cape Town kentindeki ailesini görmek için eve gittiğini söyledi. Uçağa binmesini beklerken hayat hakkında sohbet ettik. Uçakta genç bir kadın yanıma oturdu ve hemen konuşmaya başladı. "Havalimanına geç geldim ve uçağa yeni binebilirdim. "Çok stresliyim!"

"Tanrı bu uçağı yakalaman gerektiğini biliyordun," dedim.

Ona izin verdiğimizde Tanrı'nın hayatımızı nasıl kontrol altına aldığından bahsettim.

Kalkıştan hemen önce, uçuş görevlisi genç kadına yanlış koltuğa geçtiğini söyledi. O gitti ve yanıma gerçekten de havalimanında konuştuğum polis oturdu. "Bu ilginç değil mi!" dedim. "Tanrı'nın her şeyi bir sebepten dolayı yaptığını inanıyorum."

Adam, "Tanrı'ya inanıyor musun?" diye sordu.

Dini geçmişimi sordu, ben de Yedinci Gün Adventisti olduğumu söyledim. "Garip değil mi?" dedi. "Eşim yıllardır beni dönüştürmeye çalışıyor. O da Yedinci Gün Adventisti."

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedim. Ve olmuştum da.

Kurtuluş hakkında konuştuk ve ona Yol, Gerçek ve Yaşam'ın bir nüshasını verdim. "Karım bunu okumam için beni ikna etmeye çalışıyor" dedi. "Şimdi okuyacağım."

İki karşılaşmam çok dikkat çekiciydi. Biz uçağa binmeden önce aradaki buz polis dedektifi tarafından kırılmıştı. Yanlış koltuğa oturan kadına da Tanrı'dan bahsetmeyi başardım. İrlanda çok laik bir ülke ve insanlara Hristiyanlık hakkında konuşmak kolay değil. Ama Tanrı, uçak daha yerden kalkmadan önce iki fırsat verdi.

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Misyon Hedefi No. 2, "Büyük şehirlerde [ve] ulaşılamayan insan grupları arasında Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek" ; Ruhsal Gelişim Hedef No. 5, "Bireyleri ve aileleri ruh dolu yaşamlara yönlendirmek"; ve Kutsal Ruh Hedefi, "Kutsal Ruh'un önderlik ettiği şekilde tanımlanmak." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Aldatıcı Yakup

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 25:21–34, Yaratılış 28:10–22, Yaratılış 11:1–9, Yaratılış 29:1–30, Yaratılış 30:25–32.*

HATIRLAMA METNİ: “Esav, ‘Ona boşuna mı Yakup diyorlar?’ dedi, ‘İki kezdir beni aldatıyor. Önce ilk oğulluk hakkımı aldı. Şimdi de benim yerime o kutsandı.’ Sonra, ‘Kutsamak için bana bir hak ayırmadın mı?’ diye sordu” (*Yaratılış 27:36*).

Şimdi, mucize çocuğu, vaat edilen soyun ilk atası olan İshak'ın aile öyküsüyle kaldığımız yerden devam ediyoruz. Fakat öykü pek de iyi başlamıyor. Oğlu Yakup'un kusurlu karakteri, iki kardeşin ilk oğulluk hakkı konusundaki (*Yaratılış 25:27-34*) ve dolayısıyla İshak'ın bereketi üzerindeki haklarıyla ilgili çekişmelerinde ortaya konuluyor (*Yaratılış 27*).

Yakup babasını kandırarak ağabeyine ait olan bereketi çaldığı için ömrü boyunca kaçak hayatı yaşamak zorunda kalacaktı. Yakup sürgündeyken Tanrı Beytel'de onun karşısına çıktı (*Yaratılış 28:10-22*). O andan itibaren aldatıcı Yakup'un kendisi de bazı aldatmacalara maruz kalacaktı. Sevdiği Rahel yerine (*Yaratılış 29*), ona Rahel'in ablası verilecek ve eşlerini kazanmak için 14 yıl boyunca çalışmak zorunda kalacaktı.

Fakat Yakup Tanrı'nın bereketini de tecrübe edecekti çünkü oğullarından 11 tanesi sürgündeyken doğacak ve Tanrı onun zenginliğini artıracaktı.

Yani, bu öyküde diğer pek çok şeyle birlikte, insanlar ne sıklıkta hataya düşerse düşsün, Tanrı'nın şu ya da bu şekilde antlaşma vaatlerini nasıl yerine getireceğini göreceğiz.

*28 Mayıs Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yakup ve Esav

Yaratılış 25:21-34 ayetlerini okuyun. Yakup ve Esav'ın kişiliklerini karşılaştırın. Yakup'un hangi özellikleri onu İshak'ın bereketine layık olmaya hazırlıklı yapıyordu?

Daha annelerinin karnındayken bile Yakup ve Esav'ın farklı oldukları ve birbirlerine karşı mücadele edecekleri anlaşılıyordu. Esav, dışarıda koşturan sert bir avcı olarak resmedilirken, Yakup çadırda oturup düşünen “sakin” bir kişi olarak karşımıza çıkıyor. “Sakin” diye tercüme edilen İbranice sözcük *tam*, Eyüp ve Nuh için de kullanılmıştır. Aynı sözcük Eyüp'ten ve Nuh'tan bahsedilirken “kusursuz” (*Eyüp 1:8, Yaratılış 6:9*) diye tercüme edilmiştir.

Karakterleri arasındaki bu farklılık yaşamlarının sonraki safhalarında daha çok ortaya çıkacaktı (*Yaratılış 27:1-28:5*). Esav yorgun ve aç olduğu bir gün, Yakup ona mercimek çorbası pişirdi. Esav için yiyeceğin “önce” (*Yaratılış 25:31*) sağladığı hazır, elle tutulur ve fiziksel tatmin, ilk oğulluk hakkının kendisine sağlayacağı gelecekteki bereketten daha önemliydi (*İbraniler 12:16, 17*).

“İbrahim'e verilen ve oğluna tekrarlanan vaatleri İshak ve Rebeka arzularının ve umutlarının başlıca hedefi olarak kalplerinde saklıyorlardı. Esav ile Yakup bu vaatlere aşinaydılar. Onlara ilk oğulluk hakkının büyük öneme sahip olduğu öğretilmişti, zira bu yalnızca dünyevî bir servetin miras alınmasını değil, ruhsal üstünlüğü de içeriyordu. Bunu alan ailesinin rahibi olacak ve soyundan dünyanın Kurtarıcısı gelecekti.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 177.

Yakup için ise, abisinin tersine önemli olan bereketin gelecekteki manevi üstünlüğüydü. Fakat daha sonra, annesinin teşvikiyle (*bkz. Yaratılış 27*) Yakup açıkça ve bilerek babasını aldattı ve hatta bu aldatmacayı yaparken Tanrı RAB'bin adını kullandı (*bkz. Yaratılış 27:20*). Bu korkunç aldatmacayı, iyi olduğunu bildiği bir şey için olmasına rağmen yaptı.

Bu davranışının sonucu feci oldu ve zaten işlevsiz durumda olan aileyi daha da işleyemez bir hale dönüştürdü.

Yakup iyi bir şeye, değerli bir şeye sahip olmak istiyordu ve bu (özellikle de ağabeyinin davranışıyla karşılaştırıldığında) takdire değerdi. Fakat ona ulaşmak için hile ve yalanlara başvurdu. Peki ya biz benzer şekilde “İyiye” ulaşmak için kötülük yapma tuzağına düşmekten nasıl kaçabiliriz?

Yakup'un Merdiveni

Esav, Yakup'un babasının bereketini aldığını öğrenir öğrenmez aldatıldığını ve kardeşinin hileyle onun yerini aldığını anladı (*Yaratılış 27:36*). Bunun üzerine onu öldürmek istedi (*Yaratılış 27:42*). Rebeka endişelendi ve her iki oğlu için de ölümle sonuçlanabilecek bu suçu engellemek istedi (*Yaratılış 27:45*). İshak'ın da desteğini alarak (*Yaratılış 28:5*), Yakup'u Harran'a ailesinin yanına kaçmaya ikna etti (*Yaratılış 27:43*). Yakup sürgündeki yolculuğu sırasında bir düşünde Tanrı'yı gördü. Bu düşü gördüğü yere Beytel, "Tanrı'nın evi" adını verecek ve orada bir yemin edecekti.

Yaratılış 28:10-22 ayetlerini okuyun. Yaratılış 11:1-9 ayetleriyle karşılaştırın. Beytel ile Babil arasındaki farklar nelerdir? Yakup'un Beytel'de yaşadıklarına karşılık Babil'de olanlardan, Tanrı ile olan ilişkimize dair hangi dersleri çıkartabiliriz?

Yakup bu düşünde Tanrı'ya bağlı olan sıra dışı bir merdiven gördü. "Dikilmiş" (*Yaratılış 28:12*) olan merdiven ile onun yanı başında "duran" (*Yaratılış 28:13*) Rab'dan bahsedilirken, sanki merdiven ve RAB aynı şeymiş gibi, aynı İbranice fiil, *natsav* kullanılmıştır.

Merdiven ile Babil'deki göğe erişme girişimi arasında bağlantı kurulmuştur. Babil kulesi gibi, merdiven de "göklerin kapısına" ulaşıyordu. Fakat Babil Kulesi insanın yukarı çıkma ve Tanrı'ya ulaşma girişimini temsil etmekteyken, Beytel'deki merdiven Tanrı'ya erişimin insan çabasıyla değil ancak O'nun bize gelmesi yoluyla sağlanabileceğini vurgulamaktadır.

Yakup'un başının altına koyduğu ve düş gördüğü "taş" ise Beytel'in, yani "Tanrı'nın evi'nin" (*Yaratılış 28:17; Yaratılış 28:22 ile karşılaştırın*) Tanrı'nın insanlığı kurtarma faaliyetinin merkezi olan tapınağa, çadıra işaret eden simgesi oldu.

Fakat Yakup başına gelenlerle ilgili tapınma dışavurumunu ve şaşkınlık duygusunu sadece ruhsal alanla sınırlamadı. Yani, somut, görülebilir şekilde karşılık vermek istedi. Bu sebeple, Yakup Tanrı'nın bereketini kazanmak için değil, O'nun çoktan kendisine verdiği armağana minnettar bir karşılık olarak O'na "ondalık" vermeye karar verdi. Burada yine, İsrail ulusunun yükselmesinden çok önce ondalık kavramını görüyoruz.

Yaratılış 28:22 ayetini bir daha okuyun. "Ondalık," O'nun vereceği her şeyden alınacaktı. (*Yaratılış 28:22*). Yakup'un burada ondalık ve onun ne olduğu hakkında söylediklerinden hangi önemli dersi çıkarmalıyız?

Aldatıcı Aldatılıyor

Yaratılış 29:1-30 ayetlerini okuyun. Tanrı Lavan'ın onu aldatmasına nasıl ve neden izin verdi? Yakup bundan hangi dersleri çıkardı?

Yakup gideceği yere vardığında gördüğü ilk şey bir taş oldu. Bu belki de Beytel'deki, Tanrı'nın varlığını belirten taşa işaret eden bir ipucuydu (*Yaratılış 28:18, 19*). Sonuçta Rahel ile konuşması için Yakup'a bir fırsat sağlayacak olan taş buydu. Yakup ayakta duran çobanlardan Rahel'in koyunlarıyla birlikte sürüsüne su vermeye geldiğini duyduğunda, çobanlardan taşı yuvarlamalarını istedi. Onlar bunu yapmayı reddettiklerinde Yakup'a bu işi yalnız başına yapma ve Rahel'e kendisini tanıtırma fırsatı doğmuş oldu (*Yaratılış 29:11*).

Rahel'in tepkisi koşarak ailesinin yanına gitmek oldu. Rahel ile Yakup arasındaki bu ilk iletişim kazançlıydı: "Yakup Raheli sevdi" (*Yaratılış 29:18 KM*), o kadar ki onun için Lavan'ın yanında çalıştığı "yedi yıl ona birkaç gün gibi geldi" (*Yaratılış 29:20*).

Fakat yedi yıl sonunda Yakup aldatıldı. Düğün gecesinde Yakup yatağında Rahel'i değil, onun ablası Lea'yı buldu. Lavan, düğün şöleninin karmaşasından ve Yakup'un yoğun duygusallığından ve kırılganlığından faydalanarak bu hileyi yapmayı becerdi. İşin ilginç, Yakup'un "aldatma" (*Yaratılış 29:25*) için kullandığı sözcük, köken olarak İshak'ın Yakup'un babası ve ağabeyine yaptıklarını tanımlamak için kullandığı sözcükle aynıdır (*Yaratılış 27:35*).

Suçlunun da kurbanının yaşadıklarını yaşamasını sağlayarak, onu kurbanıyla özdeşleşmeye zorlayan kısas yasasında da (*lex talionis*) "göze karşılık göz, dişe karşılık diş" (*Mısır'dan Çıkış 21:24; Yaratılış 9:6 ile karşılaştırın*), kastedilenin aynı düşünce olduğuna dikkat edin. O halde, benzer bir şekilde Yakup'un başkasına yapmış olduğu şey şimdi ona yapılıyordu.

Yakup bir aldatmacanın kurbanı olmanın ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu. İşin garip yanı, Tanrı Yakup'a kendi yaptığı aldatmacayla ilgili dersi, Lavan'ın aldatmacasıyla öğretmişti. Her ne kadar Yakup bir "aldatıcı" (*Yaratılış 27:12 [KM]*) olarak aldatmacanın ne olduğunu iyi bilse de, aldatmacanın kurbanı olduğunda şaşırı. Bu sebeple, Lavan'a "Niçin beni aldattın?" (*Yaratılış 29:25*) diye sordu. Bu da onun aldatmanın yanlış olduğunu bildiğini gösteriyor.

Yakup bir aldatıcı olsa da, kendisi de aldatılmıştı. "Adaletin" yerini bulmadığımı, kötülüğün yapanın yanına kaldığımı ya da masum insanların acı çektiğini gördüğümüzde, Tanrı'ya güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Ailenin Bereketlenmesi

Yakup için sürgünde geçen son yedi yıl bir yükü fakat bunlar aynı zamanda en verimli yıllarıydı. Yakup, Tanrı'nın halkının ataları olacak 12 çocuğundan 11'ine bu dönemde sahip olacaktı.

Bu bölüm Yakup'un öyküsünün (*Yaratılış 25:19-35:26*) merkezini oluşturmaktadır ve şu çok önemli ifadeyle başlayıp bitmektedir: RAB "onun rahmini açtı" (*Yaratılış 29:31 KM [Lea'dan bahsediyor]; Yaratılış 30:22 KM [Rahel'den bahsediyor]*). Her seferinde bu ifadenin arkasından doğumların gelmesi, bu doğumların Tanrı'nın mucizevi işinin sonucu olduğunun kanıtıdır.

Yaratılış 29:31-30:22 ayetlerini okuyun. Bugün burada gerçekleşen olaylardan ne anlam çıkarmalıyız?

Tanrı Lea'nın rahmini açtı ve Lea bir erkek çocuk doğurdu: Ruben. Ruben adı "görmek" anlamına gelen *ra'ah* fiilinden türemiştir. Tanrı Yakup'un onu sevmediğini "gördüğü" için (*Yaratılış 29:31*), bu çocuk acısı ve kederi için ona bir telafi niteliğindedir.

İlaveten, ikinci oğluna Şimon adını koydu. Şimon adı, *shama'*, yani "duymak" fiilinden gelmektedir. Bu adı verdi çünkü Tanrı acısının derinliğini, onu ne kadar utandırdığını "duymuştu" (*shama'*) ve aynı Hacer'in kederini duyduğunda olduğu gibi ona acımişti (*Yaratılış 29:33*).

Lea'nın oğlu "Şimon'un" adı aynı zamanda Hacer'in oğlu "İsmail'in" "RAB işitir" anlamına gelen adıyla benzeşmektedir (*bkz. Yaratılış 16:11*). Lea son oğlunu doğurduğunda ona "övgü" anlamına gelen Yahuda adını verdi. Lea artık acısından ve hatta bereketinden bile hiç bahsetmiyordu. Sadece Tanrı'ya odaklanmıştı ve lütfu için O'na övgüler sunuyordu.

İlginç olan, ancak Lea tekrar doğum yapamayınca Tanrı Rahel'i "anımsadı" ve onun rahmini açtı (*Yaratılış 30:22*). Rahel, Yakup'un sevdiği karısı, ilk erkek çocuğunu doğurmak için onunla evlendikten sonra yedi yıl ve nişanlandıktan sonra 14 yıl beklemek zorunda kalmıştı (*Yaratılış 29:18, 27; Yaratılış 30:25 ile karşılaştırm*). Tanrı'nın onun utancını kaldırdığını [*asaf*] belirtmek ve O'ndan bir oğul daha [*yasaf*] vermesini istemek için oğluna "Yusuf" adını verdi (*Yaratılış 30:23, 24*). Bu faaliyetlerden bazıları yanlış olsa da, Tanrı onları hoş görmemesine rağmen, İbrahim'in soyundan bir ulus yaratmak için yine de bu işlerden yararlandı.

Bu hikaye, insan zaaflarına ve hatalarına rağmen Tanrı'nın amaçlarının gökte ve yeryüzünde yerine geleceğini ne şekilde ortaya koymaktadır?

Yakup Ayrılıyor

Bu hikayede, ilk oğulluk hakkını almak için babasını ve ağabeyini aldatmış ve İshak'ın büyük oğluna vermeyi tasarladığı bereketi çalmış olan Yakup buna rağmen Lavan karşısında eylemsiz kaldı ve sadakatle ona hizmet etmeyi sürdürdü. Yakup kayın babası tarafından aldatıldığının gayet farkındaydı fakat yine de işleri oluruna bıraktı. Yakup'un mizacı göz önünde bulundurulduğunda, onun neden bu kadar eylemsiz kaldığını anlamak kolay değil. Yakup başkaldırabilir ya da en azından Lavan'a karşı koyabilir veya onunla pazarlık yapabilirdi. Fakat yapmadı. Lavan ne söylediyse, ne kadar adaletsiz olursa olsun onu yerine getirdi.

Bununla birlikte, Rahel'in ilk oğlu Yusuf'un doğumundan sonra Yakup sonunda Lavan'a olan "hizmetinin" on dördüncü yılına ulaştı (*Yaratılış 30:26*). Artık Vaat Edilen Ülke'ye dönmek için Lavan'ı bırakmayı düşünüyordu. Yakup artık kendi evi için çalışmakla ilgileniyordu (*Yaratılış 30:30*).

Yaratılış 30:25-32 ayetlerini okuyun. Burada ne oluyor ve Yakup nasıl bir mantık yürütüyor? Lavan ne karşılık veriyor?

Epey zamandır evinden uzak olan Yakup için bu çok uzun bir yoldan sapma olmuştu. Muhtemelen asıl niyeti ülkesinden bu kadar uzun süre uzak kalmak değildi fakat yaşananlar onun yıllar boyunca uzak tuttu. Artık eve dönme vakti gelmişti ve dönüşü ne büyük bir aileyle birlikte olacaktı.

Bu arada, Yakup'un şaşırtıcı şekilde başına gelenlere boyun eğmesi belki de onun değişmiş olduğunu, iman dersini öğrendiğini düşündürüyor. Çünkü Yakup gitmek için Tanrı'nın işaretini beklemişti. Yakup ancak Tanrı ona konuştuğundan sonra harekete geçmeye karar verdi.

Tanrı Kendisini Yakup'a "Beytel'in Tanrısı" diye açıkladı ve ona Lavan'ın evini terk ederek "doğduğu ülkeye" (*Yaratılış 31:13*) dönmesini emretti. Bunu söylerken kullandığı sözcükler, İbrahim'e "baba evini" bırak derken kullandıklarıyla aynı sözcüklerdi (*Yaratılış 12:1*).

Ayrıca Lavan'ın oğullarının ve kendisinin davranışları da, gitme zamanının geldiğini görmesine yardımcı olmuştu (*bkz. Yaratılış 31:1, 2*). "Yakup Esav'la karşılaşmaktan korkmasaydı bu kurnaz akrabasından çoktan ayrılmış olurdu. Şimdiyse mallarını kendilerinin gibi gören ve şiddet kullanarak el koymaya çalışabilecek olan Lavan'ın oğullarından ötürü kendisini tehlikede hissediyordu."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 193.

Böylelikle ailesini ve sahip olduğu her şeyi alarak oradan ayrıldı ve Tanrı'nın antlaşma halkının destanında yeni bir safha başlamış oldu.

EK ÇALIŞMA: Tanrı Yakup'u hak ettiği için seçmedi, lütfuyla seçti. Buna rağmen Yakup lütfu layık olmak için çok çalıştı ki bu kendi başına bir çelişkiydi. Eğer hak etmiş olsaydı, o zaman lütuf olmazdı; işler olurdu (*bkz. Romalılar 4:1-5*) ve bu da müjdeye aykırıdır. Yakup ancak daha sonra Tanrı'nın lütfunun önemini ve Tanrı'ya güvenmenin, imana göre yaşamanın ve bütünüyle Rab'be dayanmanın ne anlama geldiğini kavramaya başladı. Yakup'un yaşadıkları hırslı kişiler için önemli bir ders barındırmaktadır: Başkalarını harcayarak kendinizi öne çıkarmaya çalışmayın.

“Yakup aldatmaca yoluyla ilk oğulluk hakkını almaya çalıştı fakat sonunda hayal kırıklığına uğradı. Her şeyi, Allah'la olan bağlantısını, evini kaybettiğini, hüsrana uğramış bir kaçak olduğunu düşünüyordu. Peki Allah ne yaptı? O umutsuz hali içindeyken Yakup'a baktı, yaşadığı hayal kırıklığını ve orada Allah'a yücelik verecek bir malzeme olduğunu gördü. Onun içinde bulunduğu durumu gördükten kısa süre sonra İsa Mesih'i temsil eden gizemli merdiveni ona gösterdi. Burada Allah ile tüm bağlantısını yitirmiş bir adam vardı. Göklerin Tanrısı ona baktı ve günahın yol açtığı uçuruma Mesih'in köprü kurmasına razı geldi. Biz bakıp, ‘göğe özlem duyuyorum fakat ona nasıl ulaşabilirim? Bunu yapmanın bir yolunu görmüyorum’ diyebilirdik. Yakup da böyle düşünüyordu, bu sebeple Allah ona merdiven görümünü gösterdi ve o merdiven göğü yeryüzüyle İsa Mesih aracılığıyla bağlıyordu. O merdivene bir insan tırmanabilir çünkü onun ayakları yeryüzüne basmakta ve en tepesi de göklere ulaşmaktadır.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 1. cilt, s.1095.

Tartışma Soruları:

1. Kutsal tarihin bu öykülerinde bahsi geçen bu kişilerin (İshak, Rebeka, Yakup, Esav, Lavan, Rahel, Lea) karakterlerine bir bakın. Söyledikleri tüm yalanlara, tüm aldatmacalarına bakın. Bu, genel olarak insan doğası hakkında ve Tanrı'nın lütfu hakkında bize ne öğretiyor?
2. Yakup'un öyküsünü okurken, zamanla karakterinin olgunlaştığı ve onun büyüdüğüne dair hangi kanıtları görüyorsunuz?
3. Yedinci Gün Adventistleri olan bizler hangi yönlerden, ilk oğulluk hakkını değersiz gören Esav'ın tavrına sahip olma tehlikesi içinde olabiliriz? Yani, Tanrı'nın bize vermiş olduğu ışığı sevmekten ve yüceltmekten asla vazgeçmediğimizden nasıl emin olabiliriz?

En Değerli Varlığım

Yazan: *Theda Pienaar*

Adetim olduğu üzere, Namibya'dan Güney Afrika'ya giden bir uçakta okumak için Kutsal Kitap'ımı açtım. Hemen yanımdaki genç bir adam konuşmaya başladı.

“Bu bir Kutsal Kitap mı?” dedi. Görünüşe göre Doğu Avrupa'dandı.

“Evet, bu bir Kutsal Kitap” dedim.

“Kutsal Kitap'a inanıyor musun?” dedi.

“Evet, tüm kalbimle.” diye karşılık verdim.

Büyükanne ve büyükbabasının ona Kutsal Kitap'ı okuduğunu, ancak hikayelere, özellikle de Yaradılış'a inanmadığını söyledi. 15 yıl sonra tek başıma Tanrı'ya dönen ve O'nun tarafından dünyada güvenli bir yere yönlendirilen bir insan olarak hayatımı değiştiren deneyimimi paylaştım. Hikayemle ilgilendi.

“Kutsal Kitap'ınızı alabilir miyim lütfen?” diye sordu.

Kutsal Kitap'ımı onun ellerinde görmek heyecan vericiydi. Onun üzerinde büyük bir etki bırakmış gibi görünüyordu. Kitabı geri verdikten sonra, Yeşaya 43'ten yüksek sesle okudum. Tanrı'nın koruma vaatlerini ilgiyle dinledi.

Uçak inmeden önce “Hediye kabul eder misiniz?” diye sordum. Çantamda Yol, Gerçek ve Yaşam'ın bir nüshası vardı. Kitabı almak istemedi ama bende başka bir kopyası olduğuna dair güvence verdim. Telefon numaramı kapağa yazarak, “Bir sorunuz olursa lütfen bana mesaj atın” dedim.

İrlanda'ya vardktan sonraki bir gün içinde beni şaşırtan bir şekilde, «Eve sağ salım geldim» diye mesaj attı. “Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum” diye dua ettim. Namibya'da her gün dua eden bir kadınla tanıştığımı yazdı. “Bunu görünce, büyükanne ve büyükbabamın Kutsal Kitap okuduğunu düşünmeye başladım ve sonra seninle tanıştım” dedi.

“Tesadüflere inanmam” dedim. “Tanrı yüreğinize konuşsun.”

Sık sık mesajlaştık ve Kutsal Kitap ayetleri gönderdim. Bir gün bana bir kilisenin resmini gönderdi. “Bu kilisenin yanında yaşıyorum” dedi.

Ona Hristiyan kilisesinin tarihini postalamak istediğimi söyledim ve adresini aldığımında ona Büyük Mücadele'yi gönderdim.

Bir süre sonra birisi bana kurtuluş plânıyla ilgili bir video gönderdi ve ben de ona ilettilim. “Bu çok şaşırtıcı” diye yanıtladı.

“Tanrım, onun hayatında neyin işe yarayacağını bilmem gerek” diye dua ettim. Akla güçlü bir düşünce geldi: “Kutsal Kitap'ımı aldı ve tuttu. Ona Kutsal Kitap'ımı ver.”

Kutsal Kitap'ımı ona postalamaya karar verdim. Bir mektup yazdım, “Bu benim en değerli varlığım. Tanrı, kurtuluşumuz için sahip olduğu en değerli şeyi olan biricik Oğlunu verdi. Umarım en değerli varlığım olan bu kitabı okursunuz.”

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin “I Will Go (Gideceğim)” stratejik plânının 5 No'lu Ruhsal Büyüme Hedefini göstermektedir, «Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek.» Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Yakup–İsrail

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 32:22–31; Hoşea 12:3, 4; Yerehya 30:5–7; Yaratılış 33; Yaratılış 34:30–35:29.*

HATIRLAMA METNİ: “Adam, ‘Artık sana Yakup değil, İsrail denecek’ dedi, ‘Çünkü Tanrı’yla, insanlarla güreşip yendin’” (*Yaratılış 32:28*).

Yakup’un aile destanı hem iyi hem de kötü yönde devam etti. Fakat bunların hepsi sayesinde Tanrı’nın eli ve O’nun antlaşma vaatlerine olan bağlılığı ortaya kondu.

Bu hafta Yakup’un konusu devam ediyor. Artık Lavan’ı bırakıp eve dönüyor olduğuna göre, yaptığı kalleşliğin kurbanı olan Esav ile yüzleşmek zorunda kalacak. Böylesine ağır bir şekilde haksızlığa uğramış olan kardeşi şimdi ona ne yapacak?

Neyse ki, kendisini bekleyen akıbetin korkusu içindeyken, babasının RAB’bi, daha sonraları “Yakup’un sıkıntı vakti” (*bkz. Yerehya 30:5–7 KM*) olarak bilinecek bir hadisenin habercisi olan bir olayda ona yeniden görüldü. Ve o gece “aldatıcı” Yakup “İsrail” oldu; yeni bir başlangıç için yeni bir isim. O başlangıç sonunda onun adını alan bir ulusun yaratılmasını sağlayacaktı.

Diğer bir deyişle, tüm olanlara rağmen atalar ve ailelerinin öykülerinin Kutsal Yazı’da anlatılmasının sebebi, Tanrı’nın vaat ettiklerini yerine getirmek konusunda güvenilir olduğunu ve halkı zaman zaman bunun gerçekleşmesini engellemek için elinden geleni yapıyormuş gibi görüldüğünde dahi, O’nun bundan vazgeçmeyeceğini bize göstermektir.

**4 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Tanrı ile Güreşmek

Yakup Lavan'ın yanından ayrılır ayrılmaz Tanrı ile başka bir tecrübe yaşadı. Ağabeyi Esav'ın, “dört yüz adamla” (*Yaratılış 32:6*) kendisine yaklaştığını öğrenen Yakup, Rab'bin kendisine gösterdiği “bunca iyiliğe, güvene layık” (*Yaratılış 32:10*) olmadığını kabul etmesine rağmen, hararetle bir biçimde O'na dua etti. Yakup lütfun ne olduğunu gerçekten daha iyi anlamaya başlamıştı.

Peki Rab ona ne cevap verdi?

Yaratılış 32:22-31 ve Hoşca 12:3, 4 ayetlerini okuyun. Bu şaşırtıcı öykünün ruhsal açıdan önemi nedir?

Anlaşılır biçimde, Yakup gerçekleşenler karşısında endişeliydi ve ailesini korumak için yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra, gece için kamp kurdu. Daha sonra ise bir anda “bir Adam'ın” saldırısına uğradı (*Yaratılış 32:24*). Bu, özel anlamlar çağrıştıran, akla ilahi varlığı getiren bir deyimdir (*bkz. Yeşaya 53:3*). Daniel bu ifadeyi göksel rahip Mikail'den bahsederken kullanmıştı (*Daniel 10:5*); Ayrıca Yeşu da “RAB'bin ordusunun komutanını” tanımlarken aynı ifadeyi kullanmıştı ve o RAB Yahve'nin Kendisiydi (*Yeşu 5:13-15*).

Aslında mücadele sırasında, Yakup Tanrı'nın Kendisi ile güreşiyor olduğunu mutlaka fark etmiş olmalı, “beni kutsamadıkça seni bırakmam” (*Yaratılış 32:26*) demesinden bu anlaşılıyor. Fakat Tanrı'ya hararetle tutunması, O'nun gitmesine izin vermemesi bağışlanmaya ve Rab'bi ile işleri düzeltmeye duyduğu tutkulu arzuyu ortaya koyuyor.

“Yakup'u ilk oğulluk hakkını sahtekârlıkla alma günahına yönlendiren yanlıgı şimdi bütün açıklığıyla karşısında duruyordu. Allah'ın vaatlerine güvenmemiş, fakat Allah'ın Kendi belirlediği zamanda ve yöntemle yerine getireceği şeyi kendi çabalarıyla gerçekleştirmeye çalışmıştı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 197, 198.

Ve bağışlandığın kanıtı da, adının onun günahını hatırlatandan zaferini kutlayana değiştirilmesiydi. “Adam, ‘Artık sana Yakup [aldatıcı] değil, İsrail denecek dedi, Çünkü Tanrı'yla, insanlarla güreşip yendin” (*Yaratılış 32:28*).

Söz konusu olan Tanrı ile güreşmek olduğunda, siz kendiniz ne tecrübe ettiniz? Bunu yapmak ne anlama gelmektedir ve böyle bir tecrübe yaşayamamız neden zaman zaman önemlidir?

Kardeşler Buluşuyor

Yakup “Tanrı’yla yüzyüze” (*Yaratılış 32:30*) görüştüğü yer olan Peniel’den ayrıldı ve kardeşiyle buluşmak için harekete geçti. 20 yıllık ayrılıktan sonra, onun 400 adamla kendisine doğru geldiğini gördü (*bkz. Yaratılış 33:1*). Yakup endişelendi ve bu sebeple kendisini ve ailesini olabilecek her şeyle hazırladı.

Yaratılış 33. bölümü okuyun. Yakup’un Peniel’de Tanrı ile yüz yüze görüşmesi tecrübesiyle, kardeşiyle yüz yüze görüşmesi tecrübesi arasındaki bağlantı nedir? Bu bağlantı, Tanrı ile olan ilişkimize ve her kim olurlarsa olsunlar “kardeşlerimizle” olan ilişkimize dair hangi imada bulunmaktadır?

Yakup birkaç defa “efendim” (*Yaratılış 33:8, 13, 15*) diye hitap ettiği ağabeyinin önünde yedi kez yere kapandı (*Yaratılış 33:3*) ve kendisini onun “kulu” diye tanımladı (*Yaratılış 33:5; Yaratılış 32:4, 18, 20 ile karşılaştırın*). Önemli biçimde, Yakup’un yedi kez yere kapanması babasının yedi bereketini anımsatmaktadır (*Yaratılış 27:27-29*); dahası, yere kapandığında babasının ulusların ona boyun eğmesiyle ilgili bereketini bilhassa geri döndürüyor (*bkz. Yaratılış 27:29*).

Sanki Yakup’un niyeti ağabeyine olan borcunu ödemek ve ondan çalınan bereketi ona iade etmektir (*bkz. Yaratılış 33:11*). Esav kardeşini gördüğünde tüm beklentilerin aksine Yakup’a koştu ve onu öldürmek yerine “kucaklayıp boynuna sarıldı, öptü” (*Yaratılış 33:4*).

Sonrasında Yakup Esav’a şöyle dedi: “Senin yüzünü görmek Tanrı’nın yüzünü görmek gibi” (*Yaratılış 33:10*). Yakup’un bu sıra dışı ifadesine sebep olan, Esav’ın onu bağışlamış olduğunu anlamasıdır. İbranicedeki *ratsah* ,yani “sevgisini kazanmak” (*Yaratılış 33:10*) fiili, Tanrı’nın “kabul ettiği,” “mutluluk verici” olan her türlü kurbanlığı ifade eden ve bu sebeple ilahi varlığın bağışlamasını ima eden teolojik bir deyimdir (*Levililer 22:27, Amos 5:22*).

Yakup’un Peniel’de, Tanrı’nın yüzünü gördüğü yerde tecrübe ettiği bağışlanma, şimdi de ağabeyinin bağışlamasını tecrübe ederken tekrarlanmaktaydı ve o bu deneyimi “Tanrı’nın yüzünü görmek” ifadesiyle tanımladı. Yakup ikinci bir Peniel yaşıyordu, ilki ikincisi için hazırlık olmuştu. Tanrı tarafından ve ağabeyi tarafından bağışlanmıştı. Lütfun ne anlama geldiğini artık eskisinden da daha iyi anlamış olduğuna şüphe yok.

(Rab’bin bağışlamasına ilaveten) başkalarının sizi bağışlamasından da lütuf hakkında ne öğrendiniz?

Dina'nın İrzına Geçilmesi

Yakup artık ağabeyiyle de uzlaştığına göre, barış içinde Kenan ülkesine yerleşmek istiyordu. *Shalom* "barış" sözcüğünden gelen, *shalem* "güvenlik içinde" (Yaratılış 33:18) sözcüğü, yolculuğunu ilk defa tanımlıyordu.

Yöre sakinlerinden bir paça toprak satın aldıktan sonra (Yaratılış 33:19), oraya bir sunak yaptı. Bu, onun imanını ve Rab'be ne kadar bağımlı olduğunu farkında olduğunu gösteriyordu. Sunulan her kurban için bir tapınma işi gerçekleştiriliyordu.

Fakat Yakup ömründe ilk defa bir ülkeye yerleşmenin sıkıntılarına maruz kalıyordu. İshak'ın Gerar'da Avimelek'le yaptığı gibi (Yaratılış 26:1-33), Yakup da Kenanlılardan kalacak bir yer satın almaya çalıştı.

Yaratılış 34. bölümü okuyun. Barışçıl bir şekilde orada kalma planlarını bozan ne oldu?

Yaşanan menfur olayın öyküsü kişilerin ve yaptıkları işlerin iki yönlülüğünü gözler önüne seriyor. Dina'nın ırzına geçen şehvetli Şekem, aynı zamanda samimi, Dina'yı çok seven ve hatasını onarmaya çalışan biri olarak resmediliyor. Şekem, antlaşmaya dayanan sünnet adetini yerine getirmeye bile razı gelmişti.

Öte yandan, kendilerini Tanrı'nın ve O'nun emirlerinin savunucusu olarak takdim eden ve Kenanlılarla kız alıp vermeye karşı çıkan Şimon ve Levi (Levililer 19:23), yalanlara ve aldatmacaya başvurular (Yaratılış 34:13) ve insanları öldürüp kenti yağmaladılar (Yaratılış 34:25-27). Yaptıkları sadece kınanması gereken bir şey değildi (neden suçu işleyen tek bir kişi cezalandırmadılar?), aynı zamanda pek çok başka soruna yol açma tehlikesi barındırıyordu.

Yakup ise sadece barış içinde yaşamakla ilgileniyordu. Kızının ırzına geçildiği haberi geldiğinde, hiçbir şey söylemedi (Yaratılış 34:5). Fakat oğullarını yaptıklarını duyduğunda, bu davranışlarının ardından başlarına gelebilecek olan şeyler yüzünden, alenen onları azarladı: "Bu ülkede yaşayan Kenanlılar'la Perizliler'i bana düşman ettiniz, başımı belaya soktunuz... Sayıca azız. Eğer birleşir, bana saldırırlarsa, ailemle birlikte yok olurum" (Yaratılış 34:30).

Bu öykülerde üst üste nezaket ve lütuf eylemleri gördüğümüz kadar, hile ve aldatmaca da görüyoruz. Bu, insan doğasına dair bize ne anlatıyor?

Putperestliği Yenmek

Yaratılış 34:30-35:15 ayetlerini okuyun. Burada olanlardan gerçek ibadete dair hangi dersleri çıkartabiliriz?

Kenanlılarla olan uzlaşısına gölge düşürüldükten (*Yaratılış 34:30*) ve Yakup iki oğlunu azarladıktan hemen sonra (*Yaratılış 34:30*), Tanrı ona Şekem'den ayrılmasını ve antlaşmasını yenilemek için Beytel'e dönmesini emretti. Aslında Rab ona oraya vardığında bir sunak yapması gerektiğini bildirdi.

Bu arada, Tanrı'nın buyruğu sonrasında yazıya dökülen ilk şey, Yakup'un halkından Kenanlı putları kaldırmalarını istemesidir. Bunlar Şekem kenti yağmalanırken elde edilen ve Rahel'in babasından çaldığı aile putlarından oluşuyordu (*Yaratılış 31:19, 32*). Bunların hepsi, Tanrı ile yapılan antlaşma açısından çok önemliydi.

Yakup'un Tanrı'ya olan bağlılığına rağmen bu putlar muhafaza edilmişlerdi ve muhtemelen onlara tapınılıyordu. Yakup açısından Kenan etkisinden kaçmak için Şekem'i terk etmek yeterli değildi. Kendi ordugâhındaki ve halkının yüreklerindeki putlardan kurtulmak zorundaydı.

Tövbe süreci bir yerden başka yere göçme ya da bir kiliseden başka kiliseye geçme eyleminden daha fazlasını barındırmaktadır. En önemlisi, her nerede olursak olalım, Tanrı'nın lütfuyla yüreklerimizdeki putperestliği temizlemek için çaba göstermemizdir. İstersek her şeyden kendimize put yapabiliriz.

Yakup Tanrı'ya itaat ettiğinde ve Tanrı'nın buyruğu uyarınca gereken şeyleri yaptığında, Tanrı sonunda müdahale etti ve etraflarındaki tüm halkları "Tanrı korkusu" (*Yaratılış 35:5*) sardı, bu sebeple Yakup'a saldırmaya cesarete demediler. Yakup ancak ondan sonra "yanında olan bütün halk ile" (*Yaratılış 35:6 [KM]*) ibadet etmeye hazır oldu. Bu da aile birliğinin yeniden tesis edildiğini göstermektedir. Yakup Buraya Ey-Beytel adını verdi. Bu, gök ile yeryüzü arasındaki, bir süredir kopmuş olan bağlantının artık yeniden kurulmuş olduğunu simgeleyen merdiven düşünüyü anımsatıyordu.

Fakat bu sefer vurgu olayın gerçekleştiği yerde değil, Beytel'in Tanrısındadır. Tanrı Yakup'a isminin "İsrail" (*Yaratılış 35:10*) olduğunu hatırlattığında, bu kişisel belirti yine bu bereketin işaret ettiği çifte vaatle yüklüydü. Yakup'un bereketi ilk olarak verimlilik, Mesih'in soyunun taşınması ve pek çok ulusun meydana gelmesi anlamına geliyordu (*Yaratılış 35:11*); ikinci olarak da Vaat Edilen Ülke'ye işaret ediyordu (*Yaratılış 35:12*).

Putperestliğin bize fark ettirmeden kalplerimizde yolunu bulmasına yol açacak yollar nelerdir ve bu konuda ne yapabiliriz?

Rahel'in Ölümü

Yaratılış 35:15-29 ayetlerini okuyun. Yakup işlevsiz ailesinde başka hangi dertlere göğüs gerdi?

Yakup Beytel'den ayrılır ayrılmaz, onun Vaat edilen Ülke'ye yaptığı yolculuğun son safhasında iz bırakan birbiriyle bağlantılı üç olay meydana geldi: Yakup'un son oğlu dünyaya geldi; Rahel öldü ve Lea'dan ilk oğlu olan Ruben, Yakup'un cariyesiyle yattı. Genç adamın niye bu kadar kötü bir şey yaptığı metinde yazmıyor olsa da, bir şekilde Yakup'un son oğlunun doğumunu kirletmek ve Rahel'in anısını aşağılamak istediği için yapmış olabilir. Bunu tam olarak bilmiyoruz.

Yakup'un son oğlunun doğumu, Vaat Edilen Ülke'nin sınırları dahilinde bulunan Beytlehem'le bağlantılıdır (*Yaratılış 35:19*). O halde bu doğum, İsrail'in geleceği için Tanrı'nın vaadinin ilk olarak yerine gelmesidir. Ebe, Rahel'e peygamberce Tanrı'nın İbrahim'e güven vermek için söylediği şu aynı sözlerle selendi: "Korkma" (*Yaratılış 35:17; Yaratılış 15:1 ile karşılaştırın*).

Dikkat çekici biçimde, Yakup Rahel'in ölürken oğluna verdiği "çektğim acının oğlu" anlamına gelen Ben-Oni ismini, "sağ elin oğlu" anlamına gelen Benyamın ile değiştirdi. Belki de bunu Vaat Edilen Ülke ve Tanrı'nın, halkı oraya yerleştğinde onlar için yapacağına söz verdikleri için duyduğu umudu ifade etmek için güney yönünü kastederek yaptı.

Fakat bu dönemde, Ruben babasının cariyesi ve Rahel'in hizmetçisi olan Bilha ile ilişkiye girdi (*Yaratılış 35:25, Yaratılış 30:3*). Bu rezil eylemi neden gerçekleştirdiğini gerçekten bilmiyoruz. Belki de bu sadece insanın ahlaksızlığının örneklerinden bir diğeri.

Şaşırtıcı biçimde, yaşananlar kendisine anlatılmış olmasına rağmen, Yakup bu korkunç suça karşılık vermedi (*Yaratılış 35:22*). Belki de, Yakup yaşamının bu noktasında, arada sırada etrafında gerçekleşen günahlara ve kötülöklere rağmen Tanrı'nın sözünü yerine getireceğine güveniyordu.

Yakup'un, İsrail'in ataları olacak 12 oğlunun sıralandığı listede belirtilen işte bu açık iman dersidir (*Yaratılış 35:22-26*). Göreceğimiz üzere bunlar pek hoş ya da nazik kişiler değildiler. Tüm işlevsizliğe hatta Ruben ve Bilha konusunda olduğu gibi apaçık kötölöğe ve tüm sıkıntılara rağmen, bu aile ne kadar berbat durumda olursa olsun Tanrı'nın iradesi bu aile üzerinden yerine gelecekti.

İnsanların hatalarına rağmen Tanrı'nın nihai gayeleri gerçekleşecek. İnsanlar işbirliği yapmış olsalar, O'na itaat etseler neler olacağını hayal edin. Öyle olsa, Tanrı'nın iradesi çok daha kolay, yani insanların daha az acı çekmesiyle, daha az gerilimle ve daha az gecikmeyle yerine gelmez miydi?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 103-107 sayfaları arasındaki "Yakup'un Güreşle Geçen Korkunç Gecesi" bölümünü okuyun.

"Yakup'un güreştiği o ıstırap gecesinde yaşadığı tecrübe, Allah'ın halkının Mesih'in ikinci gelişinden önce geçmeleri gereken sınavı temsil etmektedir. . . . Allah'ın halkının kötülüğün güçleriyle son mücadelesinde tecrübesi böyle olacaktır. Allah onların imanlarını, tahammüllerini, onları kurtarma gücüne olan güvenlerini sınyacaktır. Şeytan durumlarının ümitsiz olduğu, günahlarının affedilemeyecek denli büyük olduğu fikriyle onları yıldırmaya çalışacaktır. Yetersizliklerini derinden hissedecekler, hayatlarını gözden geçirdiklerinde ise umutları kararacak. Fakat Allah'ın merhametinin büyüklüğünü ve kendi samimî tövbelerini hatırlayarak, O'nun Mesih aracılığıyla çaresiz ve tövbe eden günahkârlara verilmiş olan vaatlerini dileyebilecekler. Dualarına hemen yanıt verilmediği için imanları kırılmayacak. Yakup'un Meleğe sıkı sıkıya sarıldığı gibi Allah'ın kudretine sarılacaklar ve ruh diliyle 'Beni mübarek kılmadıkça Seni bırakmam' diyecekler. . . .

"Bununla birlikte Yakup'un öyküsü, Allah'ın günaha düşen, fakat gerçek tövbeyle O'na dönenleri reddetmeyeceğinin güvencesidir. Yakup kendi gücüyle mücadele ederek kazanmadığını teslimiyet ve saf iman yoluyla kazandı. Allah böylece kuluna arzu ettiği bereketi kendisine yalnızca ilahî gücün ve lütfun verebileceğini öğretti. Son günlerde yaşayanların durumu da böyle olacak. Tehlikeler etraflarını kuşattığında ve canları üzerine ümitsizlik çöktüğünde, yalnızca kefaretin erdemlerine bağlı olmalıdırlar. Kendi başımıza hiçbir şey yapamayız."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 201-203.

Tartışma Soruları:

1. Yakup'un zayıflığı neden Tanrı'nın lütfu için bir fırsat oldu? Yakup'un tecrübesi ile Pavlus'un "ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm" (2.Korintliler 12:10) sözü arasında nasıl bir bağlantı bulunmaktadır?
2. Kutsal Kitap sizce neden içindeki pek çok karakterin yaşamına dair bu kadar çok iğrenç detay barındırmaktadır? Bunu yapmaktaki amaç ne olabilir? Bundan ne mesaj alabiliriz?
3. Putperestlik konusunda biraz daha düşünün. Bizim kültürümüzün, medeniyetimizin putları nelerdir? Rab dışında birine ya da bir şeye tapınmadığımızdan nasıl emin olabiliriz?

Duaya Çifte Cevap

Yazan: Andrew McChesney

Birinci sınıf ilahiyat öğrencisi, Rusya'nın Moskova kentinin güneyindeki Zaosky Adventist Üniversitesi'ndeki ibadet odasına koştu. Dizlerinin üzerine çökerek dua etti: "Rab, neden beni bereketliyorsun? Çok günahkârim."

Yirmi yaşındaki Vadim Antyushin, Tanrı'nın lütuflarına olan değersizliğine dair ezici bir duygu hissetti. Üniversitede okumaya ve Yedinci Gün Adventisti pastörü olma çağrısına layık olmadığını hissetti. Derslerin ilk dönemine yeni başlamıştı ve birkaç dakika önce beklenmedik bir şekilde 100 ABD Doları değerinde bir hediye aldı. Bu onun için önemli bir miktardı. "Tanrım, bu paraya layık değilim," diye dua etti Vadim. "Bütün ihtiyaçlarımı sen sağladın ve benim hiçbir eksikğim yok. Bana parayı ne yapacağımı göster." Vadim, ABD dolarını Rus rublesine dönüştürdü. Ondalıktan sonra 6.000 ruble kalmıştı.

Vadim, haftada bir kez dua etmek için bir araya gelen küçük bir öğrenci grubuna katıldı ve birkaç gün sonra öğrencilerden birinin maddi durumu hakkında dua istediğini duydu. Vadim sessizce dinledi. Öğrenciyi tanıymıyordu ve öğrenimi için ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. O gece Vadim dua etmek için ibadet odasına döndü. "Tanrım," dedi, "parayı sınıf arkadaşşıma vermek istiyorum. Lütfen bu plâni kendi isteğine göre bereketle."

Ertesi gün Vadim, özel olarak konuşmak için sınıf arkadaşını bir kenara çekti. "Okullarımız için ne kadar paraya ihtiyacınız var?" O sordu.

"Altı bin ruble," diye yanıtladı sınıf arkadaşı.

Şaşırın Vadim, Tanrı'nın dualarını yanıtladığını fark etti. Sadece bu değil, Tanrı sınıf arkadaşının dualarını da yanıtlamıştı. Vadim, şaşkınlık içindeki sınıf arkadaşına sevinçle 6.000 ruble verdi. İkisi kucaklaştılar.

İki yıl sonra sınıf arkadaşı Vadim'in en iyi arkadaşlarından biri oldu.

Vadim bir röportajda, "O ve ben birlikte çok şey atlattık ve bana birçok yönden yardım etti" dedi. "Tanrıya şükür böyle bir arkadaş edindim. Tanrı'ya şükürler olsun ki, biz bir ihtiyacımız olduğunu bilmeden çok önce ihtiyaçlarımızı karşılıyor. Biz istemeden önce, neyi ve kimin aracılığıyla vereceğini bilir. Önemli olan O'na güvenmektir."

"Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir. Kilisede ve Mesih İsa'da bütün kuşaklar boyunca sonsuzlara dek O'na yücelik olsun! Amin." (Efesliler 3:20-21).

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Ruhsal Gelişim Hedefi No. 5, "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek" ve Ruhsal Büyüme Hedefi No. 7, «Gençlere ve genç yetişkinlere yardım etmek için Tanrı'yı ilk sıraya koymak ve Kutsal Kitap'taki bir dünya görüşünü örneklendirmek.» Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Rüyalar Efendisi Yusuf

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 37; Matta 20:26, 27; Elçilerin İşleri 7:9; Yaratılış 38; Yaratılış 39; Yaratılış 40:1-41:36.*

HATIRLAMA METNİ: “Birbirlerine, ‘İşte düş hastası geliyor’ dediler” (*Yaratılış 37:19*).

Yusuf’un öyküsü, onun Kenan’daki ilk düşlerinden (*Yaratılış 37:1-11*), Mısır’daki ölümüne kadar (*Yaratılış 50:26*), *Yaratılış* kitabının son bölümünü kaplamaktadır. Aslında, Yusuf *Yaratılış* kitabında diğer tüm atalardan daha çok yer kaplamaktadır. Yusuf, Yakup’un 12 oğlundan sadece bir tanesi olmasına rağmen, *Yaratılış* kitabında İbrahim, İshak ve Yakup gibi büyük bir ata olarak anılmaktadır.

Göreceğimiz üzere, Yusuf’un yaşamı iki önemli teolojik gerçeği ön plana çıkartmaktadır: İlk olarak, Tanrı vaatlerine yerini getirir; ikinci olarak da, Tanrı kötüyü iyiye dönüştürebilir.

Bu haftanın dersinde Yusuf’un yaşamının ilk yıllarına odaklanacağız. O Yakup’un en sevdiği oğluydu ve lakabı, aslında kelimesi kelimesine “rüyalar efendisi” anlamına gelen *ba’al hakhalomot*, yani “düş hastasıydı” (*Yaratılış 37:19*). Bu lakap, onun düşler konusunda usta olduğuna işaret ediyordu. Bu tanımkama ona uyuyor çünkü o sadece peygamberlik düşlerini gören, anlayan ve yorumlayan bir kişi değil, aynı zamanda onları kendi hayatında yerine getiren biriydi.

Bu bölümlerde, insan yüreğinin kötülüğüne ve günahkârlığına rağmen, Tanrı’nın takdirinin bir kez daha doğrulandığını göreceğiz.

**11 Haziran Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Aile Sorunları

Yakup en azından ülkeye yerleşmişti. İshak sadece bir “yabancıyken,” metin Yakup’un “Kenan ülkesinde yaşadığını” söylüyor (*Yaratılış 37:1*). Fakat ülkeye yerleşmekte olduğu dönemde sorunlar baş göstermeye başlamıştı. Bu sefer ise sorunların kaynağı ailesiydi. Anlaşmazlık toprağa sahip olmakla ya da bir kuyunun kullanımıyla ilgili değildi; temelde manevi bir meseleydi.

Yaratılış 37:1-11 ayetlerini okuyun. Yusuf’un ağabeylerinin ondan bu kadar nefret etmelerine yol açan hangi aile dinamikleriydi?

Daha en başından, Yakup’un yaşlılığında doğmuş olan oğlu Yusuf’un (*Yaratılış 37:3*), “bütün kardeşlerinden ziyade onu [seven]” (*Yaratılış 37:4 KM*) babasıyla özel bir ilişkiye sahip olduğunu anlıyoruz. Yakup oğluna “uzun, renkli bir giysi” (*Yaratılış 37:3*), bir hükümdar kıyafeti (*2.Samuel 13:18*) yaptıracak kadar ileri gitmişti. Bu, onun Yusuf’u, Rahel’in ilk doğan oğlunu ilk oğul mevkisine yükseltme isteğinin bir göstergesiydi.

Aslında gelecek de Yakup’un dileklerini doğrulayacaktı çünkü sonunda Yusuf ilk doğan oğul haklarını elde edecekti (*1.Korintliler. 5:2*). O halde, Yusuf’un ağabeylerinin ondan böylesine nefret etmelerine ve onunla barışçıl bir konuşma bile yapamıyor olmalarına şaşmamalı (*Yaratılış 37:4*).

Dahası, Yusuf ağabeylerinin azarı hak eden davranışlarını babasına haber veriyordu (*Yaratılış 37:2*). İspyoncuları kimse sevmez.

Sonunda Yusuf gördüğü düşleri anlattığında, Tanrı’nın onu daha yüksek bir mevkiye koyacağını ve onların, ağabeylerinin de onun önünde yere kapanacaklarını söylediğinde, ondan daha da nefret ettiler. Gördüğü düşlerin hakiki peygamberlik düşleri olduğu, düşlerin tekrarlanmasıyla da onaylanmış oldu (*bkz. Yaratılış 41:32*). Yakup oğlunu açıkça azarlamış olsa da (*Yaratılış 37:10*), bu hadiseyi aklında tuttu ve ne anlama geldiğini düşünerek gerçekleşmesini beklemeye başladı (*Yaratılış 37:11*). Burada, derinlerde Yakup’un belki de bu düşlerde bir şey olabileceğini düşündüğü ima edilmektedir. Çok haklıydı, fakat o dönemde bunu bilmesi mümkün değildi.

Matta 20:26, 27 ayetlerini okuyun. Burada hangi çok önemli ilke açıklanmaktadır ve bu ilkenin öğrettiği şeyi yaşamlarımızda ortaya koymayı nasıl öğrenebiliriz?

Yusuf'a Saldırı

Gerçekleşecek olan olaylar korkunç olsa da, onları anlamak zor değil. Nefret ettiğiniz, hatta akrabanız olan bir kişiye bu kadar yakın olmak kaçınılmaz olarak eninde sonunda bir sıkıntıya yol açacaktır.

Ve öyle de oldu.

Yaratılış 37:12-36 ayetlerini okuyun. Bu, günahkâr yüreklerin ne kadar tehlikeli ve kötü olabileceğine ve herhangi birimizi yapmaya yönlendirebileceği şeylere dair bize ne öğretiyor?

Ağabeyleri Yusuf'tan nefret ediyorlardı çünkü Tanrı'nın lütfunu kıskanıyorlardı (*Elçilerin İşleri 7:9*). Yakın gelecekte gerçekleşecek olaylar her aşamada bu lütfun varlığını doğrulayacaktı. Yusuf yolunu kaybetmişken, bir adam onu buldu ve ona yol gösterdi (*Yaratılış 37:15*). Yusuf'un ağabeyleri onu öldürmek için komplo kurarken, Ruben araya girdi ve öldürmek yerine onu bir kuyuya atmayı önerdi (*Yaratılış 37:20-22*).

Burada gösterilen nefreti anlamak gerçekten çok zor, özellikle de bu nefret kendi ailelerinden birine karşı olduğunda. Bu genç adamlar bu kadar gaddarca bir şeyi nasıl yaptılar? Bir anlığına bile olsa bunun kendi babalarını nasıl kötü etkileyeceğini düşünmediler mi? Babaları Yusuf'u kayırıyor diye ona ne kadar dargın olurlarsa olsunlar, onun evlatlarından birine bunu yapmak baştan aşağı alçaklıktı. İnsanların ne kadar kötü olabileceklerine dair ne kadar güçlü bir ispat.

"Fakat içlerinden [ağabeylerinden] bazıları huzursuzdu; intikamdan bekledikleri tatmini hissedememişlerdi. Bir süre sonra bir grup yolcunun geldikleri görüldü. Bu Ürdün ırmağının ötesinden gelen bir İsmaili kervanıydı, baharat ve diğer ticaret mallarıyla Mısır'a gidiyorlardı. Bu sırada Yahuda kardeşlerini ölüme terk etmektense bu putperest tacirlere satmayı teklif etti. Bir yandan Yusuf fiilen yollarından çekilmiş olacaktı ve onlar da onun kanını dökmemiş olacaktı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 211.

Onu daha sonra öldürmeyi planlayıp, bir kuyuya attıktan sonra, yanlarından bir karavan geçti ve Yahuda Yusuf'u onlara satmayı teklif etti (*Yaratılış 37:26, 27*). Yusuf Midyanlılara satıldıktan sonra (*Yaratılış 37:28*), Midyanlılar da onu Mısır'da birine sattılar (*Yaratılış 37:26*) ve onun gelecekte kazanacağı şöhretin yolunu açmış oldular.

Karakterinizdeki kötü özelliklerinizi, onlar hayatınızın bir noktasında bunları yaptığınızı asla düşünemeyeceğiniz bazı davranışlarınız yoluyla kendilerini göstermeden değiştirmek için Tanrı'nın gücünü aramak neden çok önemlidir?

Yahuda ve Tamar

Tamar'ın öyküsünün buradaki varlığı yersiz değil. Bu öykü tarih olarak Yusuf'un Mısır'a satılmasından sonra geliyor (*Yaratılış 38:1*). Buradan, Yahuda'nın kardeşlerinin yanından ayrıldığı anlaşılıyor. Bu da onlarla fikir ayrılığı içinde olduğuna işaret ediyor. İlâveten, buradaki metinde bir önceki bölümle ortak bazı ifadeler ve motifler bulunuyor ve aynı teolojik dersi iletiyor: Kötü olan bir davranış, kurtuluşla bağlantılı olumlu bir olaya dönüştürülecektir.

Yaratılış 38. bölümü okuyun. Yahuda'nın ve Kenanlı Tamar'ın davranışlarını karşılaştırın. Hangisi daha doğru ve neden?

Yahuda, ona Er, Onan ve Şela adında üç erkek çocuk doğuran Kenanlı bir eş buldu (*Yaratılış 38:2*). Soyu devam etsin diye ilk oğlu Er'e Kenanlı Tamar'ı eş olarak aldı. Rab kötü oldukları için Er ve Onan'ı öldürdüğünde, Yahuda Tamar'a son oğlu Şela'yı söz verdi.

Biraz zaman geçtikten sonra, Yahuda verdiği sözü unutmuşu benziyordu çünkü karısının ölümü yüzünden kendisini teselli etmekle meşguldü. Tamar onu vaadini yerine getirmeye zorlamak için fahişe kılığına girmeye karar verdi. Yahuda'nın görünce tanımadığı fahişeye verecek parası olmadığı için, ona sürüsünden bir oğlak göndereceğine dair söz verdi.

Tamar ise bu süre içerisinde ödemeyi alacağına dair bir güvence talep etti, onun mührünü, kaytanını ve değneğini istedi. Tamar bu bir kerelik karşılaşmadan hamile kalacaktı. Sonrasında fahişelikle suçlandığında, suçlamayı yönelten Yahuda'ya onun mührünü, kaytanını ve değneğini gösterecekti. Yahuda durumu anladı ve özür diledi.

Bu menfur öykü, ismi "yarıp geçen" anlamına gelen Peres'in doğumuyla sona eriyor. Peres de Yakup gibi ikinci doğmuş fakat birinci olmuştu ve kurtuluş tarihine Davut'un (*Rut 4:18-22*) ve nihayetinde de İsa Mesih'in atası olarak geçti (*Matta 1:3*). Tamar'a gelince, o İsa'nın annesi Meryem'in (*Matta 1:16*) soyunun dayandığı dört kadından ilkiydi; ondan sonra Rahav (*Matta 1:5*), Rut (*Matta 1:5, 6*) ve Uriya'nın karısı (*Matta 1:6*) geliyordu.

Bu öyküden şu dersi çıkartabiliriz: Tanrı lütfuyla kötülüğü iyiliğe çevirerek Tamar'ı nasıl koruduysa, İsa'nın çarmıhı aracılığıyla da halkımı koruyacaktır. Yusuf konusunda da; O, Yusuf'un sıkıntılarını Yakup ve oğullarının kurtuluşuna dönüştürecekti.

Yusuf, Mısır'da Bir Köle

Artık Tamar olayıyla “sekteye uğrayan” Yusuf’un öyküsüne, kaldığımız yerden devam ediyoruz. Yusuf artık kraliyet memurlarının tutulduğu zindandan sorumlu olan “muhafız birliğinin komutanının” evinde, bir köle olarak çalışıyordu (*Yaratılış 40:3, 4; Yaratılış 41:10-12*).

Yaratılış 39. bölümü okuyun. Potifar’ın emrinde bir yönetici olarak çalışan Yusuf’un örneğinin ışığında, onun bu kadar başarılı olmasını sağlayan etmenler nelerdir?

Neredeyse hemen, Yusuf başarıya ulaşmış bir kişi olarak tarif ediliyor (*Yaratılış 39:2, 3*). Yusuf o kadar iyiydi ve sahibi ona o kadar güveniyordu ki, “kendisine ait olan her şeyi onun eline verdi” ve hatta “evi üzerine tayin etti” (*Yaratılış 39:4 KM*).

Fakat Yusuf’un başarısı onu yozlaştırmadı. Potifar’ın karısı ondan hoşlandığında ve onunla yatmak istediğinde, Yusuf, “böyle bir kötülük yapıp Tanrı’ya karşı günah işlemektense,” işini ve sahip olduğu güvenliği kaybetmeyi göze alarak onu açıkça reddetti (*Yaratılış 39:9*). Yusuf’un kendisini reddetmesi yüzünden küçük düşen kadın, hizmetçilerine ve kocasına yalan söyleyerek Yusuf’un kendisine tecavüz etmek istediğini bildirdi. Sonuç olarak, Yusuf zindana atıldı.

Yusuf burada hepimizin tecrübe ettiği bir şey tecrübe etti: Tanrı’nın onu terk ettiğini düşündü fakat bu zor zamanda dahi “RAB onunla birlikteydi” (*Yaratılış 39:21*).

Sonunda Rab harekete geçti ve onun zindancıbaşı ile olan ilişkisini etkiledi. Efendisinin evinde olduğu gibi burada da Rab Yusuf’u bereketledi. O çok açık bir biçimde yetenekli biriydi ve şu anda içinde bulunduğu çok daha zor koşullara rağmen (sonuçta öncesinde de bir köle olmayı sürdürüyordu!), yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Fakat ne kadar yetenekli olursa olsun, sonuçta ona başarı kazandıranın Tanrı olduğu metinde açıkça belirtilmektedir. “Zindancıbaşı Yusuf’un sorumlu olduğu işlerle hiç ilgilenmezdi. Çünkü RAB Yusuf’la birlikteydi ve yaptığı her işte onu başarılı kılıyordu” (*Yaratılış 39:23*). Yetenekli olan herkesin, “başarılı” olan herkesin bütün bunların nereden geldiğini unutmaması ne kadar önemli!

Yaratılış 39:7-12 ayetlerini okuyun. Yusuf Potifar’ın karısının tekliflerine nasıl karşı geldi? Yusuf neden özellikle onun istediğini yapmanın Tanrı’ya karşı günah işlemek olacağını söyledi? Yusuf burada günahın doğası ve ne olduğu konusunda hangi anlayışı gösteriyor?

Firavun'un Düşleri

Yaratılış 40:1-41:36 ayetlerini okuyun. Firavun'un düşleriyle memurların düşleri arasında ne bağlantı var? Bu benzerliğin önemi nedir?

Yaşanan olaylar Tanrı'nın inayetiyle gerçekleşmeye devam etti. Günün birinde, Firavun'un eski memurları oldukları anlaşılan, biri fırıncı, öteki saki iki mahkûmun denetimi Yusuf'un eline verildi (*Yaratılış 41:9-11*). İkisi de gördükleri fakat anlam veremedikleri düşler yüzünden sıkıntı içindeydiler çünkü "yorumlayacak kimse yoktu" (*Yaratılış 40:8*). Yusuf daha sonra ikisinin de gördükleri düşleri yorumladı.

İki memurun gördüğü düşlere benzer şekilde Firavun da kimsenin yorumlamadığı iki düş gördü (*Yaratılış 41:1-8*). O an fırıncı Tanrı'nın inayetiyle Yusuf'u anımsadı ve onu Firavuna tavsiye etti (*Yaratılış 41:9-13*).

Memurların durumu gibi Firavun da sıkıntı içindeydi ve onlar gibi o da düşlerini Yusuf'a anlattı ve Yusuf düşleri yorumladı (*Yaratılış 41:14-24*). Memurların düşleri gibi, Firavunun düşlerinde de benzer simgeler bulunuyordu: (şişman ve cılız) yedişer adetten oluşan iki grup inek ve aynı şekilde (dolgun ve zayıf) yedişer adetten oluşan iki grup buğday, biri iyi biri kötü iki farklı dönemi temsil ediyordu. Yedi inek, düşlerin Yusuf'un düşleri gibi ilahi bir kaynaktan geldiğini onaylarcasına aynı mesajı tekrarlayarak yedi başakla benzerlik gösteriyordu (*Yaratılış 41:32; Yaratılış 37:9 ile karşılaştırın*).

Firavun için düşü yorumlayan kişi Yusuf olsa da, Yusuf Firavunun, Tanrı'nın gerçekleştireceği şeyleri ona gösterenin yine Tanrı, Elohim olduğunu anlamasını sağladı (*Yaratılış 41:25, 28*). Firavun da mesajı almış görünüyordu çünkü ülkeye hükmedecek birini ataması gerektiğinde şu savı öne sürdü: "Madem Tanrı bütün bunları sana açıkladı, senden daha akıllısı, bilgilisi yoktur... Sarayımın yönetimini sana vereceğim. Bütün halkım buyruklarına uyacak" (*Yaratılış 41:39, 40*).

Tanrı sayesinde Yusuf'un Potifar'ın evini yönetmekten, zindanı yönetmeye, oradan da tüm Mısır ülkesini yönetmeye terfi etmesi ne kadar büyüleyici. Son derece korkunç görünen şartlar altında dahi Tanrı'nın takdirinin ortaya çıkmasına dair ne kadar güçlü bir hikaye.

Yaşadıklarımız Tanrı'dan geliyor gibi görünmediğinde ve O sessiz kalıyor görüldüğünde dahi O'na güvenmeyi ve vaatlerine tutunmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 114-119 sayfaları arasındaki "Yusuf'un Şaşırtıcı Öyküsü" bölümünü okuyun.

"Yusuf ve Daniel, genç yaşlarında tam da delikanlılıktan yetişkinliğe geçerken evlerinden koparılmış ve tutsak olarak putperest ülkelere götürülmüşlerdi. Özellikle Yusuf, büyük talih değişimlerine yol açabilecek ayartılara maruz kalmıştı. Babasının evinde itinayla el üstünde tutulmuş bir evlat; Potifar'ın evinde bir köle, daha sonra ise bir sırdaş ve arkadaş; çalışarak, gözlem yaparak ve insanlarla iletişim yoluyla eğitim gören bir dava adamı; Firavun'un zindanında haksızca suçlanmış, aklanma umudu ya da salıverilme olasılığından mahrum bir hükümlüken büyük bir kriz zamanında ülkenin yönetimine çağrıldı—onun dürüstlüğünü muhafaza etmesini sağlayan neydi? . . .

"Yusuf çocukluğunda Allah sevgisini ve Allah korkusunu öğrenmişti. Babasının evinde, Suriye yıldızlarının altında Beytel'deki gece görümü, göklerden yeryüzüne inen merdiven, inip çıkan melekler ve yukarıdaki tahttan Kendisini Yakup'a gösteren O Kişi hakkındaki öyküleri sık sık dinlemişti. Yakup'un Yabbuk ırmağı kıyısındaki mücadelesi, beslediği günahları terk ederek galip gelip Allah ile güreşen hükümdar unvanını alması ona anlatılmıştı.

"Babasının sürülerine bakan genç bir çoban olan Yusuf'un saf ve basit yaşamı, hem fiziksel hem de zihinsel gücünü geliştirmesine destek olmuştu. Doğa sayesinde Allah ile birliktelik içinde olarak ve babadan oğla geçen kutsal bir emanet gibi kendisine iletilen doğruları çalışarak zihnini kuvvetlendirmiş ve ilkelerini sağlamlaştırmıştı.

"Yusuf hayatının krizinde, çocukluğunu geçirdiği Kenan ülkesindeki topraklardan Mısır'da kendisini bekleyen köleliğe doğru yaptığı yolculuk sırasında, soydaşlarının evlerini saklayan tepelere son defa bakarken babasının Tanrı'sını anımsadı. Çocukluğunda aldığı dersleri anımsadı ve kendisinin doğru olduğunu kanıtlama, sonsuza kadar sanki göğün Kralı'nın bir kulu olmuş gibi davranma azmiyle ruhu titredi."—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 51, 52.

Tartışma Soruları:

1. Yusuf'u Daniel'le ve İsa ile karşılaştırm. Ortak noktalar nelerdir? Yusuf ve Daniel kendi yöntemleriyle İsa'nın ve İsa'nın hallerini ne şekilde ortaya koyuyorlar?
2. Perşembe gününün dersinin sonundaki soruyu sınıfta tartışın. İşler, Yusuf'un hayatında olduğu gibi bizim hayatımızda da yolunda gitmediğinde Tanrı'ya güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Ebedi Bir Armağan

Yazan: *Andrew McChesney*

Ebeveynleri, geniş ailede bir yanlış anlaşılma yüzünden boşandığında genç Vishalini'nin hayatı bir trajediye dönuştü. Vishalini, babanın velayetini aldıktan sonra ne yazık ki annesine veda etti. Çok geçmeden babası yeniden evlendi ve Vishalini'nin bir üvey annesi oldu. Vishalini kendini çok yalnız hissetti.

Yeni üvey annesi, kendi annesini hiç sevmiyordu.

Vishalini annesini derinden seviyordu ve ara sıra ziyaretlerini sabırsızlıkla bekliyordu. Kız gülümser ve annesine kocaman sarılırdı. Annesi de gülümserdi ve Vishalini'ye kocaman sarıldı. Annenin genellikle kız için başka bir şeyi de vardı. Hediyeler getirirdi. "İşte senin için bir şey" derdi annesi ona küçük lezzetli ikramlar sunarken.

Vishalini mutlu bir şekilde gülümserdi. Hediyeleri severdi ve lezzetli ikramları severdi. Ama o onları yiyemeden üvey annesi sık sık yiyecekleri saklardı. Üvey annesi sert bir sesle, "Onun hediyelerinden hiçbirini kabul edemezsin, buna izin yok!" dedi.

Vishalini kendini çok yalnız hissetti. Büyüyüp bir genç oldu ve babası onu Tamil Nadu eyaletinin başka bir bölgesindeki bir yatılı okulda okumak için gönderdi. İlk kez evden ayrılmak korkutucuydu ama Vishalini aile gerilimlerinden uzak, arkadaş canlısı çocuklar ve öğretmenler arasında olmaktan memnundu. Haftalar geçtikçe, özellikle çocukların "gerçek Tanrı" olarak adlandırdığı Birini duymaya ilgi duymaya başladı. Daha fazlasını öğrenmek istedi ve İsa hakkında bilgi edinmeye başladı.

Bugün Vishalini, İsa'yı Arkadaşı olarak adlandırıyor ve bir daha asla yalnız hissetmeyeceğini söylüyordu. Peki bunun sebebi neydi? Çünkü İsa, "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim." diye söz verdi (Matta 28:20). Vishalini'nin kimsenin alamayacağı bir Hediyesi var.

Hindistan'ın güneydoğusundaki Tamil Nadu eyaletindeki Vishalini'nin okulu James Memorial Lisesi'nde yeni bir kız yurdunun inşasına yardımcı olan On Üçüncü Sebt Sunularınız için teşekkür ederiz. Yeni yurt, Vishalini ve diğer kızların artık yaşamak için sağlıklı bir yer olmayan harap bir binadan taşınmasına izin verdi.

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Misyon Hedef No. 2, "10/40 Penceresi boyunca, büyük şehirlerde, ulaşamayanlar ve yetersizler arasında ve ulaşılan insan gruplarına ve Hristiyan dışındaki inançlara Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Misyon Hedef No. 3, "Hristiyanlık dışı inanç sistemlerine müjde için kaynak geliştirmeyi yüksek bir öncelik haline getirmek"; ve Ruhsal Büyüme Hedefi No. 7, "Gençlerin ve genç yetişkinlerin Tanrı'ya ilk sıraya koymalarına ve Kutsal Kitap'taki bir dünya görüşünü örneklendirmelerine yardımcı olmak." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Yusuf, Mısır'ın Prensi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 41:37–46; 1.Krallar 3:12; Yaratılış 42; Romahlılar 5:7–11; Yaratılış 43; Yaratılış 44, Yaratılış 45.*

HATIRLAMA METNİ: “Ve Firavun Yusuf’a dedi: Bak, seni bütün Mısır diyarı üzerine koydum” (*Yaratılış 41:41 KM*).

Yusuf artık Mısır'ın yöneticisi olmuştu ve kendi kardeşleri onun kim olduğunu bilmeden önünde eğileceklerdi (*Yaratılış 42*). Yusuf'un ağabeyleri, Yusuf onları Benyamin'i alıp geri gelmeye zorladığında onun önünde eğileceklerdi (*Yaratılış 43*) ve –Benyamin'in güvenliğinin tehlikede olduğunu hissettiklerinde de (*Yaratılış 44*)–“Firavun gibi” olduğunu gördükleri bu güçlü adama merhamet için yalvaracaklardı. Sonunda, Yusuf kimliğini açıkladığında yapmış oldukları şeye rağmen, Tanrı'nın o durumdan bir iyilik ortaya çıkardığını anlayacaklardı.

İlginç olan, bundan sonra gerçekleşen olayların tümü, Yusuf'un elde ettiği başarıyla ilgili olması gerekirken, daha çok ağabeylerinin tövbe etmeleriyle ilgilidir. Yusuf ile babaları arasında gidip gelirken yaptıkları yolculuklar, karşılaşmaları engeller Yusuf'a ve babalarına karşı yaptıkları kötü şeyleri hatırlamalarını sağladı ve Tanrı'ya karşı günah işlemiş olduklarının farkına vardılar. Yusuf'un ağabeyleri tüm bu tecrübeyi ilahi bir yargılama olarak yaşadılar. Ve herkesi göz yaşlarıyla sevince bulayan duygusal son, aklanması mümkün olmayan tüm kötülüklerine rağmen aynı zamanda onlar için bir bağışlanma mesajı barındırıyordu.

**18 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yusuf Güç Kazanıyor

Yusuf'a göre, Firavunun düşleri Tanrı'nın ülkede "ne yapacağını" (*Yaratılış 41:28*) açıklıyordu. Buna rağmen, Yusuf Firavun'u kendi Tanrı'sına inanmaya çağırmadı. Tersine, Yusuf'un ilk verdiği tepki eyleme geçmekti. Yusuf bir ekonomik program önerdi. İşin ilginç, Firavun Yusuf'un söylediklerinin sadece iktisadi kısmını önemsendi. Sanki düşün manevi anlamı ve Tanrı'nın düşü göstermekteki işlevi değil de, iktisadi dersler onun daha çok ilgisini çekiyor gibiydi.

Yaratılış 41:37-57 ayetlerini okuyun. Yusuf'un başarısında Tanrı'nın yeri nedir?

Firavun'un ülkenin yönetimi için Yusuf'u seçmesinin sebebi onun düşleri doğru bir şekilde yorumlamış ve ülkenin yakın gelecekte yaşayacağı sorunu ortaya koymuş olması değil, bu sorun için bir çözüm önerisine sahip olmasıydı çünkü "bu öneri firavunla görevlilerine iyi göründü" (*Yaratılış 41:37*). Firavun'un seçimi dini olmaktan çok faydacı gibi görünüyordu. Fakat Firavun Yusuf'un "Tanrı Ruhuna sahip" (*Yaratılış 41:38*) olduğunu fark etmişti ve onu "akıllı ve hikmetli" (*Yaratılış 41:39 KM*) olarak nitelendirmişti. Bu, Tanrı'nın verdiği bilgeliği belirten bir ifadedir (*bkz. Yaratılış 41:33 KM; 1.Krallar. 3:12 ile karşılaştırın*).

Kutsal Kitap metninde yazan tüm ayrıntılar, o dönemde Mısır'ın içinde bulunduğu tarihsel şartlarla uyumaktadır. Siyasi açıdan, Firavunun Yusuf'u vezir atması Mısır'da alışılmadık bir uygulama değildi, o dönemde başka yabancı vezirlerin de görev yaptığı onaylanmış bir gerçektir.

Sonrasındaki yedi yıl o kadar bolluk oldu ki, buğday "ölçülemeyecek kadar çoktu" (*Yaratılış 41:49*). Bu, doğaüstü bir takdirin işaretiydi. "Denizin kumu kadar çok" (*Yaratılış 41:49*) benzetmesi bunun Tanrı'nın bir bereketi olduğunu göstermektedir (*Yaratılış 22:17*). Yusuf bu bereketi kişisel olarak kendi üretkenliğiyle ortaya koyuyordu. Bu, iki fenomenin arkasında da aynı Tanrı'nın bulunduğunu kanıtlayan bir tesadüftü. Yusuf'un iki oğlu oldu. Oğullarına verdiği adlar Yusuf'un Tanrı'nın takdirini nasıl tecrübe ettiğini gösteriyordu. O, kederin anısını sevince (Menaşşe) ve geçmişteki dertleri de üretkenliğe (Efraim) dönüştürmüştü. Bu, Tanrı'nın kötü bir durumu nasıl da çok iyi olan bir şeye dönüştürmesine ne kadar güçlü bir örnektir.

Başkalarının da, bizim hayat tarzımızdan yola çıkarak Tanrı'mızın gerçekliğini görebilmelerini mümkün kılacak olan yollar nelerdir?

Yusuf Ağabeyleriyle Yüzleşiyor

Yaratılış 42. bölümü okuyun. Burada ne oldu ve İnsanın kötülüğüne ve suistimaline rağmen Tanrı'nın takdirini ne şekilde ortaya koymaktadır?

Kıtlık Yakup'u buğday almaları için oğullarını Mısır'a göndermeye mecbur bıraktı. İlginç şekilde bu işe ön ayak olan Yakup'tu (*Yaratılış 42:1*). Denetimi dışındaki koşulların bir kurbanı olan bu talihsiz yaşlı adam, farkında olmadan uğruna uzun süre yas tuttuğu oğluna kavuşmasını sağlayacak bir dizi şaşırtıcı olayın başlamasına sebep oldu.

Bu buluşmanın Tanrı'nın inayetiyle meydana geldiği, iki asli karakter aracılığıyla vurgulanmaktadır. İlk olarak, bu Yusuf'un düşlerinin gerçekleşmesi olarak görülmektedir. Yusuf'un peygamberlik düşlerinde öngörülen olay- "benim demetim kalkıp dikildi. Sizinkilerse, çevresine toplanıp önünde eğildiler." (*Yaratılış 37:7*)– işte şimdi gerçekleşiyordu. Yusuf, "memleket üzerine vali" (*Yaratılış 42:6 KM*) ve "memleketin efendisi" (*Yaratılış 42:30, 33 KM*) diye tanımlanıyor. Yusuf'un sahip olduğu kuvvetli mevki, "gelip onun önünde yere kapanan" (*Yaratılış 42:6*) ihtiyaç içindeki ağabeylerinin durumuyla zıtlık oluşturuyordu. Bunlar Yusuf'un gördüğü düş yüzünden onunla alay eden ve düşün gerçekleşeceğinden şüphe eden aynı on ağabeyiydi (*Yaratılış 37:8*).

İkinci olarak, Tanrı'nın inayetiyle gerçekleşen bu karşılaşma bir karşılık olarak tarif edilmiştir. İfadeler ve içerik açısından iki olay arasındaki benzerlikler, adil bir cezalandırmanın özelliklerini vurgulamaktadır. "Ve birbirlerine dediler" (*Yaratılış 42:21 KM*) ifadesi, Yusuf'a komplolar kurmaya başladıklarında da kullanılmıştı (*Yaratılış 37:19 KM*). Ağabeylerinin zindanda geçirdikleri zaman (*Yaratılış 42:17*), Yusuf'un zindanda geçirdiği zamana benziyordu (*Yaratılış 40:3, 4*). Aslında, Yusuf'un ağabeyleri o an başlarına gelen şeyleri belki de yirmi yıl önce kardeşlerine yaptıkları şeye bağlıyorlardı. "Birbirlerine, 'Besbelli kardeşimize yaptığımızın cezasını çekiyoruz' dediler, 'Bize yalvardığında nasıl sıkıntı çektiğini gördük, ama dinlemedik. Bu sıkıntı onun için başımıza geldi'" (*Yaratılış 42:21*).

Ruben'in geçmişte yaptığı "kan dökmeyin" (*Yaratılış 37:22*) uyarısını anımsatan, "kanının hesabı soruluyor" (*Yaratılış 42:22*) sözü, o zaman yaptıklarıyla bugün başlarına gelenler arasındaki bağlantıyı güçlendirmektedir.

Elbette hepimiz bugün pişman olduğumuz pek çok şey yapmışızdır. Ne şekilde yaptıklarımızı olabildiğince telafi edebiliriz? Ayrıca, Tanrı'nın İsa aracılığıyla bağışlanma vaatlerini kabul etmek neden bizim için son derece önemlidir (bkz. Romalılar 5:7-11)?

Yusuf ve Benyamin

Yakup Rahel'den olan oğullarından onunla kalan tek evladı Benyamin'in yanından ayrılmasına kolaylıkla razı gelmedi. Yusuf'u kaybettiği gibi onu da kaybedeceğinden korktu (*Yaratılış 43:6-8*). Ancak buğdayları tükenince (*Yaratılış 43:2*) ve Yahuda yemin ederek Benyamin'in döneceğini güvence altına aldığımda (*Yaratılış 43:9*) Yakup sonunda Mısır'a ikinci bir ziyaret gerçekleştirmelerine razı geldi ve Benyamin'in de ağabeyleriyle birlikte gitmesine izin verdi.

Yaratılış 43. bölümü okuyun. Benyamin'in varlığı olayların akışına nasıl bir etki yaptı?

Olaylara yön veren Benyamin'in varlığı oldu. Tüm kardeşleri Yusuf'un huzuruna çıktıklarında, onun gördüğü tek kişi Benyamin oldu (*Yaratılış 43:16*). "Kardeşi" (*Yaratılış 43:29*) diye tanımlanan tek kişi Benyamin'dir. Benyamin'den adıyla bahsedilirken, diğer kardeşlerinden hiçbirinin adı anılmadı; onlardan kabaca "bu adamlar" diye bahsedildi (*Yaratılış 43:16*).

Yusuf Benyamin'e olan özel ilgisini doğrulayan bir ifadeyle, ona "oğlum" diye hitap etti (*Yaratılış 43:29; Yaratılış 22:8 ile karşılaştırın*). Yusuf onu "Tanrı sana lütfetsin" (*Yaratılış 43:29*) sözüyle bereketledi. Bu ifade onun karşılık bulmayan lütuf isteğini andırıyordu (*Yaratılış 42:21*). Yusuf ağabeylerinden almadığı lütfü kardeşi Benyamin'e veriyordu.

Ağabeyleri tahsil edilmeyen para yüzünden zindana atılacaklarından korkarken, Yusuf sadece Benyamin aralarında olduğu için bir sofraya kurduğunu. Benyamin tüm bu olayda sanki kefaret edici bir etkiye sahipti. Tüm kardeşler onun kurallarına riayet ederek yaş sırasına göre oturduklarında, en geçleri olan Benyamin'e diğerlerinin beş katı yiyecek sunuldu (*Yaratılış 43:33, 34*). Fakat buna rağmen bu kayırmacılık onları rahatsız etmedi. Oysa yıllar önce Yusuf babalarının en sevdiği evladı diye, hem üvey kardeşleri olan Yusuf'a hem de kendi babalarına korkunç şeyler yapmışlardı (*Yaratılış 37:3, 4*).

"Benyamin'e bu şekilde iltimas ederek, en küçük kardeşe de kendisine gösterilen kıskançlıkla ve nefretle davranılıp davranılmadığını tespit etmeye çalışıyordu. Halen Yusuf'un dillerini anlamadığını zannetmekte olan kardeşler kendi aralarında serbestçe konuşuyordu; böylece onların gerçek duygularını öğrenmek için iyi bir fırsat elde etti. Onları biraz daha sınamak istedi ve oradan ayrılmalarından önce kendi gümüş kâsesinin en küçük kardeşin torbasına gizlenmesini emretti."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 228, 229.

Fal Bakma Kâsesi

Yaratılış 44. bölümü okuyun. Yusuf fal bakma kâsesini neden diğer ağabeylerinden birinin değil de Benyamin'in torbasına koydurdu?

Bu öykü de bir öncekiyle benzer. Daha önce olduğu gibi, Yusuf kesin talimatlar verdi ve bir kez daha adamların torbalarını yiyeceklerle doldurdu. Fakat bu sefer garip bir emir vererek, değerli kâsesini Benyamin'in torbasına koydurdu.

Bu sebeple olaylar değişik bir gidişat aldı. Bir önceki yolculuklarında ağabeyleri Benyamin'i yanlarına almak için Kenan ülkesine dönmüşlerdi, oysa şimdi Yusuf'la görüşmek için Mısır'a dönmek zorundaydılar. Öte yandan, önceki durumda ağabeylerinden hepsi torbalarında aynı şeyi bulmuşlardı, oysa şimdiki durumda Benyamin, Yusuf'un kâsesini alan kişi olarak ayrılıyordu. Beklenmedik şekilde, onur konuğu olan Benyamin Yusuf'un kâsesine ulaşmıştı ve şimdi de bu değerli parçayı çalmakla suçlanıyordu. Zindana gidecekti.

Yusuf'un fal bakma kâsesi kullanması, onun gücüne inandığı anlamına gelmiyor. Yusuf "hiçbir zaman falcılık yeteneğine sahip olduğunu iddia etmemişti, ancak onları hayatlarındaki sırları okuyabildiğine inandırmak istiyordu"—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 229.

Yusuf açısından sihirli kâse, doğa üstü alemini anımsatmak ve böylelikle ağabeylerinin yüreklerinde Tanrı'ya karşı işledikleri günah hissiyatını uyandırmak için kullandığı bir vesileydi. Yahuda, Yusuf'un ima ettiği mesajı böyle yorumladı çünkü Tanrı'nın onlarda suç bulduğundan bahsediyor (*Yaratılış 44:16*). Aynı zamanda, bu değerli kâsenin çalınması sert bir cezayı gerekli kılacak ve böylece ağabeylerinin düşüncelerini sınayacaktı.

Ağabeylerinin duygu yoğunluğu ve verdikleri tepki dikkat çekiciydi. Hepsi aynı acıyı hissediyor, Benyamin için endişeleniyorlardı. O da Yusuf gibi kaybolacak ve onun gibi masum olmasına rağmen, o da Mısır'da bir köle olacaktı. Bu sebeple Yahuda, masum İshak "yerine" nasıl koç kurban edildiyse, Benyamin "yerine" köle olarak kendisinin alınmasını teklif etti (*Yaratılış 44:33; Yaratılış 2:13 ile karşılaştırın*). Yahuda, amacı tam olarak babasını perişan edecek bu "kötülükle" başa çıkmak olan bir kurban, bir vekil olarak kendisini sundu (*Yaratılış 44:34*).

Yahuda'nın teklifiyle örneklenen vekillik işlemiyle hangi sevgi ilkesi gösterilmektedir? Bu çeşit sevgi, bir Kutsal Kitap kavramı olarak kurtuluşu nasıl açıklamaktadır? (Bkz. Romahlılar 5:8.)

“Ben Kardeşiniz Yusuf’um”

Yaratılış 45. bölümü okuyun. Bu hikayede hangi sevgi, iman ve umut derslerini bulabiliriz?

Tam olarak Yahuda babasının başına gelecek kötülükten bahsettiği anda (*Yaratılış 44:34*), Yusuf “bağırdı” ve “kendini kardeşlerine tanıttı” (*Yaratılış 45:1*). Tanrı’nın Kendisini göstermesinden bahsedilirken sıklıkla kullanılan bu ifade (*Mısır’dan Çıkış 6:3, Hezekiel 20:9*), burada Kendisini gösterenin aynı zamanda Tanrı olduğunu düşünmemize yol açıyor. Yani, Rab insan kusurlarına rağmen O’nun takdirinin egemen olduğunu göstermişti.

Yusuf’un kardeşleri duyup gördükleri şeye inanamadılar. Bu sebeple Yusuf, “Yusuf benim” (*Yaratılış 45:4*) diye tekrarlamak zorunda kaldı ve ancak ikinci seferinde, “Mısır’a sattığınız kardeşiniz Yusuf benim” (*Yaratılış 45:4*) sözlerini duyduklarında ona inandılar.

Yusuf daha sonra şöyle dedi: “Tanrı insanlığı korumak için beni önden gönderdi” (*Yaratılış 45:5*). Bu Tanrı’ya atfın iki amacı bulunmaktadır. Böyle söyleyerek kardeşlerine, onlara karşı kötü duygular beslemediğine dair güvence vermiş oldu; aynı zamanda bu derin bir iman ikrarı ve bir umut ifadesiydi çünkü yapmış oldukları şey “büyük kurtuluş” ve “bir bakiye saklamak için” gerekliydi (*Yaratılış 45:7 KM*).

Yusuf daha sonra kardeşlerini, Mısır’a gelmesi için gidip babalarını hazırlamaya teşvik etti. Bu çağrısını onların ikamet edecekleri yerle ilgili açıklayıcı ifadelerle destekledi. Onları yerleştireceği yer, verimli otlaklarıyla meşhur Goşen’di, “Mısır’da en iyi ne varsa” oradaydı (*Yaratılış 45:18, 20*). Yusuf taşıma işiyle de ilgilendi, onlara arabalar verdi. Bunlar, Yakup’u oğullarının yaşadıkları tecrübeyle ilgili ona yalan söylemediğine dair kesinlikle ikna edecekti (*Yaratılış 45:27*). Yakup bu elle tutulur gösterimi Yusuf’un hayatta olduğuna dair gerçek bir kanıt olarak kabul etti ve bu onun hayata dönmesi için yeterli oldu (*Yaratılış 37:35 ayetini Yaratılış 44:29 ile karşılaştırın*).

İşler artık yoluna girmişti. Yakup’un 12 oğlu da hayattaydı. Yakup artık “İsrail” (*Yaratılış 45:28*) olmuştu ve Tanrı’nın takdiri çok güçlü bir yolla ortaya konmuştu.

Evet, Yusuf kardeşlerine karşı lütufkârdı. Bunu yapacak güce sahipti. Peki biz, bize yaptığı kötülükler, Yusuf’un durumunda olanın tersine pek de iyi sonuçlara yol açmamış olan kişilere karşı lütufkâr olmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 114-119 sayfaları arasındaki "Yusuf'un Şaşırtıcı Öyküsü" ve 120-132 sayfaları arasındaki "Yusuf ve Kardeşleri" bölümlerini okuyun.

"Üç gün süren tutuklulukları Yakup'un oğulları için şiddetli acı günleri oldu. Geçmişte yaptıkları kötülükleri, özellikle de Yusuf'a yaptıkları zalimliği düşünüp durdular. Eğer casuslukla suçlanırlar ve kendilerini temize çıkarmak için kanıt gösteremezlerse, öleceklerini ya da köle olacaklarını biliyorlardı. Babalarının sandığı üzere, Yusuf'un başına gelen korkunç ölümden sonra, içlerinden herhangi birinin göstereceği çabanın babalarının Beyamin'in onlarla gitmesine razı olması için yeterli olacağından şüphe ediyorlardı. Yusuf'u bir köle olarak satmışlardı ve şimdi de Allah'ın, bir köle olup acı çekmelerini sağlayarak onları cezalandırmayı tasarladığından korkuyorlardı. Yusuf, babası ve kardeşlerinin ailelerinin yiyecek kıtlığı çekiyor olabileceklerini göz önünde bulundurdu ve ağabeylerinin ona yaptıkları zalimlikten pişman olduklarına, Benyamin'e asla ona davrandıkları gibi davranmayacaklarına ikna oldu."— Ellen G. White, *Spiritual Gifts [Ruhsal Armağanlar]* 3. Cilt, s. 155, 156.

"Yusuf tatmin olmuştu. Kardeşlerini denemiş ve onlarda işledikleri günahlar için gerçek tövbenin meyvelerini görmüştü."— Ellen G. White, *Spiritual Gifts [Ruhsal Armağanlar]* 3. Cilt, s. 165.

Tartışma Soruları:

1. Perşembe gününün dersinin sonundaki soruyu sınıfta tartışın. Sizce işler kendisi için o kadar da iyi gitmemiş olsaydı Yusuf kardeşlerine karşı aynı derecede lütfkâr olur muydu? Elbette bu sorunun cevabını kesin olarak bilemeyiz fakat baştan sonra Yusuf'un öyküsünde karşımıza çıkan hangi göstergeler onun nasıl bir karaktere sahip olduğuna dair, onun lütfkârlığını açıklamamıza yardım edecek bilgiler ortaya koyuyor?
2. Hangi yönlerden Yusuf'u Mesih'in ve Mesih'in yaşadıklarının bir habercisi olarak görebiliriz?
3. Yusuf kardeşlerini sınamıştı. Peki, Tanrı bizi hangi benzer yollarla sınıyor?
4. Üzerinden onca yıl geçmiş olmasına rağmen ağabeyleri Yusuf'a yaptıkları şeydeki suçlarının farkına vardılar. Bu, suçluluğun ne kadar güçlü olabileceğine dair bize ne öğretiyor? Ve her ne kadar bağışlanabilir ve Tanrı'nın bağışlamasını kabul edebilirsek de, ne kadar hak etmiyor olursak olalım kendimizi bağışlamayı nasıl öğrenebiliriz?

Gideceğim!

Yazan: *Andrew McChesney*

ABD’li gönüllü Kirsten Elisabeth Wolcott’un Pasifik’teki Yap adasında bir sabah koşusu sırasında trajik bir şekilde bıçaklanarak öldüğü ile ilgili haberler, eğitim gördüğü Southern Adventist Üniversitesi kampüsünde yankılandı. Collegedale, Tennessee’deki üniversite, yıllar içinde birçok gönüllü öğrenci göndermişti ve şimdi öğrenciler bölünmüş durumdaydı.

20 yaşındaki ortaokul öğrencisi 2009’da sarhoş bir adam tarafından öldürüldükten sonra bazı öğrenciler “Gitmeyeceğiz” dediler. “Bu çok tehlikeli.”

Diğerleri, Büyük Mücadele’de alıntılanan erken dönem Hristiyan kilisesi babası Tertullian’ın sözlerini hatırladı: “Sizin tarafınızdan ne kadar sık biçilirsek, sayı olarak o kadar büyüyoruz; Hristiyanların kamı tohumdur” (sayfa 41).

“Biz gideceğiz!” dediler bu öğrenciler. “Kirsten’in imanını onurlandıracağız.”

Tartışma, 33 yaşındaki bir ilahiyat öğrencisi olan Winston Crawford’un bir Sebte günü öğleden sonra kampüste yürürken daima bunu düşündü . Yanlışlıkla yanlış bir kapı açtı ve farkına varmadan kendini gönüllü öğrenciler için bir etkinlikte buldu. Olaydan haberi yoktu ama orada olduğu için stantları ziyaret etmeye karar verdi. Bir stanttaki kadın, eski Sovyetler Birliği’nde İngilizce öğretmek için gönüllülere duyulan umutsuz ihtiyaçtan bahsetti. “Kimseyi bulamazlarsa program sona erecek” dedi.

Bu, Winston’ın yüreğine dokundu. Bir yıl ara vermeyi plânlamamıştı ama şöyle düşündü; “Kirsten’in imanını onurlandıracağım, gideceğim.”

Bir başvuru gönderdi ve Rusya’nın Moskova kentinde öğretmenlik yapmak için bir davet aldı. Winston, evrak işlerini düzenlerken ve uçak bileti almak için para toplarken hevesle ülke hakkında bir şeyler okudu. 10 Nisan 2010’da, yani Winston’ın varışından on iki gün önce, Moskova metrosunda ikiz olan intihar bombacıların 40 kişiyi öldürdüğüne dair haberi görmüştü. “Ne için kaydoldum ki?” diye kendi kendine sordu.

Sonra defalarca dövülen ve ölüme terk edilen Pavlus’u düşündü. Pavlus korkak değildi. Korkakların sonsuz yaşamı miras almayacağını söyleyen Vahiy 21:8’i hatırladı. Gönüllü öğrencilerle olan olayda tesadüfen nasıl tökezlediğini hatırladı. Kirsten’i hatırladı. “Bir bomba beni neden korkutsun?” diye düşündü. “Tanrı beni hizmet etmeye çağırdı. Gideceğim!” Winston gitti ve on yıl sonra hiç pişman olmadı. Mesih’e daha da yakınlaştı ve öğrencileri üzerindeki etkisi ölçülemeyecek kadar çok. O yıl hayatını değiştirmişti.

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi’nin “I Will Go (Gideceğim)” stratejik plânının 1 No’lu Misyon Hedefini göstermektedir: “Dünya çapında görev ve müjde için fedakârlık kavramını canlandırmak ve sadece pastörleri değil, genç ve yaşlı her kilise üyesini, Mesih’e tanıklık etme ve öğrenci yetiştirme sevinci içinde bir yaşam biçimi olarak yeniden canlandırmak.” Daha fazla bilgi için: IWillGo2020.org.

İsrail Mısır'da

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 46; Romalılar 10:12, 13; Yaratılış 47; Yaratılış 48; Elçilerin İşleri 3:25, 26; Yaratılış 49; Filipililer 2:10; Yaratılış 49:29-50:21.*

HATIRLAMA METNİ: “İsrail Mısır'da Goşen bölgesine yerleşti. Orada mülk sahibi oldular, çoğalıp arttılar” (*Yaratılış 47:27*).

Yaratılış kitabı Yakup'un da Yusuf'un da hayattaki son yıllarını kapsamaktadır. Yakup'un, Mısır'a yerleşmek için (*Yaratılış 47*), Kenan ülkesinden ayrıldığı (*Yaratılış 46*) görüyoruz. Yakup Mısır'da ölecekti (*Yaratılış 49:29-50:21*). Fakat Mısır'a yerleşmiş bulunmalarına rağmen, Vaat Edilen Ülke umudu arka planda geniş yer kaplamaya devam ediyordu (*Yaratılış 50:22-26*).

Yakup Mısır'a varır varmaz Firavun'u bereketledi (*Yaratılış 47:10*) ve böylece (elbette kısmen) İbrahim'e verilen uluslara bereket olma vaadini yerine getirmiş oldu (*Yaratılış 12:3*). Daha sonra, ölmek üzereyken de Yusuf'un oğullarını bereketledi (*Yaratılış 48*). Yakup ayrıca kendi oğullarını da bereketledi (*Yaratılış 49:1-28*) ve İsrail'in gelecekteki 12 oymağı bağlamında her biri için etkileyici öngörülerde bulundu (*Yaratılış 49:1-27*).

Fakat İsrail'in Mısır'da, sürgünde yabancılar olarak “ikamet ediyor” olduğu gerçeği, Vaat Edilen Ülke umudu ile gerilim halindeydi. Ve her ne kadar Yaratılış Kitabı'nın kendisi İsrail'in çocukları Mısır'dayken bitiyor olsa da, Yusuf'un son sözlerinden bazıları başka bir yere işaret ediyordu: “Ben ölmek üzereyim... Ama Tanrı kesinlikle size yardım edecek; sizi İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a ant içerek söz verdiği topraklara götürecektir” (*Yaratılış 50:24*).

*25 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yakup Yusuf'a Gidiyor

Yaratılış 46. bölümü okuyun. Yakup'un Kenan ülkesinden ayrılması ne önem taşımaktadır?

Yakup Kenan ülkesindeki evinden ayrılırken umutla doluydu. Vaat Edilen Ülke'yi terk etmek için ihtiyacı olan hareket gücünü bir daha aç kalmayacağına dair güvence ve Yusuf'un hayatta olduğu haberi vermiş olmalı.

Yakup'un ayrılışı da İbrahim'in yaşadıklarına benziyor fakat o durumda İbrahim Vaat Edilen Ülke'ye doğru gidiyordu. Yakup da İbrahim'in Tanrı'dan işittiği aynı vadi, yani onu "büyük bir ulus" yapacağını işitti (*Yaratılış 46:3; Yaratılış 12:2 ile karşılaştırın*). Tanrı'nın buradaki çağrısı, aynı zamanda İbrahim ile olan antlaşmasını da anımsatıyor; her iki durumda da Tanrı, ihtişamlı bir gelecek vaadini taşıyan, aynı güven veren sözleri kullanmıştı: "korkma" (*Yaratılış 46:3; Yaratılış 15:1 ile karşılaştırın*).

İsrail'in Mısır'a giden çocuklarının, kızları da dahil edilerek kapsamlı bir şekilde listelenmesi (*Yaratılış 46:7*), Tanrı'nın daha hiç çocuğu yokken İbrahim'e verimli olacağına dair verdiği sözü hatırlatıyor. Yusuf ve iki oğlu da dahil edilerek toplamda "yetmiş" sayısına ulaşılması, bütünlük düşüncesini ifade etmektedir. Mısır'a giden "İsrail'in tamamıydı." Ayrıca 70 sayısının ulusların sayısına karşılık gelmesi (*Yaratılış 10*) dikkat çekicidir. Bu, Yakup'un yolculuğunda mevzubahis olanın aynı zamanda tüm ulusların kaderi olduğunu düşündürüyor.

Bu hakikat ancak uzun yıllar sonra, çarımhtan ve elbette sadece İbrahim'in çocukları için değil, her yerdeki tüm insanlık için olan kurtuluş tasarısının bütünüyle açıklanmasından sonra daha da belli olacaktı.

Diğer bir deyişle, bu aileyle ilgili öyküler, İbrahim'in soyu ve onlardan alabileceğimiz tüm manevi dersler ne kadar ilginç olurlarsa olsunlar, bunların Tanrı'nın Sözü'nde yer bulmalarının sebebi, kurtuluş tarihinin bir parçası olmalarıdır; bunlar Tanrı'nın bu düşmüş gezegendeki mümkün olduğunca çok kişiye kurtuluş getirme tasarısının parçalarıdır.

"Çünkü Yahudi-Grek ayrımı yoktur, aynı Rab hepsinin Rabbi'dir. Kendisini çağırانların tümüne eli açıktır. 'Rab'bi adıyla çağırان herkes kurtulacak" (*Romalılar 10:12, 13*). **Pavlus burada müjdenin evrenselliğini gösteren ne söylüyor? Daha da önemlisi, bu sözler bir kilise olarak müjdenin yayılmasına yardım etmek için ne yapıyor olmamız gerektiğine dair bize ne söylüyor?**

Yakup Mısır'a Yerleşiyor

Yakup, Yusuf'un yaşadığı ve Mısır'da olduğu haberini almış olmasına rağmen, Rab'bin ona "gece rüyaları" (*Yaratılış 46:2 KM*) göstermiş ve bu rüyalarda ona oradan ayrılmayı emretmiş olması çok ilginçtir. Yakup Vaat Edilen Ülke'yi tüm yerler arasından Mısır için terk etti. Mısır daha sonraları Tanrı'nın halkının gitmek istemediği tek yer olarak hatırlanacaktı (*Yasa'nın Tekrarı 17:16*).

Yaratılış 47. bölümü okuyun. Bu öyküde hangi manevi gerçekleri ve ilkeleri bulabiliriz?

"Yusuf beş kardeşini Firavun'a takdim etmek ve ondan gelecekteki evleri için tahsis edilen araziye almak üzere getirdi. Başbakanına olan minnettarlığı hükümdarı onları devlet kademelerine getirerek şereflendirmeye sevk edebilirdi; fakat Yehova'ya ibadete sadık kalan Yusuf, kardeşlerini putperest bir sarayda maruz kalacakları ayartılardan korumaya çalıştı; dolayısıyla onlara kral tarafından sorulduğunda mesleklerini açıkça söylemelerini tavsiye etti. Yakup'un oğulları bu tavsiyeyi yerine getirerek, ülkede misafir olmaya geldiklerini, orada kalıcı sakinler olmayacaklarını, dolayısıyla istedikleri takdirde gitme haklarını saklı tutacaklarını belirtmeyi de unutmadılar. Kral onlara, teklif edildiği üzere 'memleketin en iyi yerinde,' Goşen bölgesinde bir yurt temin etti."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 233.

Firavun da bilgelik göstererek bu konukları ev sahiplerinin başlılarıyla hayatlarını sürdüren dilenciler olmaya teşvik etmedi. Yeni çevrelerine daha iyi uyum sağlamaları için, onlara "ne iş" (*Yaratılış 47:3*) yaptıklarını sordu. Ayrıca onların maharetlerinden yararlanmak konusunda da hevesliydi, hatta aralarında becerikli olanların davarlarına bakmasını önerdi (*Yaratılış 47:6*).

Daha sonra, Yakup ecnebi, mevki olarak aşağı, yabancı olmasında rağmen ülkenin yöneticisinin karşısına dikildi ve metinde söylendiği gibi, "firavunu kutsadı" (*Yaratılış 47:7*). O, *mevkice aşağı olan kişi, kudretli Mısır'ın hükümdarı olan Firavunu kutsadı öyle mi?* Bunun sebebi ne olabilir?

Amad lifney, "huzuruna çıkma" (*Yaratılış 47:7*) fiili normalde kahinlikle ilgili konularda kullanılmaktadır (*Levililer 14:11*). Eski Mısır'da firavunun en yüksek mevkideki kahinin statüsünde olduğu düşünülürse, bu, manevi anlamda Yakup'un Mısır'ın en yüksek mevkideki kahininden daha yüksekte, Firavun'un kendisinden bile daha yüksekte olduğu anlamına geliyor.

Hayatta hangi mevkide olursak olalım, başkalarına karşı olan davranışlarımızda, "Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkı" (1.Petrus 2:9) olmamız bizim için ne ifade etmelidir? İmanımız bize hangi sorumlulukları yüklemektedir?

Yakup Yusuf'un Oğullarını Bereketliyor

Yakup ölüme yaklaştıkça, Beytel'e ilk dönüşünde (*Yaratılış 35:1-15*), Tanrı'dan yenilenen "sonsuz dek mülk" (*Yaratılış 48:4*) vaadini aldığını anımsadı. Bu vaat ilk olarak İbrahim'e verilmişti (*Yaratılış 17:8*). Bu sebeple, ölümün yaklaştığını hissettiği o günlerde Vaat edilen Ülke umudu, umudunu besleyen teselli edici bir düşünce oldu. Yakup daha sonra Yusuf'un Mısır'da doğmuş olan iki oğluna döndü ve onları bereketledi fakat bunu kendi soyuyla ilgili olan gelecek vaadi bağlamında yaptı.

Yaratılış 48. bölümü okuyun. Yakup burada neden diğer torunlarını değil de Yusuf'un iki oğlunu bereketledi?

Yakup torunları arasında sadece Yusuf'un iki oğlu Manaşşe ve Efraim'i bereketledi. Onlar böylelikle torun statüsünden oğul statüsüne yükseltilmiş oldu (*Yaratılış 48:5*). Yakup'un bereketlemesi ikinciye (Efraim), birinci (Manaşşe) üzerinde bir üstünlük verse de, özünde Yusuf'la ilgiliydi (*Yaratılış 48:15*).

Burada gördüğümüz Tanrı'nın geçmişte onlara olan bağlılığı ve gelecekte onlara vaat ettikleri ile ilgili kişisel bir tanıklıktır. Yakup İbrahim'in ve İshak'ın, onlara yiyecek ve korunma sağlayan Tanrı'sından bahsediyor (*Yaratılış 48:15*). "Beni bütün kötülüklerden kurtaran" (*Yaratılış 48:16*) aynı Tanrı'dır. Yakup'un aklında aynı zamanda, güreştiği (*Yaratılış 32:29*) ve onun adını Yakup'tan İsrail'e değiştiren (*Yaratılış 32:26-29*), "Beytel'in Tanrısı" (*Yaratılış 31:13*) vardı.

Yakup Tanrı'nın kötülüğü iyiliğe dönüştürdüğü tüm bu yaşananlardan bahsederek, O'nun, kendisi ve Yusuf için yapmış olduğu gibi torunlarının mevcut durumdaki yaşamlarıyla ilgileneneğine dair umudunu ifade ediyor ve aynı zamanda soyundan gelenlerin Kenan ülkesine dönecekleri geleceği de düşünüyordu. Bu umut Şekem'den bahsetmesinden açıkça anlaşılıyor (*Yaratılış 48:22*). Şekem sadece satın almış olduğu bir toprak değil (*Yaratılış 33:19*), aynı zamanda Yusuf'un kemiklerinin gömüleceği (*Yeşu 24:32*) ve ülkenin İsrail'in oymakları arasında tanzim edileceği yerd (Yeşu 24:1). Tüm bu olup biten içerisinde, Yakup Tanrı'nın vaatlerini aklında tutmayı sürdürüyordu. Tanrı, "yeryüzündeki bütün halkların" (*Yaratılış 12:3*) o aile aracılığıyla bereketleneceğini söylemişti.

Elçilerin İşleri 3:25, 26 ayetlerini okuyun. Petrus'a göre Yaratılış 12:3 ayetindeki bu vaat nasıl tamamlanacaktı? Biz kendimiz bu bereketi nasıl aldık?

Yakup Oğullarını Bereketliyor

Yaratılış 49:1-28 ayetlerini okuyun. Yakup'un oğullarını bereketlemesinin manevi açıdan önemi nedir?

Yakup, İsrail'in oymaklarının yakın gelecekteki tarihiyle ilgili peygamberlik sözlerinin ötesinde Mesih'i ve nihai kurtuluş umudunu görmüştü. Bu umut, Yakup'un "son günlerde" (*Yaratılış 49:1 KM*) ifadesini kullandığı sözlerinde zaten belirtilmişti. Bu, Mesih kralın gelişinden bahseden teknik bir ifadeydi (*Yeşaya 2:2, Daniel 10:14*).

Metin daha sonra bu adamların her birinin gelecekteki soyundan bahsediyor. Bunlar, sanki her birinin yaşayacaklarını Tanrı istemiş gibi önceden belirlenmiş kaderler değildir; tersine bunlar onların ve onların çocuklarının karakterlerinin gerçekleştirecekleri şeylere dair ifadelerdir. Örneğin, Tanrı'nın bir kişinin masum birini öldüreceğini bilmesiyle, Tanrı'nın katilden bunu yapmasını istemiş olması birbirinden tamamen farklı iki şeydir.

Yaratılış 49:8-12 ayetlerini okuyun. Burada hangi peygamberlik sözü verilmiştir ve neden önemlidir?

Tanrı, insan iradesinin üzerinde ve ötesinde geleceği bilmektedir ve Mesih'in Yahuda'nın soyundan gelmesini düzenlemiş olan da O'dur. Bir aslanın temsil ettiği (*Yaratılış 49:9*) Yahuda (*Yaratılış 49:8-12*), saltanatı ve övgüyü ifade etmektedir. Yahuda soyundan kral Davut gelecekti fakat aynı zamanda *shalom*, "esenliği" (*Yeşaya 9:6, 7*) getirecek olan Şilo gelecekti ve "uluslar onun sözünü dinleyecek[ti]" (*Yaratılış 49:10*).

Yahudiler uzun zamandır bunu Mesih'e işaret eden bir peygamberlik sözü olarak görmekteydiler ve Hristiyanlar da bu metnin İsa'yı işaret ettiğini görmüşlerdir. "Uluslar onun sözünü dinleyecek" (*Yaratılış 49:10*) belki de Yeni Ahit'teki "İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün" (*Filipililer 2:10*) vaaadinin bir habercisiydi.

Ellen G. White şöyle yazmıştı: "Ormanın kralı aslan bu oymak için uygun bir simgedir; ondan Davut ve Davut'un Oğlu, Şilo, gerçek 'Yahuda oymağının Aslanı,' tüm güçlerin nihayet önünde eğileceği ve tüm ulusların saygılarını sunacağı Kişi çıkmıştır."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 236.

Biz neden şimdi, tüm uluslar bile bunu yapmadan önce İsa'ya saygımızı sunmalıyız?

Vaat Edilen Ülke Umudu

Yaratılış 49:29-50:21 ayetlerini okuyun. Yaratılış Kitabının kapanışında hangi büyük umut konuları bulunmaktadır?

Yaratılış kitabının kapanışı umutla dolu üç olaydan oluşmaktadır.

İlki, İsrail'in Vaat Edilen Ülke'ye döneceği umududur. Yaratılış kitabının yazarı olan Musa, Yakup'un ve Yusuf'un ölümlerini ve gömülmelerini Vaat Edilen Ülke'ye işaret eden olaylar olarak tarif ediyor. Yakup bereketlemesinin ve "İsrail'in on iki oymağı" (*Yaratılış 49:28*) hakkındaki peygamberlik sözünün hemen ardından, ölümünü düşündü ve oğullarına kendisini Kenan ülkesine, Sara'nın da gömüldüğü Makpela mağarasına gömmelerini emretti (*Yaratılış 49:29-31*). Onun Kenan ülkesine hareket eden cenaze törenini tarif eden öykü, birkaç yüzyıl sonra Mısır'dan Çıkış'ın müjdecisi oldu.

İkincisi, Tanrı'nın kötülüğü iyiliğe çevireceği umududur. Yakup'un ölümü ve gömülmesi sonrasında Yusuf'un kardeşleri geleceklerinden endişe etmeye başladılar. Yusuf'un şimdi öcünü alacağından korkuyorlardı. Yusuf'un yanına geldiler ve önünde yere kapanarak onun kulları olmaya hazır olduklarını söylediler (*Yaratılış 50:18*). Bu, Yusuf'un peygamberlik düşlerini akla getiren bir sahneydi. Yusuf onlara güvence verdi ve "korkmayın" (*Yaratılış 50:19*) dedi. Bu ifade geleceğe atıfta bulunuyordu (*Yaratılış 15:1*) çünkü ona karşı kötülük düşünülmişti fakat Tanrı "o kötülüğü iyiliğe" (*Yaratılış 50:20*) çevirmiş ve olayların akışını kurtuluşa doğru döndürmüştü (*Yaratılış 50:19-21; Yaratılış 45:5, 7-9 ile karşılaştırın*). Yani, insanların pek çok yanlışına rağmen, Tanrı'nın takdiri hüküm sürecekti.

Üçüncüsü de Tanrı'nın düşkün insan ırkını kurtaracağı umududur. Yusuf'un, Yaratılış kitabının bu son ayetinde belirtilen ölümü sadece Yusuf'un ölümü olmakta çok daha engindir. İlginç olan, Yusuf kemiklerinin gömülmesi emrini vermedi. Tersine, "Tanrı kesinlikle size yardım edecek... O zaman kemiklerimi buradan götürürsünüz" (*Yaratılış 50:25*) sözleriyle geleceğe işaret etti. Ve onlar da yıllar sonra bu sözlere doğrudan itaat ederek bunu gerçekleştirdiler (*bkz. Mısır'dan Çıkış 13:19*). Nihayetinde, Vaat Edilen Ülke, Kenan ülkesi umudu nihai kurtuluş umuduna, yenilenme umuduna, yeni bir gökteki ve yeni bir yeryüzündeki yeni bir Yeruslaim umuduna işaret eden bir simge, bir habercidir. Bu hepimizin nihai umududur, Şilo'nun ölümüyle kesinliğe kavuşturulmuş olan bir umut.

Vahiy 21:1-4 ayetlerini okuyun. Bu ayetler sahip olduğumuz en büyük umudu nasıl temsil etmektedir? Bu vaat olmasa, tüm sorunlarımızın sona ermesi için yalnız başımıza ölmek dışında hangi umuda sahibiz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 120-132 sayfaları arasındaki "Yusuf ve Kardeşleri" bölümünü okuyun.

"Yusuf'un hayatı Mesih'in hayatını örnekler. Yusuf'un kardeşlerini onu köle olarak satmak üzere harekete geçiren kıskançlıktı; onun kendilerinden daha büyük olmasını engellemeyi umdular. Mısır'a götürüldüğünde ise, artık rüyalarıyla canlarının sıkılmayacağını, onların gerçekleşmesi için tüm ihtimalleri ortadan kaldırdıklarını düşünerek kendilerini avuttular. Fakat tuttukları yol Allah tarafından değiştirilerek, önlemeye çalıştıkları olayı bizzat meydana getirdi. Aynı şekilde Yahudi rahipler ve ihtiyarlar da Mesih'i kıskanmışlar, insanların dikkatini kendilerinden uzaklaştıracığından korkmuşlardı. Kral olmasını engellemek için O'nu ölüme mahkûm ettiler, ancak böylelikle bizzat bu sonucu meydana getirdiler.

"Yusuf Mısır'daki esareti yoluyla babasının ailesine kurtarıcı oldu; ancak bu durum ağabeylerinin suçunu hafifletmedi. Mesih'in düşmanları tarafından çarpmıha gerilmesi de O'nu insanlığın Kurtarıcısı, düşkün neslin Kaldırıcısı ve tüm dünyanın Hâkimi yaptı; ancak O'nu öldürenlerin suçu, adeta Allah'ın sağlayıcı eli olayları Kendi yüceliği ve insanlığın iyiliği yararına kontrol etmemişçesine çirkindi.

"Yusuf'un kendi ağabeyleri tarafından satılması gibi, Mesih de Kendi öğrencilerinden biri tarafından en sert düşmanlarına satıldı. Yusuf erdemli oluşundan ötürü haksız yere suçlanarak hapse atılmıştı; İsa da doğrulukla sürdürdüğü özverili hayatının günaha azar niteliğinde olmasından ötürü hor görülerek reddedildi; hiçbir suçu olmadığı halde yalancı şahitlerin tanıklığıyla mahkûm edildi. Yusuf'un adaletsizlik ve zulüm karşısındaki sabrı ve alçakgönüllülüğü, yapmacık davranan ağabeylerine gösterdiği gönüllü bağışlayıcılığı ve asil cömertliği, Kurtarıcı'nın kötü insanların fesatlıklarına ve hakaretlerine şikâyet etmeksizin tahammülünü ve yalnızca Kendisini öldürenlere değil, günahlarını itiraf ederek bağışlanma arayışıyla O'na gelen herkese yönelik bağışlayıcılığı temsil etmektedir."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 239, 240.

Tartışma Soruları:

1. Yakup öldüğünde, Yusuf'un ağabeyleri onun şimdi kendilerinden intikam alacağından korktular. Bu, onların hâlâ barındırdıkları suçluluk duygusu hakkında bize ne öğretmektedir? Peki, Yusuf'un tepkisi suçluları bağışlamak konusunda bize ne öğretiyor?
2. Yusuf'un hayatı ve İsa'nın hayatı arasında başka hangi benzerlikler bulabilirsiniz?
3. Tanrı'nın geleceği kesinlikle biliyor olmasına rağmen, bizim yine de yaptığımız seçimlerde özgür olmamız gerçeği hakkında düşünün. Bu iki düşünceyi nasıl bağdaştırıyo?

10 yıldır dua ediyor

Yazan: Andrew McChesney

Moskova'da İngilizce öğreten bir ABD gönüllüsü olan Winston Crawford, Rus öğrencilerinden birini Sebt günü Yedinci Gün Adventist kilisesine davet etti.

Öğrenci Sasha, ibadet tecrübesinden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ateist bir ailede büyümüştü ve düpedüz sıklıkla görünüyordu.

Winston üzgün hissetti. "Onu geri davet etmeye çalışmıyacağım," dedi kendi kendine. "Kendisinin hoşlanmadığını açıkça görebiliyorum." Bunun yerine dua etmeye başladı. Rab'bin Sasha'nın kalbine dokunması için dua etti.

Aylar geçtikçe Winston ve Sasha bir dostluk kurdular. Tatil sırasında Sasha, ebeveynleri ve küçük erkek kardeşiyle tanışmak için onu Finlandiya yakınlarındaki Karelya bölgesine seyahat etmeye davet etti. Winston dua etmeye devam etti.

Gönüllü hizmet yılını tamamladıktan sonra, Winston Amerika Birleşik Devletleri'ne döndü, ancak Sasha ile temas halinde kaldı. Sasha birkaç yıl sonra Amerika Birleşik Devletleri'ni ziyaret ettiğinde, ikisi Chicago'da birlikte vakit geçirdi.

Winston dua etmeye devam etti. 10 yıldan fazla zaman geçmişti.

Bir gün Sasha, WhatsApp aracılığıyla bir mesaj gönderdi. "Kutsal Kitap'ı okumak istiyorum" diye yazdı. "Anlamama yardım eder misin?" Winston buna çok sevindi. «Tabii ki!» diye geri mesaj attı. Haftada bir buluşmayı kabul ettiler.

İlk buluşmalarında Sasha, Yarattılış 1.bölümü okurken büyülenmişti. Yarattılış 1:29'da Tanrı'nın vejetaryen bir diyet vermiş olmasından özellikle etkilenmişti; *"İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak."* Sasha bir vejetaryendi ve sebze, meyve ve bakliyat bazlı bir diyeti izlemenin iyi bir uygulama olduğunu düşünmüştü.

"Bunun Kutsal Kitap'tan olduğunu bilmiyordum!" dedi.

Buluşmalarının sonunda şaşkınlığını dile getirdi. "Puşkin ve Dostoyevski'yi okudum ama Kutsal Kitap'ı okuduğumda farklı bir şey oluyor gibi sanki" dedi. "Sanki kelimeler sayfadan bana geliyor gibi."

Winston mutluydu. Kutsal Ruh'un Sasha'nın kalbine ulaşmak için Sözü'nü etkin kıldığından emindi. Üç haftalık Kutsal Kitap çalışmalarından sonra Sasha, ibadetlerini haftada iki defaya çıkarıp çıkaramayacaklarını sordu. Winston dua etmeye devam etti. Winston bir röportajda şunları söyledi: "10 yıldan fazla bir süre sonra Kutsal Kitabı okumak istemesi benim için ilham verici ve sadece bu değil, onunla Kutsal Kitap'ı çalışma şansım da var" dedi. "Bunun tamamen Tanrı olduğunu biliyorum."

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının 5 No'lu Ruhsal Büyüme Hedefini göstermektedir, «Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek.» Devamını okumak için: IWillGo2020.org.